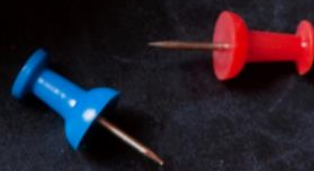

.....

2026

Ready!!

.....

วารสารสื่อวิชาการและวิจัย

Journal of Educational Resources and Research

ปีที่ 2 ฉบับที่ 3 [กันยายน-ธันวาคม 2569]

Vol.2 No.3 [September-December 2026]

วัตถุประสงค์

1. เพื่อส่งเสริมการศึกษาค้นคว้าและเผยแพร่ผลงานวิชาการและงานวิจัยทางด้านมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ของนักวิจัย นักวิชาการ นิสิตนักศึกษา และผู้สนใจทั่วไป
2. เพื่อเป็นเวทีในการแลกเปลี่ยนเรียนรู้เชิงวิชาการทางด้านมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ของนักวิชาการและนักวิจัย รวมถึงนิสิตนักศึกษา และผู้สนใจทั่วไป
3. เพื่อนำเสนอองค์ความรู้อันเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาศักยภาพของมนุษย์ตามวิถีของการศึกษาเชิงวิชาการทางด้านมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

กระบวนการพิจารณาบทความ

บทความทุกบทความจะต้องผ่านการพิจารณาโดยผู้ทรงคุณวุฒิ (Peer Review) จำนวน 3 ท่าน ที่มีความเชี่ยวชาญในสาขาวิชาที่เกี่ยวข้อง และได้รับความเห็นชอบจากกองบรรณาธิการก่อนตีพิมพ์ ในลักษณะปกปิดความลับของทั้งสองฝ่าย (Double blind peer-reviewed) ที่ผู้พิจารณาบทความจะไม่ทราบชื่อ หรือข้อมูลของผู้นิพนธ์บทความ และผู้นิพนธ์บทความก็ไม่ทราบชื่อผู้พิจารณาบทความเช่นกัน และการเผยแพร่บทความในวารสารสื่อวิชาการและวิจัยนี้ ผู้นิพนธ์บทความจะต้องปฏิบัติตามเกณฑ์จริยธรรมของนักวิชาการอย่างเคร่งครัด สำหรับผลที่ได้จากการศึกษาและข้อคิดเห็นที่ปรากฏในบทความของวารสารฉบับนี้ถือเป็นทัศนะของผู้นิพนธ์บทความแต่ละท่าน จะไม่ถือเป็นทัศนะและความรับผิดชอบของกองบรรณาธิการวารสารสื่อวิชาการและวิจัยแต่อย่างใด

เจ้าของวารสาร

มูลนิธิบวรเพื่อการศึกษาศาสนาและวัฒนธรรม

เลขที่ 33 แขวงศาลาธรรมสพน์ เขตทวีวัฒนา กรุงเทพมหานคร 10170

โทร. 089 783 2122 อีเมล jerr2568@gmail.com

ติดต่อและสอบถามข้อมูล

Phone : 095 235 3269

E-mail : jerr2568@gmail.com

Facebook : วารสารสื่อวิชาการและวิจัย

Website : <https://so12.tci-thaijo.org/index.php/JERR>

ที่ปรึกษา

ศาสตราจารย์ ดร.ชัยยงค์ พรหมวงศ์
รองศาสตราจารย์ ดร.วิโรจน์ เตชะวิญญูธรรม

รองศาสตราจารย์ ดร.สมชัย ศรีนอก
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นิเวศน์ วงศ์สุวรรณ

บรรณาธิการ

ดร.ณทิพรดา ไชยศิลป์

กองบรรณาธิการ

รองศาสตราจารย์ ดร.ละอองดาว เตชะวิญญูธรรม
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เมธา หริมเทพาธิป
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ทิพมาศ เสวตวรโชติ
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นพดล ดีไทยสงค์
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.จักรี ศรีจารุเมธีญาณ
ผู้ช่วยศาสตราจารย์สุรัชย์ ชูคง
ดร.มนูญ สอนโพนงาม
ดร.ศุภศักดิ์ บุญยะสุต
ดร.ศศิณาด นุชเกษม

มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ
มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา
มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยราชภัฏชัยภูมิ
วิทยาลัยพณิชยบัณฑิต
มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์
มหาวิทยาลัยพิษณุโลก
ศึกษานิเทศก์ชำนาญการ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา
การศึกษาประถมศึกษานครสวรรค์ เขต 1

ฝ่ายประสานงาน

นายสิทธิกร คล้ายวงศ์

ฝ่ายพิสูจน์อักษร

นายพัฒนภฤช มาร์กัส

ฝ่ายสมาชิกวารสาร

นางสาวพิชญากร มาร์กัส

ฝ่ายนิติกร

นายวันชัย โพธิ์อุไร
นายธรรมจักร ยันต์ภูมมาตร

บทบรรณาธิการ

วารสารสื่อวิชาการและวิจัย ปีที่ 2 ฉบับที่ 3 เดือนกันยายน-ธันวาคม 2569 (2026) ซึ่งฉบับนี้จะมีบทความวิชาการที่มีเนื้อหาจากกลุ่มผู้พิมพ์ที่หลากหลาย ทั้งนี้ทุกบทความจะต้องผ่านการกลั่นกรองพิจารณาจากผู้ทรงคุณวุฒิตรวจประเมินคุณภาพบทความ ซึ่งเป็นบุคคลภายนอกจากหลายสถาบันที่มีได้อยู่ในสถาบันเดียวกันกับผู้ตีพิมพ์บทความ พร้อมทั้งมีคุณวุฒิและความเชี่ยวชาญเกี่ยวข้องหรือสัมพันธ์กันกับเนื้อหาของบทความเพื่อให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ของวารสาร ทั้งนี้ บทความวิชาการที่ได้รับการคัดเลือกจะต้องเป็นไปตามเกณฑ์มาตรฐานการประเมินคุณภาพวารสารของศูนย์ดัชนีการอ้างอิงวารสารไทย (Thai Journal citation index Centre-TCI) โดยบทความวิชาการประจำฉบับนี้จะมีประเด็นที่น่าสนใจ ดังต่อไปนี้

บทความวิจัยมีจำนวน 5 บทความ ได้แก่ 1) ประสิทธิภาพการบริการสาธารณะของเทศบาลเมืองแสนสุข อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี เขียนโดย สุภารัตน์ อุ่นวงศ์, พัฒน์สิน สำเร็จรัมย์ คณะรัฐประศาสนศาสตร์ วิทยาลัยนครราชสีมา 2) การพัฒนาความสามารถด้านการแต่งประโยคภาษาไทย โดยใช้การจัดการเรียนรู้ Doing Model สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนบ้านสันกำแพง เขียนโดย รัชนิวรรณ ปู่ขาว, ชนาพร ประมวลกิตติศรี, พนิตพร การณิกิจอรังกุล คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬารามราชวิทยาลัย วิทยาเขตล้านนา 3) การบริการสาธารณะด้านโครงสร้างพื้นฐานของเทศบาลตำบลบ้านบึง อำเภอบ้านบึง จังหวัดชลบุรี เขียนโดย วิชญะ เหลืองอ่อน, พัฒน์สิน สำเร็จรัมย์ คณะรัฐประศาสนศาสตร์ วิทยาลัยนครราชสีมา 4) ตัวแปรปัจจัยเชิงบริหารกับการมุ่งผลสัมฤทธิ์สถานศึกษาของบุคลากรทางการศึกษาสังกัดกรุงเทพมหานคร เขียนโดย จณิสตา พิมพ์จันทา, โสภี วิวัฒน์ชาญกิจ สาขาวิชาการบริหารการศึกษา คณะสังคมศาสตร์และศึกษาศาสตร์ วิทยาลัยทองสุข 5) ความต้องการพัฒนาท้องถิ่นของประชาชนในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลคูยาศ อำเภอสนมชัยเขต จังหวัดฉะเชิงเทรา เขียนโดย ดร.ณภาพ เข้มจรรยา, พัฒน์สิน สำเร็จรัมย์ คณะรัฐประศาสนศาสตร์ วิทยาลัยนครราชสีมา

ในการนี้กองบรรณาธิการขอขอบคุณผู้ทรงคุณวุฒิทุกท่านที่ได้ให้ประเมินบทความ พร้อมทั้งให้ข้อเสนอแนะเพื่อปรับปรุงบทความให้มีคุณภาพตามเกณฑ์มาตรฐานของการประเมินคุณภาพวารสารของศูนย์ดัชนีการอ้างอิงวารสารไทย Thai Journal citation index Centre (TCI)

ดร.ณทิพรดา ไชยศิลป์

บรรณาธิการวารสาร

สารบัญ

เรื่อง	หน้า
◆ ประสิทธิภาพการบริการสาธารณะของเทศบาลเมืองแสนสุข อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี The Efficiency of Public Services Provided by the Saensuk Municipality, Mueang District, Chonburi Province สุดาร์ตน์ อุ่นวงศ์, พัฒน์ศิณ สำเร็จรัมย์	1
◆ การพัฒนาความสามารถด้านการแต่งประโยคภาษาไทย โดยใช้การจัดการเรียนรู้ Doing Model สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนบ้านสันกำแพง The Developing Thai Sentence Construction Skills by using Doing Model for Grade 4 Students at Ban Sankamphaeng School รัชนิวรรณ ปู่ขาว, ชนาพร ประมวลกิตติศิริ, พนิตพร การณิกิจอำรุงกุล	11
◆ การบริการสาธารณะด้านโครงสร้างพื้นฐานของเทศบาลตำบลบ้านบึง อำเภอบ้านบึง จังหวัดชลบุรี Public Infrastructure Services of Ban Bueng Subdistrict Municipality, Ban Bueng District, Chonburi Province วิษณุ เหลืองอ่อน, พัฒน์ศิณ สำเร็จรัมย์	19
◆ ตัวแปรปัจจัยเชิงบริหารกับการมุ่งผลสัมฤทธิ์สถานศึกษาของบุคลากรทางการศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร Administrative Factors Affecting Achievement-Oriented School Management among Educational Personnel under the Bangkok Metropolitan Administration จณิสตา พิมพ์จันทา, โสภี วิวัฒน์ชาญกิจ	29
◆ ความต้องการพัฒนาท้องถิ่นของประชาชนในเขตองค์การบริหารส่วนตำบล คูยายหมี อำเภอสนามชัยเขต จังหวัดฉะเชิงเทรา Local Development Needs of Residents in the Area of Khu Yai Mi Subdistrict Administrative Organization, Sanam Chai Khet District, Chachoengsao Province ดรัญญา เข้มจรรยา, พัฒน์ศิณ สำเร็จรัมย์	40
◆ คำแนะนำสำหรับผู้สนับสนุนบทความ	51
◆ ขั้นตอนการส่งและพิจารณาบทความ	55

ประสิทธิภาพการบริการสาธารณะของเทศบาลเมืองแสนสุข อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี

The Efficiency of Public Services Provided by the Saensuk Municipality, Mueang District, Chonburi Province

สุดารัตน์ อุ๋นวงศ์¹, พัฒน์ศิณ สำรัมย์²

Sudarat Unwong¹, Patsin Samroengram²

คณะรัฐประศาสนศาสตร์ วิทยาลัยนครราชสีมา^{1,2}

Faculty of Public Administration, Nakhon Ratchasima College^{1,2}

Corresponding author, e-mail: Annwithnaamjai@gmail.com¹

Received: July 09, 2026; Revised: August 04, 2026; Accepted: August 11, 2026

บทคัดย่อ

การวิจัยมีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาประสิทธิภาพการบริการสาธารณะของเทศบาลเมืองแสนสุข อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี 2) เปรียบเทียบประสิทธิภาพการบริการสาธารณะของเทศบาลเมืองแสนสุข อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล ประชากรที่ศึกษา คือ ประชาชนที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป ที่อาศัยอยู่ในเขตเทศบาลเมืองแสนสุข อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี กำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างโดยใช้สูตรคำนวณของ ทาโร ยามาเน่ ได้กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 389 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบถาม แบบมาตราส่วนประมาณค่า สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การทดสอบที (t-test แบบ Independent samples) และ F-test (one way ANOVA)

ผลการวิจัยพบว่า 1. ประสิทธิภาพการบริการสาธารณะของเทศบาลเมืองแสนสุข อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก เรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย ดังนี้ ด้านความรวดเร็ว รวดลงมา ด้านคุณภาพของงานและด้านความคุ้มค่าของทรัพยากร และด้านปริมาณงาน ตามลำดับ 2. ประชาชนที่มีเพศ ระดับการศึกษา และอาชีพต่างกัน มีความคิดเห็นต่อประสิทธิภาพการบริการ สาธารณะของเทศบาลเมืองแสนสุข อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

คำสำคัญ: ประสิทธิภาพ; การบริการสาธารณะ; เทศบาลเมือง

Abstract

The research purposes were 1) to study the efficiency of public services provided by the Saensuk Municipality, Mueang District, Chonburi Province. 2) to compare the efficiency of public services provided by the Saensuk Municipality, Mueang District, Chonburi Province, classified by the personal factors. The population was the people aged 18 years and over living in the area of the Saensuk Municipality, Mueang District, Chonburi Province, the sample group was 389 people determined using Taro Yamane's formula. The research instrument

was the rating scale questionnaire. The data analysis statistics were the percentage, mean, standard deviation, t-test (Independent samples), one-way Analysis of Variance, and method of Scheffe.

The research findings were: (1) the efficiency of public services provided by the Saensuk Municipality, Mueang District, Chonburi Province., found the overall was at high level; when descending mean were includes In terms of speed, followed by work quality, cost-effectiveness of resources, and work volume, and (2) the people with different gender, education levels, and occupations had opinions the efficiency of public services provided by the Saensuk Municipality, Mueang District, Chonburi Province were not significantly different.

Keywords: efficiency; public services; Municipality

บทนำ

การปกครองส่วนท้องถิ่น มีวัตถุประสงค์เพื่อให้ท้องถิ่นสามารถพึ่งพาตนเองได้อย่างมีประสิทธิภาพ รวมถึงการสร้างท้องถิ่นให้มีการพัฒนาในทุกๆ ด้าน โดยครอบคลุมทั้งด้านเศรษฐกิจ สังคม การเมือง และการพัฒนาคุณภาพชีวิตของประชาชน ซึ่งจะเป็นการสร้างความเข้มแข็งให้กับท้องถิ่น และจะส่งผลต่อการพัฒนาประเทศ โดยทิศทางการพัฒนาท้องถิ่นที่กำหนดไว้ในแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ได้กำหนดแนวทางไว้โดยความสำคัญกับการพัฒนาที่เน้นความสำคัญของการพัฒนาทุนทางสังคม ให้ความสำคัญกับการพัฒนาคน มุ่งเน้นสังคมไทยเป็นสังคมที่มีคุณภาพ ในขณะเดียวกัน ให้ความสำคัญกับการบริหารจัดการประเทศ เพื่อสร้างความเป็นธรรมในสังคม เพิ่มประสิทธิภาพการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ส่งเสริมให้ประชาชนมีส่วนร่วมในกระบวนการพัฒนาทุกระดับ โดยมียุทธศาสตร์หลัก ได้แก่ การจัดบริการสังคมให้ทุกคนมีสิทธิขั้นพื้นฐานเน้นการสร้างภูมิคุ้มกันระดับปัจเจก และสร้างการมีส่วนร่วมในการพัฒนาประเทศ มุ่งพัฒนาระบบบริการสาธารณะให้มีคุณภาพ และประสิทธิภาพ รวมถึงการเพิ่มศักยภาพและขีดความสามารถของชุมชน เสริมสร้างการบริหารราชการแผ่นดินที่มีประสิทธิภาพ โปร่งใส มีระบบตรวจสอบ เป็นต้น การปกครองท้องถิ่นเป็นหน่วยการปกครองที่มีความใกล้ชิดกับประชาชน ดังนั้น องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น จึงสามารถแก้ไขปัญหาและตอบสนองความต้องการของท้องถิ่นได้ตรงเป้าหมาย รวดเร็ว และมีประสิทธิภาพมากที่สุด และนอกจากนั้นในความสัมพันธ์กับราชการส่วนกลางจะพบว่า องค์กรปกครองท้องถิ่นเป็นองค์กรที่ช่วยแบ่งเบาภาระของรัฐบาล เนื่องจากรัฐบาลกลางได้มอบหมายถ่ายโอนภารกิจหลายประการให้กับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น และสิ่งที่เห็นได้ชัด คือ การเปลี่ยนแปลงบทบาทของราชการบริหารส่วนกลางและส่วนภูมิภาค ซึ่งเคยทำหน้าที่เป็นผู้ปฏิบัติกลับกลายเป็นผู้ทำหน้าที่ในการส่งเสริม สนับสนุน และให้ความช่วยเหลือในด้านต่างๆ ตามกรอบแห่งกฎหมาย (วุฒิสภา ต้นไชย, 2552)

การจัดบริการสาธารณะเป็นภารกิจที่สำคัญขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ซึ่งต้องจัดการให้บริการสาธารณะให้ครอบคลุมความต้องการของกลุ่มเป้าหมายและมีคุณภาพดี ตามที่รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย และ พระราชบัญญัติกำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นพ.ศ.2542 ได้ระบุอำนาจหน้าที่และขยายขอบเขตประเภทและรูปแบบบริการสาธารณะที่ท้องถิ่นสามารถจัดทำได้ และในขณะเดียวกันแผนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

ได้ระบุถึงการถ่ายโอนภารกิจบริการสาธารณะของการบริหารราชการส่วนกลางให้กับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นไปดำเนินการ รวมทั้งระบุรูปแบบการจัดบริการสาธารณะที่สามารถจัดทำได้อีกด้วย

การบริการสาธารณะ เป็นการดำเนินงานของหน่วยงานภาครัฐ เพื่อสร้างความเป็นประโยชน์ที่ส่งผลต่อการตอบสนองสู่สาธารณะและเพิ่มศักยภาพของการบริหารจัดการของทางภาครัฐให้เกิดกระตุ้นต่อการบริการในทุกๆ ด้าน ทั้งนี้ยังสามารถอำนวยความสะดวกและสามารถแก้ไขถึงปัญหาที่เกิดขึ้นได้ อย่างไรก็ตาม ประชาชนต้องการให้บริการตามทันท่วงทีของนโยบายของรัฐเป็นผู้กำหนด นอกจากนี้ การส่งเสริม คุณภาพชีวิตพื้นที่ที่ย่อมส่งผลกระทบต่อกระบวนการให้คุณภาพที่ดีด้วย โดยสามารถหลักการบริหารจัดการรวมทั้งการวิเคราะห์สถานการณ์ที่เกิดขึ้นในปัจจุบันเพื่อรองรับกับการแก้ไขปัญหาที่ถูกที่สุด โดยสร้างความเชื่อมั่นจากหลักเกณฑ์ ได้แก่ ความเสมอภาค ความพอดี ตรงต่อเวลาและความโปร่งใส ทั้งนี้เป็นส่วนหนึ่งของคุณภาพการให้บริการที่จะทำให้ประชาชนเกิดความพึงพอใจมากยิ่งขึ้น การจัดทำบริการสาธารณะระดับท้องถิ่น เป็นการดำเนินการภายใต้หลักการกระจายอำนาจ (Decentralization) ซึ่งพัฒนามาจากหลักการบริหารราชการที่มีข้อจำกัดในเรื่องความล่าช้า และไม่สอดคล้องกับความต้องการของประชาชนในพื้นที่ รัฐจึงมีแนวคิดในการกระจายอำนาจจากการบริหารราชการส่วนกลางไปยังการบริหารราชการส่วนท้องถิ่นในรูปแบบต่างๆ อย่างมีดุลยภาพระหว่างอำนาจในการบริหารราชการส่วนกลาง ส่วนภูมิภาค และส่วนท้องถิ่น โดยกำหนดไว้ในกฎหมายโดยให้ราชการส่วนท้องถิ่นมีความเป็นอิสระภายใต้กฎหมาย ในการจัดทำบริการสาธารณะให้สอดคล้องกับความต้องการของประชาชนในท้องถิ่นอย่างแท้จริง โดยรัฐบาลเป็นผู้ทำหน้าที่ในการกำกับดูแลเท่าที่จำเป็นภายใต้กรอบของกฎหมาย (พัชรพรรณ นุชประยูร, 2559: 22) พระราชบัญญัติกำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2542 ได้กำหนดอำนาจและหน้าที่ในการจัดบริการสาธารณะให้องค์การบริหารส่วนจังหวัด เทศบาล เมืองพัทยา องค์การบริหารส่วนตำบล และกรุงเทพมหานคร มีอำนาจและหน้าที่ในการจัดบริการสาธารณะให้เป็นไปตามที่ได้รับมอบหมาย และกำหนดให้รัฐบาลเป็นผู้จัดสรรเงินอุดหนุนและเงินจากการจัดสรรภาษีและอากร เพื่อให้การดำเนินการด้านบริการสาธารณะเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ โดยภารกิจที่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นได้รับการถ่ายโอนจากรัฐ ได้แก่ ด้านโครงสร้างพื้นฐาน เช่น การสาธารณูปโภค สาธารณูปการ ด้านการส่งเสริมคุณภาพชีวิต ด้านการจัดระเบียบชุมชน สังคม และรักษาความสงบ และด้านการลงทุน ทรัพยากร สิ่งแวดล้อม และศิลปวัฒนธรรม

ในปัจจุบันเทศบาลเมืองแสนสุข เป็นเมืองที่มีการขยายตัวอย่างรวดเร็วเมืองหนึ่งในจังหวัดชลบุรีซึ่งเป็นเมืองย่านอุตสาหกรรมและท่องเที่ยว การมีจำนวนประชากรแฝงและนักท่องเที่ยวที่เพิ่มมากขึ้น จึงส่งผลให้ความต้องการบริการสาธารณะของประชาชนที่มีภูมิลำเนาในพื้นที่ ประชาชนที่มาทำงานหรือปฏิบัติภารกิจในพื้นที่และนักท่องเที่ยว มีความต้องการมากขึ้นด้วย จากความสำคัญดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยจึงสนใจทำการวิจัยเรื่อง ประสิทธิภาพการบริการสาธารณะของเทศบาลเมืองแสนสุข อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี ผลการวิจัยในครั้งนี้จะเป็นประโยชน์และเป็นแนวทางในการพัฒนาประสิทธิภาพการบริการสาธารณะของเทศบาลเมืองแสนสุข อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี ต่อไป

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาระดับประสิทธิภาพการบริการสาธารณะของเทศบาลเมืองแสนสุข อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี

2. เพื่อเปรียบเทียบประสิทธิภาพการบริการสาธารณะของเทศบาลเมืองแสนสุข อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล

สมมติฐานการวิจัย

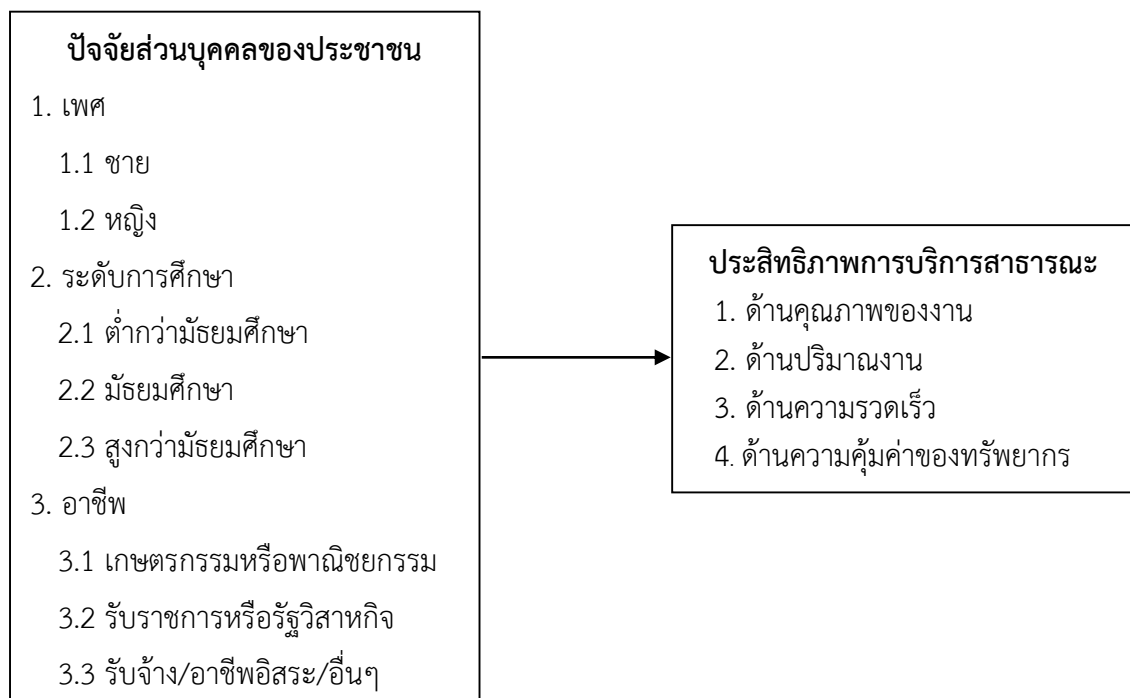
1. ประชาชนที่เพศต่างกัน มีความคิดเห็นต่อประสิทธิภาพการบริการสาธารณะของเทศบาลเมืองแสนสุข อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี แตกต่างกัน
2. ประชาชน ที่มีระดับการศึกษาต่างกัน มีความคิดเห็นต่อประสิทธิภาพการบริการสาธารณะของเทศบาลเมืองแสนสุข อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี แตกต่างกัน
3. ประชาชนที่มีอาชีพต่างกัน มีความคิดเห็นต่อประสิทธิภาพการบริการสาธารณะของเทศบาลเมืองแสนสุข อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี แตกต่างกัน

กรอบแนวคิดการวิจัย

ผู้วิจัยได้ศึกษาแนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับประสิทธิภาพการบริการสาธารณะ 4 ด้าน ได้แก่ 1) ด้านคุณภาพของงาน 2) ด้านปริมาณงาน 3) ด้านความรวดเร็ว 4) ด้านความคุ้มค่าของทรัพยากร แล้วนำมาสรุปเป็นกรอบแนวคิดในการวิจัย (Conceptual Framework) ดังภาพประกอบ

ตัวแปรอิสระ

ตัวแปรตาม

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.1 ประชากร คือ ประชาชนที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป ที่อาศัยอยู่ในเขตเทศบาลเมืองแสนสุข อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี จำนวน 14,379 คน (เทศบาลเมืองแสนสุข อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี, 2566)

1.2 กลุ่มตัวอย่าง คือ ประชาชนที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป ที่อาศัยอยู่ในเขตเทศบาลเมืองแสนสุข อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี กำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างโดยใช้สูตรคำนวณของ ทาโร ยามาเน ได้กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 389 คน และได้มาโดยการสุ่มแบบแบ่งชั้น (Stratified random sampling)

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้เก็บข้อมูล เป็นแบบสอบถามแบ่งออกเป็น 2 ตอน ได้แก่ ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม มีลักษณะเป็นแบบตรวจสอบรายการ ตอนที่ 2 ประสิทธิภาพการบริการสาธารณะของเทศบาลเมืองแสนสุข อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี มีลักษณะแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ ตามวิธีของลิเคิร์ต (Likert Scale) คือ

ประสิทธิภาพการบริการสาธารณะ	คะแนนเชิงบวก	คะแนนเชิงลบ
มากที่สุด	5	1
มาก	4	2
ปานกลาง	3	3
น้อย	2	4
น้อยที่สุด	1	5

3. การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือ

การสร้างเครื่องมือเพื่อเก็บข้อมูลในการวิจัยเรื่อง ประสิทธิภาพการบริการสาธารณะของเทศบาลเมืองแสนสุข อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอน ดังนี้

3.1 ศึกษาแนวคิด ทฤษฎี เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับประสิทธิภาพการบริการสาธารณะขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

3.2 สร้างแบบสอบถาม โดยแบบสอบถามแบ่งออกเป็น 2 ตอน โดยพิจารณาเนื้อหาและสาระให้ครอบคลุมกับความมุ่งหมายและสมมติฐานการศึกษา

3.3 นำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นตามกรอบแนวคิดที่กำหนดเสนออาจารย์ที่ปรึกษาเพื่อพิจารณาแล้วนำมาปรับปรุงแก้ไขตามที่อาจารย์ที่ปรึกษาแนะนำเพิ่มเติม

3.4 นำแบบสอบถามที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วไปทดสอบความตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) จากผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน ตรวจสอบและขอคำแนะนำในการแก้ไขปรับปรุงแก้ไข

3.5 นำแบบสอบถามไปทดลองใช้ (Try-Out) กับประชาชนในเขตเทศบาลเมืองศรีราชา อำเภอศรีราชา จังหวัดชลบุรี จำนวน 30 คน

3.6 นำแบบสอบถามมาหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) โดยวิธีสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha Coefficient) ตามวิธีการของครอนบาค (Cronbach) ได้ค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ .91

3.7 จัดทำแบบสอบถามฉบับสมบูรณ์ เพื่อนำไปใช้เก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง

4. การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างด้วยตนเอง โดยผู้วิจัยได้ประสานงาน และติดตามจากกลุ่มตัวอย่าง โดยได้รับคืนแบบสอบถาม จำนวน 389 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 100

5. การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถาม ด้วยเครื่องคอมพิวเตอร์โปรแกรมสำเร็จรูป ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม โดยการแจกแจงความถี่ (Frequency distribution) และหาค่าร้อยละ (Percentage) ตอนที่ 2 ประสิทธิภาพการบริการสาธารณะของเทศบาล โดยใช้สถิติพื้นฐาน ได้แก่ หาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และเปรียบเทียบประสิทธิภาพการบริการสาธารณะของเทศบาล จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล โดยการทดสอบที (t-test แบบ Independent samples) และ F-test (one way ANOVA)

สรุปผลการวิจัย

การวิจัยเรื่อง ประสิทธิภาพการบริการสาธารณะของเทศบาลเมืองแสนสุข อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี สามารถสรุปผลการวิจัยได้ดังนี้

1. ประสิทธิภาพการบริการสาธารณะของเทศบาลเมืองแสนสุข อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี

ตารางที่ 1 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานประสิทธิภาพการบริการสาธารณะของเทศบาลเมืองแสนสุข อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี โดยภาพรวมและรายด้าน

ประสิทธิภาพการบริการสาธารณะ ของเทศบาลเมืองแสนสุข	ระดับความคิดเห็น			
	$\bar{X}$	S.D.	แปลผล	ลำดับที่
1. ด้านคุณภาพของงาน	3.66	0.38	มาก	2
2. ด้านปริมาณงาน	3.63	0.44	มาก	3
3. ด้านความรวดเร็ว	3.70	0.40	มาก	1
4. ด้านความคุ้มค่าของทรัพยากร	3.66	0.44	มาก	2
รวม	3.66	0.41	มาก	

จากตาราง 1 พบว่า ประสิทธิภาพการบริการสาธารณะของเทศบาลเมืองแสนสุข อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X}=3.66$) เรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย ดังนี้ ด้านความรวดเร็ว ($\bar{X}=3.70$) รองลงมา ด้านคุณภาพของงาน และด้านความคุ้มค่าของทรัพยากร ($\bar{X}=3.66$) และด้านปริมาณงาน ($\bar{X}=3.63$) ตามลำดับ

ประสิทธิภาพการบริการสาธารณะของเทศบาลเมืองแสนสุข อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี ประชาชนส่วนใหญ่มีความคิดเห็นด้วยมากที่สุด คือ ด้านความรวดเร็ว ผู้วิจัยวิเคราะห์เป็นรายด้าน ดังนี้ 1) ด้านคุณภาพของงาน อยู่ในระดับมาก โดยพบว่าประสิทธิภาพการบริการสาธารณะของเทศบาลมากที่สุด ได้แก่ การปฏิบัติงานยึดหลักความถูกต้องตามระเบียบกฎหมาย และจรรยาบรรณ รองลงมา การสร้างสัมพันธภาพที่ดีภายในหน่วยงานเพื่อให้การปฏิบัติงานบรรลุเป้าหมายและมีประสิทธิภาพ และผลการปฏิบัติงานเป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีปฏิบัติ และได้คุณภาพ 2) ด้านปริมาณงาน อยู่ในระดับมาก

โดยพบว่าประสิทธิภาพการบริการสาธารณะของเทศบาลมากที่สุด ได้แก่ การปฏิบัติงานมีผลสำเร็จตามปริมาณที่ได้รับมอบหมาย รองลงมา สามารถแก้ไขปัญหาหรือการให้บริการแก่ผู้มาติดต่อโดยไม่มีงานค้างคั่ง และการเข้าใจในระบบงานและการเชื่อมโยงเทคโนโลยีกับกระบวนการปฏิบัติงาน 3) ด้านความรวดเร็ว อยู่ในระดับมาก โดยพบว่าประสิทธิภาพการบริการสาธารณะของเทศบาลมากที่สุด ได้แก่ การปฏิบัติงานได้ตรงตามกรอบระยะเวลาการปฏิบัติงานตามหนังสือสั่งการ กฎ ระเบียบที่เกี่ยวข้อง รองลงมา การร่วมมือร่วมใจ สนับสนุนการปฏิบัติงานในทีมให้สามารถบรรลุเป้าหมายได้อย่างรวดเร็ว และความเข้าใจระบบงาน ขั้นตอน การปฏิบัติเป็นอย่างดีทำให้สามารถทำงานได้อย่างรวดเร็ว 4) ด้านความคุ้มค่าของทรัพยากร อยู่ในระดับมาก โดยพบว่าประสิทธิภาพการบริการสาธารณะของเทศบาลมากที่สุด ได้แก่ ปรับปรุงการปฏิบัติงานเพื่อลดความซ้ำซ้อนในการใช้ทรัพยากร รองลงมา การปฏิบัติงานได้ตามแผนงานและขั้นตอนได้อย่างมีประสิทธิภาพ และจัดสรรทรัพยากรที่มีอยู่ในองค์กร เช่น เงิน วัสดุ เครื่องมือ อุปกรณ์ต่างๆ ได้อย่างเหมาะสม

2. ผลการเปรียบเทียบประสิทธิภาพการบริการสาธารณะของเทศบาลเมืองแสนสุข อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล พบว่า ประชาชนที่มีเพศ ระดับการศึกษา และอาชีพต่างกัน มีความคิดเห็นต่อประสิทธิภาพการบริการสาธารณะของเทศบาลเมืองแสนสุข อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี ไม่แตกต่างกัน

อภิปรายผลการวิจัย

การวิจัยเรื่อง ประสิทธิภาพการบริการสาธารณะของเทศบาลเมืองแสนสุข อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี สามารถอภิปรายผลการวิจัยได้ดังนี้

1. ประสิทธิภาพการบริการสาธารณะของเทศบาลเมืองแสนสุข อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก สอดคล้องกับงานวิจัยของ เบญจมาศ สุทธิรักษ์ (2566) ที่ได้ศึกษาประสิทธิภาพการให้บริการสาธารณะของระบบประปาขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น กรณีศึกษา องค์การบริหารส่วนตำบลเขาตอก อำเภอเคียนซา จังหวัดสุราษฎร์ธานี ผลการวิจัยพบว่า ระดับกระบวนการบริหารระบบประปาขององค์การบริหารส่วนตำบลเขาตอก ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก สอดคล้องกับงานวิจัยของ ธนภรณ์ พรหมราย (2564) ที่ได้ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อประสิทธิภาพการปฏิบัติงานของบุคลากรองค์การบริหารส่วนจังหวัดสงขลา มี ผลการวิจัยพบว่า ระดับประสิทธิภาพการปฏิบัติงานของบุคลากรองค์การบริหารส่วนจังหวัดสงขลา อยู่ในระดับมาก และสอดคล้องกับงานวิจัยของ ศรินทิพย์ อรุณสวัสดิ์ฤกษ์ (2564) ที่ได้ศึกษาประสิทธิภาพการให้บริการสาธารณะขององค์การบริหารส่วนตำบลบางกร่าง อำเภอเมืองนนทบุรี จังหวัดนนทบุรี ผลการวิจัยพบว่า 1) ประสิทธิภาพการให้บริการสาธารณะขององค์การบริหารส่วนตำบลบางกร่าง อำเภอเมืองนนทบุรี จังหวัดนนทบุรี โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก จากผลการวิจัยในครั้งนี้พบว่า ประชาชนมีความคิดเห็นต่อประสิทธิภาพการบริการสาธารณะของเทศบาลเมืองแสนสุข เป็นรายด้านเรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย ดังนี้ ด้านความรวดเร็ว รองลงมา ด้านคุณภาพของงานและด้านความคุ้มค่าของทรัพยากร และด้านปริมาณงาน ตามลำดับ โดยผู้วิจัย อภิปรายผล ดังนี้

1.1 ด้านคุณภาพของงาน พบว่า ประสิทธิภาพการบริการสาธารณะของเทศบาลเมืองแสนสุข อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี โดยรวมอยู่ในระดับมาก สอดคล้องกับงานวิจัยของ ภาณุพงษ์ ศรีไชย (2558)

ได้ศึกษาปัจจัยภายในองค์การตามกรอบแนวคิดของแมคคินซี (Mc Kinsey 's 7S Framework) ที่ส่งผลต่อประสิทธิภาพในการปฏิบัติงาน กรณีศึกษา กรมการคำภายใน กระทรวงพาณิชย์ ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับปัจจัยประสิทธิภาพในการปฏิบัติงานของบุคลากร โดยมีความคิดเห็นทั้งหมดอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาแต่ละปัจจัยพบว่า ด้านคุณภาพของงาน มีความคิดเห็นอยู่ที่ระดับมากที่สุด จากผลการวิจัยในครั้งนี้พบว่า ประชาชนมีความคิดเห็นต่อประสิทธิภาพการบริการสาธารณะของเทศบาลเมืองแสนสุขมากที่สุด ได้แก่ การปฏิบัติงานยึดหลักความถูกต้องตามระเบียบกฎหมาย และจรรยาบรรณ การสร้างสัมพันธภาพที่ดีภายในหน่วยงานเพื่อให้การปฏิบัติงานบรรลุเป้าหมายและมีประสิทธิภาพ และผลการปฏิบัติงานเป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีปฏิบัติและได้คุณภาพ

1.2 ด้านปริมาณงาน พบว่า ประสิทธิภาพการบริการสาธารณะของเทศบาลเมืองแสนสุข อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี โดยรวมอยู่ในระดับมาก สอดคล้องกับงานวิจัยของ ธนภรณ์ พรหมราย (2564) ที่ได้ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อประสิทธิภาพการปฏิบัติงานของบุคลากรองค์การบริหารส่วนจังหวัดสงขลา มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อศึกษาระดับประสิทธิภาพการปฏิบัติงานของบุคลากรองค์การบริหารส่วนจังหวัดสงขลา 2) เพื่อเปรียบเทียบประสิทธิภาพการปฏิบัติงานของบุคลากรองค์การบริหารส่วนจังหวัดสงขลา จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล 3) เพื่อศึกษาปัจจัยภายในที่ส่งผลต่อประสิทธิภาพการปฏิบัติงานของบุคลากรองค์การบริหารส่วนจังหวัดสงขลา 4) เพื่อศึกษาปัจจัยแรงจูงใจในการทำงานที่ส่งผลต่อประสิทธิภาพในการปฏิบัติงานของบุคลากรองค์การบริหารส่วนจังหวัดสงขลา ผลการวิจัยพบว่า ระดับประสิทธิภาพการปฏิบัติงานของบุคลากรองค์การบริหารส่วนจังหวัดสงขลา ด้านปริมาณงานมีค่าเฉลี่ยสูงสุด จากผลการวิจัยในครั้งนี้พบว่า ประชาชนมีความคิดเห็นต่อประสิทธิภาพการบริการสาธารณะของเทศบาลเมืองแสนสุขมากที่สุด ได้แก่ การปฏิบัติงานมีผลสำเร็จตามปริมาณที่ได้รับมอบหมาย สามารถแก้ไขปัญหาหรือการให้บริการแก่ผู้มาติดต่อโดยไม่มีการค้างคั่ง และการเข้าใจในระบบงานและการเชื่อมโยงเทคโนโลยี กับกระบวนการปฏิบัติงาน

1.3 ด้านความรวดเร็ว พบว่า ประสิทธิภาพการบริการสาธารณะของเทศบาลเมืองแสนสุข อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี โดยรวมอยู่ในระดับมาก ผลการวิจัยในครั้งนี้พบว่า ประชาชนมีความคิดเห็นต่อประสิทธิภาพการบริการสาธารณะของเทศบาลเมืองแสนสุขมากที่สุด ได้แก่ การปฏิบัติงานได้ตรงตามกรอบระยะเวลาการปฏิบัติงานตามหนังสือสั่งการ กฎ ระเบียบที่เกี่ยวข้อง สอดคล้องกับงานวิจัยของ ภานุพงษ์ ศรีไชย (2558) ที่ได้ศึกษาปัจจัยภายในองค์การตามกรอบแนวคิดของแมคคินซี (Mc Kinsey 's 7S Framework) ที่ส่งผลต่อประสิทธิภาพในการปฏิบัติงาน กรณีศึกษา กรมการคำภายใน กระทรวงพาณิชย์ ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับปัจจัยภายในองค์การตามกรอบแนวคิดของแมคคินซี โดยมีความคิดเห็นทั้งหมดอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาแต่ละปัจจัยพบว่า ด้านระบบงานมีความคิดเห็นอยู่ที่ระดับมากที่สุด นอกจากนี้จากผลการวิจัยยังพบว่าเทศบาลเมืองแสนสุขมีการการร่วมมือร่วมใจ สนับสนุนการปฏิบัติงานในทีมให้สามารถบรรลุเป้าหมายได้อย่างรวดเร็ว และความเข้าใจระบบงาน ขั้นตอน การปฏิบัติเป็นอย่างดี ทำให้สามารถทำงานได้อย่างรวดเร็ว สอดคล้องกับงานวิจัยของ ธนวิทย์ บุตรอุดม (2563) ที่ได้ศึกษาปัจจัยความสำเร็จในการบริการสาธารณะขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น กรณีศึกษาเทศบาลในจังหวัดลำปาง ผลจากการวิจัยพบว่า มีตัวแปรอิสระเพียง 3 ปัจจัยเท่านั้นที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์การให้บริการสาธารณะอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ได้แก่ ปัจจัยด้านความชัดเจนของยุทธศาสตร์ ปัจจัยด้านรูปแบบการบริหาร และปัจจัยด้านค่านิยมร่วม

1.4 ด้านความคุ้มค่าของทรัพยากร พบว่า ประสิทธิภาพการบริการสาธารณะของเทศบาลเมืองแสนสุข อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี อยู่ในระดับมาก จากผลการวิจัยในครั้งนี้พบว่า ประชาชนมีความคิดเห็นต่อประสิทธิภาพการบริการสาธารณะของเทศบาลเมืองแสนสุขมากที่สุด ได้แก่ ปรับปรุงการปฏิบัติงานเพื่อลดความซ้ำซ้อนในการใช้ทรัพยากร การปฏิบัติงานได้ตามแผนงานและขั้นตอนได้อย่างมีประสิทธิภาพ และจัดสรรทรัพยากรที่มีอยู่ในองค์กร เช่น เงิน วัสดุ เครื่องมือ อุปกรณ์ต่างๆ ได้อย่างเหมาะสม

2. ผลการเปรียบเทียบความคิดเห็นของประชาชนต่อประสิทธิภาพการบริการสาธารณะของเทศบาลเมืองแสนสุข อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล พบว่า ประชาชนที่มีเพศ ระดับการศึกษา และอาชีพต่างกัน มีความคิดเห็นต่อประสิทธิภาพการบริการสาธารณะของเทศบาลเมืองแสนสุข อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี ไม่แตกต่างกัน ผลการวิจัยครั้งนี้แสดงให้เห็นว่า ปัจจัยส่วนบุคคลของประชาชนด้านเพศ ระดับการศึกษา และอาชีพ ไม่มีผลต่อความคิดเห็นต่อประสิทธิภาพการบริการสาธารณะของเทศบาลเมืองแสนสุข อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี ทั้งนี้อาจเป็นเพราะประชาชนซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างเป็นผู้มีภูมิลำเนาและอาศัยอยู่ในชุมชนซึ่งมีบริบทเดียวกัน จึงมีความคิดเห็นต่อประสิทธิภาพการบริการสาธารณะของเทศบาลเมืองแสนสุข อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี ไปในทางเดียวกัน สอดคล้องกับการศึกษาของ สันต์ ศรียา (2560) ที่ได้ศึกษาประสิทธิภาพในการบริการสาธารณะขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในเขตภาคเหนือตอนบน ผลการวิจัยพบว่า ปัจจัยส่วนบุคคลที่แตกต่างกัน คือ เพศ ระดับการศึกษา และรายได้ส่วนตัวต่อเดือนที่แตกต่างกัน มีความคิดเห็นต่อประสิทธิภาพการบริการสาธารณะขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในเขตภาคเหนือตอนบน ที่ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะการนำผลการวิจัยไปใช้
 - 1.1 ด้านคุณภาพของงาน เทศบาลควรนำเทคโนโลยีมาใช้ในการปฏิบัติงานให้มากยิ่งขึ้น
 - 1.2 ด้านปริมาณงาน เทศบาลควรแจ้งให้ผู้เกี่ยวข้องทราบถึงภารกิจให้เกิดความเข้าใจที่ชัดเจนและให้ครอบคลุม
 - 1.3 ด้านความรวดเร็ว เทศบาลควรปรับปรุงการให้บริการเพื่อความเร็วและตอบสนองความต้องการของประชาชนให้มากยิ่งขึ้น
 - 1.4 ด้านความคุ้มค่าของทรัพยากร เทศบาลควรการรณรงค์ เสริมสร้างจิตสำนึกในเรื่องการใช้ทรัพยากรที่มีอยู่ได้อย่างคุ้มค่า ประหยัดและเกิดประโยชน์สูงสุดให้มากยิ่งขึ้น
2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป
 - 2.1 ควรศึกษาแนวทางในการพัฒนาประสิทธิภาพการบริการสาธารณะขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น
 - 2.2 ควรศึกษาแนวทางการพัฒนาศักยภาพการดำเนินงานขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น
 - 2.3 ควรศึกษาปัญหา อุปสรรคการดำเนินงานขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

เอกสารอ้างอิง

- เทศบาลเมืองแสนสุข อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี. (2566). *ข้อมูลพื้นฐานเทศบาล*. ชลบุรี: เทศบาลเมืองแสนสุข. (ถ่ายเอกสาร).
- ธนภรณ์ พรรณราย. (2564). ปัจจัยที่ส่งผลต่อประสิทธิภาพการปฏิบัติงานของบุคลากรองค์การบริหารส่วนจังหวัดสงขลา. *ปริญญานิพนธ์รัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต*, มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.
- ธนวิทย์ บุตรอุดม. (2563). ปัจจัยความสำเร็จในการบริการสาธารณะขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นกรณีศึกษา เทศบาลในจังหวัดลำปาง. *วารสารการเมือง การบริหาร และกฎหมาย*, 9(3), 173-197.
- เบญจมาศ สุทธิรักษ์. (2566). ประสิทธิภาพการให้บริการสาธารณะของระบบประปาขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น กรณีศึกษา องค์การบริหารส่วนตำบลเขาตอก อำเภอเคียนซา จังหวัดสุราษฎร์ธานี. *ปริญญานิพนธ์รัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต*, มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี.
- พัชรวรรณ นุชประยูร. (2559). *หลักกฎหมายว่าด้วยการบริการสาธารณะในหลักกฎหมายเกี่ยวกับการบริหารราชการไทย*. นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- ภานุพงษ์ ศรีไชย. (2558). ปัจจัยภายในองค์การตามกรอบแนวคิดของแมคคินซี (Mc Kinsey's 7S Framework) ที่ส่งผลต่อประสิทธิภาพในการปฏิบัติงาน กรณีศึกษากรมการค้าภายในกระทรวงพาณิชย์. *วารสารโครงการทวิปริญาโททางรัฐประศาสนศาสตร์และบริหารธุรกิจ*, มหาวิทยาลัยรามคำแหง. ฉบับพิเศษ 1-15.
- วุฒิสาร ตันไชย. (2552). *ยุทธศาสตร์การปกครองท้องถิ่น*. กรุงเทพฯ: แอคทีฟ พรินท์.
- ศรินทิพย์ อรุณสวัสดิ์ฤกษ์. (2564). ประสิทธิภาพการให้บริการสาธารณะขององค์การบริหารส่วนตำบลบางกร่าง อำเภอเมืองนนทบุรี จังหวัดนนทบุรี. *วารสารการวิจัยการบริหารการพัฒนา*, 11(4), 732-745.
- สันต์ ศรียา. (2560). ประสิทธิภาพในการบริการสาธารณะขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในเขตภาคเหนือตอนบน. *วารสารสังคมศาสตร์วิชาการ*, 10(1), 179-191.

**การพัฒนาความสามารถด้านการแต่งประโยคภาษาไทย โดยใช้การจัดการเรียนรู้
Doing Model สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนบ้านสันกำแพง**

**The Developing Thai Sentence Construction Skills by using Doing Model
for Grade 4 Students at Ban Sankamphaeng School**

รัชนิวรรณ ปุขาว¹, ชนาพร ประมวลกิตติศรี², พนิตพร การณกิจอำรงกุล³

Ratchaneewan Pukhao¹, Chanaporn Pramuankittisri², Panitporn Karankitthamrongkun³

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาราชวิทยาลัย วิทยาเขตล้านนา¹⁻³

Faculty of Education, Mahamakut Buddhist University, Lanna Campus¹⁻³

Corresponding author, e-mail: ratchaneewan.puk@student.mbu.ac.th¹

Received: July 15, 2026; Revised: August 07, 2026; Accepted: August 13, 2026

บทคัดย่อ

บทความวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อเปรียบเทียบความสามารถด้านการแต่งประโยคภาษาไทย โดยใช้การจัดการเรียนรู้ Doing Model สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนบ้านสันกำแพง ก่อนเรียนและหลังเรียน 2) เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ Doing Model กลุ่มเป้าหมาย คือ นักเรียน โรงเรียนบ้านสันกำแพง โดยใช้วิธีการเลือกแบบเจาะจง รูปแบบการวิจัยกึ่งทดลอง ด้วยวิธีการใช้กลุ่มทดลองกลุ่มเดียว เพื่อวัดผลก่อนและหลังการทดลอง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แผนการจัดการเรียนรู้ แบบทดสอบก่อนและหลังเรียน และแบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียน วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าทดสอบ t-test Dependent

ผลการวิจัยพบว่า 1) ผลการเปรียบเทียบความสามารถด้านการแต่งประโยคภาษาไทย โดยใช้การจัดการเรียนรู้ Doing Model สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนบ้านสันกำแพง หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 2) ผลการศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ Doing Model อยู่ในระดับมากที่สุด

คำสำคัญ: การแต่งประโยค; การจัดการเรียนรู้; Doing Model

Abstract

This research aims to 1) compare sentence construction ability using the Doing Model learning management for fourth-grade students at Ban Sankamphaeng School before and after the intervention, and 2) study the satisfaction of fourth-grade students with the Doing Model learning management. The target group was fourth-grade students at Ban Sankamphaeng School, selected using a purposive sampling method. The research design

was a quasi-experimental design with a single experimental group to measure results before and after the intervention. The research instruments included lesson plans, pre-tests and post-tests, and student opinion questionnaires. Data were analyzed using basic statistics including mean, standard deviation, and dependent t-test.

The research results showed that 1) the comparison of sentence construction ability using the Doing Model for fourth-grade students at Ban Sankamphaeng School showed a statistically significant improvement after the intervention compared to before the intervention at the .05 level. 2) The study found that the satisfaction of fourth-grade students with the Doing Model learning management was at the highest level.

Keywords: Sentence Composition; Learning Management; Doing Model

บทนำ

การพัฒนาทักษะการเรียนรู้ของผู้เรียนในปัจจุบัน ด้านอ่านออกและเขียนได้ เพื่อพัฒนาทักษะการคิดวิเคราะห์อย่างมีวิจารณญาณและสามารถแก้ปัญหาในการสื่อสารในชีวิตประจำวันได้อย่างมีคุณภาพสอดคล้องกับ มาตรา 22 ตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 ที่ระบุไว้ว่า ผู้เรียนสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้ โดยเน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลางการจัดการเรียนรู้ ซึ่งมีกระบวนการจัดการเรียนรู้ที่สร้างเสริมประสบการณ์ของผู้เรียนตามธรรมชาติอย่างเต็มตามศักยภาพ และในมาตรา 24 ที่ระบุไว้ว่า จัดกิจกรรมให้ผู้เรียนได้เรียนรู้จากประสบการณ์จริง ฝึกการปฏิบัติให้ทำได้ คิดเป็นทำเป็น รักการอ่านและเกิดการใฝ่รู้อย่างต่อเนื่อง เพราะทรัพยากรบุคคลเป็นสิ่งที่สำคัญในการพัฒนาประเทศดังที่หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานระบุไว้ว่า เมื่อจบชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 สามารถอธิบายความหมายโดยตรงและความหมายโดยนัยของประโยค เพื่อแยกแยะข้อคิดเห็นและข้อเท็จจริงจากเรื่องที่อ่านแล้วนำไปสู่การประเมินคุณค่าจากสิ่งที่อ่านได้อย่างมีประสิทธิภาพ ทั้งนี้ ในสถานการณ์ปัจจุบันมีการเปลี่ยนแปลงทางข้อมูลข่าวสารในการสื่อสารอย่างรวดเร็ว ตลอดจนสภาพแวดล้อมทางสังคมที่มีความหลากหลายมากยิ่งขึ้น จึงจำเป็นอย่างยิ่งที่ผู้เรียนจะต้องมีความรู้ความเข้าใจในรูปแบบประโยคต่างๆ เพื่อนำไปใช้ในการสื่อสาร

การแต่งประโยคภาษาไทย กล่าวคือกลุ่มคำที่นำมาเรียงรวมกันอย่างเป็นระเบียบ มีเนื้อความสมบูรณ์ แสดงให้ทราบว่า ใคร ทำอะไร ที่ไหน อย่างไร เมื่อไร ในประโยคหนึ่งๆ แบ่งออกเป็นสองภาค คือ ภาคประธาน และภาคแสดงซึ่งรูปประโยคในภาษาไทย มี 11 ชนิด ได้แก่ ประโยคบอกเล่า ประโยคปฏิเสธ ประโยคคำถาม ประโยคขอร้อง ประโยคคำสั่ง ประโยคแสดงความต้องการ ประโยคคาดคะเน ประโยคขู่ ประโยคชักชวน ประโยคเสนอแนะ และประโยคบอกให้ทราบ และชนิดของประโยค มี 3 ชนิด ได้แก่ ประโยคความเดียว ประโยคความรวม และประโยคความซ้อน จากผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนและการสะท้อนผล (PLC) ร่วมกับครูพี่เลี้ยงในสถานศึกษา พบว่า นักเรียนยังไม่เข้าใจโครงสร้างของประโยค ไม่สามารถจำแนกชนิดของประโยคได้ ดังผลการเรียนระดับชั้นพื้นฐาน NT วิชาภาษาไทยของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาตอนต้น ปีการศึกษา 2568 พบว่า มีคะแนนร้อยละ 49.91 ซึ่งสอดคล้องกับผลงานวิจัยของเทิดศักดิ์ เป็ดทอง (2561); กนกกลดา อังกสินนท์ และคณะ (2567) ได้วิจัยเรื่องการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง รูปประโยคและชนิดของประโยค ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้น ผลการวิจัยพบว่า ความรู้ด้านหลักภาษา นักเรียนมีคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย

ต่ำกว่าตัวชีวิตอื่นๆ โดยเฉพาะเรื่อง การแต่งประโยคเพื่อการสื่อสารให้สอดคล้องกับบริบทได้อย่างเหมาะสม ดังนั้น การนำนวัตกรรมทางการศึกษามาช่วยในการจัดการเรียนรู้เป็นการเพิ่มประสิทธิภาพผลสัมฤทธิ์ทางการของผู้เรียนและกระตุ้นความสนใจของผู้เรียนได้เป็นอย่างดี ทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ระหว่างการทำกิจกรรมในชั้นเรียนด้วย

การจัดการเรียนรู้แบบ Doing Model เป็นนวัตกรรมทางการศึกษาที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนมีทักษะการแก้ปัญหา ด้วยกระบวนการตั้งคำถามและทักษะการสืบค้นข้อมูลเพื่อฝึกกระบวนการคิดวิเคราะห์และการทำงานอย่างเป็นระบบ (อรรถพงษ์ ผิวเหลือง และพระครูวินัยธรรวชิต, 2564) ซึ่งเป็นกระบวนการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนได้เรียนรู้จากประสบการณ์ในสถานการณ์จำลองเพื่อแก้ไขปัญหา และเป็นการส่งเสริมทักษะการคิดวิเคราะห์อย่างสร้างสรรค์ (ศุภพล มงคลเจริญพันธ์, 2561) ซึ่งเป็นการส่งเสริมให้ผู้เรียนเป็นผู้ประมวลสรุปองค์ความรู้ใหม่ด้วยตนเอง ผ่านการฝึกฝนทักษะการคิดแก้ปัญหาในการทำงานอย่างสร้างสรรค์ ซึ่งสอดคล้องกับ อรรถพงษ์ ผิวเหลือง (2569) กล่าวว่า รูปแบบการจัดการเรียนรู้ Doing Model เน้นให้ผู้เรียนได้ลงมือสืบค้นหาข้อมูลเพื่อวิเคราะห์ความเชื่อมโยงของข้อมูลเพื่อหาคำตอบได้อย่างเป็นระบบและส่งผลให้ผู้เรียนมีความกระตือรือร้น

ดังนั้น ผู้วิจัยจึงได้สนใจศึกษาความสามารถด้านการแต่งประโยคภาษาไทย โดยใช้การจัดการเรียนรู้ Doing Model ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนบ้านสันกำแพง โดยนำนวัตกรรมการจัดการเรียนรู้มาใช้ในการสร้างบรรยากาศการเรียนรู้ในชั้นเรียนให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น ซึ่งขั้นตอนการเรียนรู้มี 6 ขั้นตอน ได้แก่ ขั้นที่ 1 เตรียมความพร้อม ขั้นที่ 2 รับข้อมูลใหม่ ขั้นที่ 3 กระบวนการเรียนรู้จากการกระทำ มี 8 ข้อ ได้แก่ (1) การตั้งคำถามหรือการตั้งข้อสังเกต (2) การวิเคราะห์ (3) การประเมินค่า (4) การทำความเข้าใจ (5) การจดจำ (6) การสังเคราะห์ (7) การประยุกต์ (8) การประเมินผล ขั้นที่ 4 สรุปผล ขั้นที่ 5 เสนอและอภิปรายผล และขั้นที่ 6 ประเมินการเรียนรู้จากการกระทำ เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการแต่งประโยคเพื่อการสื่อสารภาษาไทย และนำไปใช้ในการแก้ปัญหาทั้งการพูดและการเขียนภาษาไทยของผู้เรียน เพื่อยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ของนักเรียนให้บรรลุวัตถุประสงค์การเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถด้านการแต่งประโยคภาษาไทย โดยใช้การจัดการเรียนรู้ Doing Model สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนบ้านสันกำแพง ก่อนเรียนและหลังเรียน
2. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ Doing Model

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยรูปแบบการวิจัยกึ่งทดลอง (Quasi-experimental research) โดยใช้กลุ่มทดลองกลุ่มเดียว วัดผลก่อนและหลังการทดลอง (One group Pretest - Posttest Design)

1. ประชากรและกลุ่มเป้าหมาย ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนบ้านสันกำแพง ตำบลทรายมูล อำเภอสันกำแพง จังหวัดเชียงใหม่ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาเชียงใหม่ เขต 1 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2568 จำนวน 177 คน และกลุ่มเป้าหมาย ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

โรงเรียนบ้านสันกำแพง จำนวน 33 คน ซึ่งได้มาจากการเลือกแบบเจาะจง (Purposive sampling) ทั้งนี้ เนื่องจาก เป็นโรงเรียนเครือข่ายและเป็นชั้นเรียนที่ได้รับอนุญาตให้วิจัยได้

2. ตัวแปรที่ศึกษา ได้แก่ ตัวแปรต้น คือ แผนการจัดการเรียนรู้แบบ Doing Model และตัวแปรตาม คือ 1) ความสามารถในการแต่งประโยคภาษาไทย 2) ความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ Doing Model

3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย มี 3 ชุด ได้แก่ 1) แผนการจัดการเรียนรู้แบบ Doing Model จำนวน 6 แผน มีค่าประสิทธิภาพเท่ากับ 4.52 2) แบบทดสอบวัดความรู้ความเข้าใจ ใช้ทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนจำนวน 30 ข้อ เป็นแบบทดสอบปรนัย 3 ตัวเลือก มีค่าความยาก (p) เท่ากับ 0.5 และค่าอำนาจจำแนก (r) เท่ากับ 0.60 มีค่าประสิทธิภาพเท่ากับ 0.82 และ 3) แบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียน โดยใช้เกณฑ์การประเมินแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.65

4. การเก็บรวบรวมข้อมูล คือ 1) คณะผู้วิจัยให้นักเรียนกลุ่มเป้าหมายทำแบบทดสอบก่อนเรียน (Pre-test) และหลังเรียน Post-test จำนวน 30 ข้อ ซึ่งเป็นแบบทดสอบชุดเดียวกัน แต่สลับข้อสลับตัวเลือก 2) คณะผู้วิจัยให้นักเรียนกลุ่มเป้าหมาย ทำแบบสอบถามความพึงพอใจที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ Doing Model แล้วนำข้อมูลมาวิเคราะห์ทางสถิติพื้นฐาน

5. การวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ 1) ตรวจให้คะแนนการทำแบบทดสอบวัดความรู้ความเข้าใจก่อนและหลังเรียน จากนั้น จึงนำมาหาค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ของคะแนนของแบบทดสอบวัดความรู้ความเข้าใจ แล้วจึงหาค่าทดสอบ t-test Dependent และ 2) รวบรวมแบบสอบถามความพึงพอใจแล้วนำมาหาค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ของระดับคะแนนจากแบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ Doing Model และแปลผลค่าเฉลี่ยตามเกณฑ์

สรุปผลการวิจัย

งานวิจัยเรื่อง การพัฒนาความสามารถด้านการแต่งประโยคภาษาไทย โดยใช้การจัดการเรียนรู้ Doing Model สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนบ้านสันกำแพงสรุปผลการวิจัยได้ดังนี้ ตามวัตถุประสงค์ข้อที่ 1 เพื่อเปรียบเทียบความสามารถด้านการแต่งประโยคภาษาไทย โดยใช้การจัดการเรียนรู้ Doing Model หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 มีความสามารถด้านการแต่งประโยค โดยใช้การจัดการเรียนรู้ Doing Model หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 1 ความสามารถด้านการแต่งประโยคภาษาไทย โดยใช้การจัดการเรียนรู้ Doing Model หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน

การทดสอบ	นักเรียน	คะแนนเต็ม	$\bar{x}$	S.D.	t	Sig.
ก่อนทดสอบ	33	30	16.48	1.14	10.15*	0.00
หลังทดสอบ	33	30	26.52	0.73		

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 1 พบว่า การทดสอบก่อนเรียนมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 16.48 คะแนน ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.14 และหลังเรียนมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 26.52 คะแนน ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.73 เมื่อเปรียบเทียบระหว่างคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียน พบว่า คะแนนหลังเรียนของกลุ่มเป้าหมายสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

ตามวัตถุประสงค์ที่ 2 เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ Doing Model ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่มีความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้ Doing Model โดยภาพรวม มีระดับความพึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{x} = 4.54$) ดังตารางแสดงต่อไปนี้

ตารางที่ 2 นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 มีความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้ Doing Model

ที่	รายการ	$\bar{x}$	S.D.	ระดับความพึงพอใจ
1	ด้านการเตรียมเนื้อหาการสอน	4.39	0.67	มาก
2	ด้านวิธีการถ่ายทอดความรู้	4.57	0.58	มากที่สุด
3	ด้านสิ่งสนับสนุนการเรียนรู้	4.72	0.42	มากที่สุด
4	ด้านการบูรณาการและเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ	4.50	0.59	มากที่สุด
	รวม	4.54	0.59	มากที่สุด

จากตารางที่ 2 นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 มีความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้ Doing Model โดยภาพรวมมีระดับความพึงพอใจ ระดับมากที่สุด ($\bar{x} = 4.54$) เมื่อพิจารณารายประเด็นพบว่า นักเรียนมีความพึงพอใจต่อกิจกรรมการเรียนรู้ด้านสิ่งสนับสนุนการเรียนรู้ มีค่าเฉลี่ย ($\bar{x} = 4.72$) ระดับมากที่สุด รองลงมา คือ นักเรียนมีความพึงพอใจต่อกิจกรรมการเรียนรู้ด้านวิธีการถ่ายทอดความรู้มีค่าเฉลี่ย ($\bar{x} = 4.57$) ระดับมากที่สุด รองลงมา คือ นักเรียนมีความพึงพอใจต่อกิจกรรมการเรียนรู้ด้านการบูรณาการและเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ มีค่าเฉลี่ย ($\bar{x} = 4.50$) ระดับมากที่สุด และนักเรียนมีความพึงพอใจน้อยที่สุด คือ นักเรียนมีความพึงพอใจต่อกิจกรรมการเรียนรู้ด้านการเตรียมเนื้อหาการสอนมีค่าเฉลี่ย ($\bar{x} = 4.39$) ระดับมาก

อภิปรายผลการวิจัย

งานวิจัยเรื่อง การพัฒนาความสามารถด้านการแต่งประโยคภาษาไทย โดยใช้การจัดการเรียนรู้ Doing Model สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนบ้านสันกำแพง อภิปรายผลการวิจัยได้ดังนี้

วัตถุประสงค์ 1 การเปรียบเทียบความสามารถด้านการแต่งประโยคภาษาไทย โดยใช้การจัดการเรียนรู้ Doing Model หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ เพราะว่ารูปแบบการจัดการเรียนรู้ Doing Model เป็นกระบวนการเรียนรู้ที่เน้นให้ผู้เรียนมีทักษะการแก้ไขปัญหาผ่านการตั้งคำถามและการสืบค้นข้อมูล โดยลงมือปฏิบัติ ทั้งแบบกลุ่มและแบบเดี่ยว เพื่อฝึกการคิดเชิงวิเคราะห์อย่างเป็นระบบแล้วนำเสนอองค์ความรู้ที่ได้รับ นอกจากนี้ ทักษะการคิดแก้ปัญหาเป็นหนึ่งในกระบวนการคิดสร้างสรรค์เพื่อค้นหาความเชื่อมโยงของสิ่งต่างอย่างเป็นระบบสอดคล้องกับ

ชัยวัฒน์ สุทธิรัตน์ (2561) กล่าวว่า การจัดประสบการณ์เป็นวิธีการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญเพื่อพัฒนาทรัพยากรอย่างเต็มความสามารถ และยังเป็นทักษะพื้นฐานที่มีความสำคัญต่อการสื่อสารในปัจจุบันและสอดคล้องกับ จุฬามาต กุลศรีโล (2565) ได้วิจัยเรื่อง การพัฒนาการจัดการเรียนรู้แบบปัญหาเป็นฐานร่วมกับสื่อประสม เรื่อง ประโยคเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และผลงานวิจัยของ อรรถพงษ์ ผิวเหลือง (2569) ได้วิจัยเรื่อง ผลการจัดการเรียนรู้รายวิชาการประกันคุณภาพและปรัชญาการศึกษา โดยใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ Doing Model ผลการศึกษาพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลักเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

วัตถุประสงค์ 2 ผลการศึกษาความพึงพอใจของนักศึกษาชั้นปีที่ 4 โรงเรียนบ้านสันกำแพงที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ Doing Model โดยภาพรวมมีระดับความพึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุดซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ เพราะว่า การจัดการเรียนรู้ Doing Model ส่งเสริมให้ผู้เรียนมีทักษะการตั้งคำถามจากการสังเกต การสืบค้นข้อมูล การแก้ปัญหาอย่างเป็นระบบ เพื่อสร้างองค์ความรู้ใหม่ด้วยตนเอง นอกจากนี้ยังช่วยส่งเสริมทักษะการคิดวิเคราะห์ การสื่อสาร การทำงานร่วมกัน สอดคล้องกับผลการวิจัยของ อรรถพงษ์ ผิวเหลือง (2569) ได้วิจัยเรื่อง ผลการจัดการเรียนรู้รายวิชาการประกันคุณภาพและปรัชญาการศึกษา โดยใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ Doing Model ผลการศึกษาพบว่า ผู้เรียนมีความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้ Doing Model ในภาพรวมมีระดับความพึงพอใจ อยู่ในระดับมากที่สุด และผลการวิจัยของ ธนิษฐา ลอยประโคน (2567) ได้วิจัยเรื่อง ผลการจัดการเรียนรู้เชิงรุกเพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ ความสามารถในการคิดอย่างมีวิจารณญาณและเจตคติต่อวิทยาศาสตร์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนมีความพึงพอใจต่อรูปแบบการจัดการเรียนรู้เชิงรุกในระดับดี และผลการวิจัยของ สุปราณี สีทิศ (2564) ได้วิจัยเรื่อง การพัฒนากิจกรรมการจัดการเรียนรู้แบบเชิงรุก เรื่อง ความเป็นไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 มีความพึงพอใจต่อการเรียนรู้แบบเชิงรุก โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก

ข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้ คณะผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย ดังนี้

1. ข้อเสนอแนะเชิงนโยบายสำหรับการใช้ผลการวิจัยเพื่อการจัดการเรียนรู้ ได้แก่
 - 1.1 ควรแจ้งให้นักเรียนทราบล่วงหน้าว่าจะใช้นวัตกรรมนี้ในการเรียนการสอน เพื่อขอความร่วมมือในการปฏิบัติตามกิจกรรมการเรียนรู้
 - 1.2 ผู้วิจัยสามารถปรับเปลี่ยนขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ โดยการยุบรวมบางขั้นตอนเข้าด้วยกัน เพื่อให้เหมาะสมกับความสามารถของผู้เรียน
 - 1.3 ผู้วิจัยควรที่จะเก็บคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียน เพื่อใช้เปรียบเทียบกับคะแนนหลังเรียน และนำมาศึกษาเปรียบเทียบความสามารถของผู้เรียนต่อไป
2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป ดังนี้
 - 2.1 ควรมีการศึกษาวิจัยเพื่อพัฒนาความสามารถด้านทักษะการอ่านและทักษะการเขียนเพื่อการสื่อสารโดยใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ Doing Model

2.2 ควรมีการศึกษาวิจัยเพื่อพัฒนาความสามารถด้านการใช้ภาษาไทยเพื่อการสื่อสารโดยใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ Doing Model

2.3 ควรนำนวัตกรรมทางการศึกษาไปใช้กับนักเรียนในช่วงชั้นที่สูงขึ้น เนื่องจากจะมีความพร้อมและมีฐานความรู้ที่มากกว่า

องค์ความรู้ใหม่

การวิจัยเรื่อง การพัฒนาความสามารถด้านการแต่งประโยคภาษาไทย โดยใช้การจัดการเรียนรู้ Doing Model คณะผู้วิจัยได้นำรูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่สามารถนำไปประยุกต์ใช้ในการจัดการเรียนรู้ที่ได้จริง โดยมีขั้นตอนการเรียนรู้ 6 ขั้น ดังนี้ ขั้นที่ 1 เตรียมความพร้อม ขั้นที่ 2 รับข้อมูลใหม่ ขั้นที่ 3 กระบวนการเรียนรู้จากการกระทำมี 8 ข้อ ได้แก่ (1) การตั้งคำถามหรือการตั้งข้อสังเกต (2) การวิเคราะห์ (3) การประเมินค่า (4) การทำความเข้าใจ (5) การจดจำ (6) การสังเคราะห์ (7) การประยุกต์ (8) การประเมินผล ขั้นที่ 4 สรุปผล ขั้นที่ 5 เสนอและอภิปรายผล และขั้นที่ 6 ประเมินการเรียนรู้จากการกระทำ ซึ่งส่งผลต่อการพัฒนาความสามารถด้านการแต่งประโยคภาษาไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนบ้านสันกำแพง สูงขึ้น และผลการศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ Doing Model อยู่ในระดับมากที่สุด ดังแผนภาพโมเดลต่อไปนี้

สร้างโดย OpenAI ChatGPT (17 กรกฎาคม 2569)

ที่มา: <https://chatgpt.com/c/6a5a09a3-1d94-83ec-9e7f-1ca3ddb82373>

เอกสารอ้างอิง

- กนกกลตา อังกินันท์ และคณะ. (2567). การพัฒนาชุดกิจกรรมการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย เรื่องประโยคความรวมสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านหนองหญ้าปล้อง (อุดมวนา). *วารสารนิสิตวัง*, 26(2), 86-97.
- จุฑามาศ กุลศรีโล. (2565). การพัฒนาการจัดการเรียนรู้แบบปัญหาเป็นฐาน ร่วมกับสื่อประสม เรื่อง ประโยคเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3. *วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต*, สาขาวิชาหลักสูตรและการเรียนการสอน, คณะครุศาสตร์, มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม.
- ชัยวัฒน์ สุทธิรัตน์. (2561). 80 นวัตกรรมจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ. พิมพ์ครั้งที่ 8. นนทบุรี: พืบาลานซ์ดีไซด์แอนพริ้นติ้ง.
- เทิดศักดิ์ เป็ดทอง. (2561). การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลักภาษาไทย เรื่องประโยค ของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ด้วยการจัดการเรียนรู้ แบบ RM3S ตามแนวทฤษฎีการสร้างความรู้. *วารสารสวนสุนันทาวิชาการและวิจัย*, 13(1), 43-54.
- ธัญญา ลอยประโคน. (2567). ผลการจัดการเรียนรู้เชิงรุกเพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิทยาศาสตร์ ความสามารถในการคิดอย่างมีวิจารณญาณและเจตคติต่อวิทยาศาสตร์ สำหรับนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3. *วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต*, สาขาวิชาการสอนวิทยาศาสตร์, คณะศึกษาศาสตร์, มหาวิทยาลัยบูรพา.
- ศุภพล มงคลเจริญพันธ์. (2561). การจัดการเรียนรู้โดยใช้สมองเป็นฐาน วิทยาลัยอาชีวศึกษาดุสิตพัฒนชยการ. *วารสารวิชาการมหาวิทยาลัยรัตนบัณฑิต*, 13(2), 13-25.
- สุปราณี สีทิต. (2564). การพัฒนากิจกรรมการจัดการเรียนรู้แบบเชิงรุก เรื่อง ความเป็นไทยของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2. *วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต*, สาขาวิชาสังคมศึกษา, คณะครุศาสตร์, มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม.
- อรรถพงษ์ ผิวเหลือง. (2564). รูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่เน้นการเรียนรู้โดยการกระทำ. *วารสารบัณฑิตศึกษา มหาจุฬาขอนแก่น*, 8(4), 21-30.
- อรรถพงษ์ ผิวเหลือง. (2569). ผลการจัดการเรียนรู้รายวิชาการประกันคุณภาพและปรัชญาการศึกษา โดยใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ Doing Model. *วารสารสื่อวิชาการและวิจัย*, 2(1), 1-8.

**การบริการสาธารณะด้านโครงสร้างพื้นฐานของเทศบาลตำบลบ้านบึง
อำเภอบ้านบึง จังหวัดชลบุรี**

**Public Infrastructure Services of Ban Bueng Subdistrict Municipality,
Ban Bueng District, Chonburi Province**

วิชญะ เหลืองอ่อน¹, พัฒน์ศิณ สำเร็จรัมย์²

Witchaya Leuangon¹, Patsin Samroengram²

คณะรัฐประศาสนศาสตร์ วิทยาลัยนครราชสีมา^{1,2}

Faculty of Public Administration, Nakhon Ratchasima College^{1,2}

Corresponding author, e-mail: wichaya_title@hotmail.com²

Received: July 09, 2026; Revised: August 04, 2026; Accepted: August 07, 2026

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาการบริการสาธารณะด้านโครงสร้างพื้นฐานของเทศบาลตำบลบ้านบึง อำเภอบ้านบึง จังหวัดชลบุรี 2) เปรียบเทียบการบริการสาธารณะด้านโครงสร้างพื้นฐานของเทศบาลตำบลบ้านบึง อำเภอบ้านบึง จังหวัดชลบุรี จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ ประชากร คือ ประชาชนที่มีอายุตั้งแต่ 18 ปีขึ้นไป ที่อาศัยอยู่ในเขตเทศบาลตำบลบ้านบึง อำเภอบ้านบึง จังหวัดชลบุรี กำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างโดยใช้สูตรคำนวณของ ทาโร ยามาเน่ ได้กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 383 คน ใช้วิธีสุ่มตัวอย่างแบบชั้นภูมิ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบถามแบบมาตราส่วนประมาณค่า สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การทดสอบค่าที (t-test) และ F-test

ผลการวิจัยพบว่า 1. ประชาชนมีความคิดเห็นว่าการบริการสาธารณะด้านโครงสร้างพื้นฐานของเทศบาลตำบลบ้านบึง อำเภอบ้านบึง จังหวัดชลบุรี ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก เรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย ดังนี้ โครงสร้างพื้นฐานด้านถนน โครงสร้างพื้นฐานด้านน้ำประปา โครงสร้างพื้นฐานด้านการระบายน้ำ และโครงสร้างพื้นฐานด้านไฟฟ้าส่องสว่าง ตามลำดับ 2. ประชาชนที่มีเพศ ระดับการศึกษา และอาชีพต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการบริการสาธารณะด้านโครงสร้างพื้นฐานของเทศบาลตำบลบ้านบึง อำเภอบ้านบึง จังหวัดชลบุรี ไม่แตกต่างกัน

คำสำคัญ: การบริการสาธารณะ; โครงสร้างพื้นฐาน; เทศบาลตำบล

Abstract

The research purposes were 1) to study the public Infrastructure Services of Ban Bueng Subdistrict Municipality, Ban Bueng District, Chonburi Province. 2) to compare the public Infrastructure Services of Ban Bueng Subdistrict Municipality, Ban Bueng District,

Chonburi Province, classified by the personal factors. The population was the people aged 18 years and over living in the area of the Ban Bueng Subdistrict Municipality, Ban Bueng District, Chonburi Province. The sample group was the 383 people determined using Taro Yamane's formula. The research instrument was the rating scale questionnaire. The data analysis statistics were the percentage, mean, standard deviation, t-test (Independent samples).

The research findings were: (1) the public Infrastructure Services of Ban Bueng Subdistrict Municipality, Ban Bueng District, Chonburi Province, found the overall was at high level; when descending mean were includes in road infrastructure, water supply infrastructure, drainage infrastructure, and lighting infrastructure. and (2) the people with different gender, education levels, and occupations had opinions the public Infrastructure Services of Ban Bueng Subdistrict Municipality, Ban Bueng District, Chonburi Province did not different.

Keywords: public services; Infrastructure; Municipality

บทนำ

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย ซึ่งเป็นกฎหมายสูงสุดของประเทศหรืออีกนัยหนึ่งเป็นหลักการหรือกติกาแห่งการปกครองประเทศ ซึ่งได้กำหนดหน้าที่ของรัฐเอาไว้ โดยหน้าที่ของรัฐที่เกี่ยวข้องกับการให้บริการสาธารณะเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับ การจัดทำบริการสาธารณะขั้นพื้นฐานที่เกี่ยวข้องกับคุณภาพชีวิตของประชาชนในด้านต่างๆ รวมถึงการมีมาตรการที่จะทำให้ระบบการบริหารมีความโปร่งใส ลดการทุจริตและประพฤติมิชอบในองค์การ และนอกจากหน้าที่ของรัฐที่ต้องจัดทำบริการสาธารณะแก่ประชาชนที่ปรากฏในรัฐธรรมนูญแล้ว หน้าที่ของรัฐยังปรากฏอยู่ในกฎหมายอื่นๆ เช่น พระราชบัญญัติ พระราชกฤษฎีกา กฎกระทรวง ประกาศกระทรวง ระเบียบ คำสั่ง นโยบายของรัฐบาล ตลอดจนแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ เป็นต้น โดยรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2560 ได้บัญญัติให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีหน้าที่ในการกำกับและจัดทำบริการสาธารณะเพื่อประโยชน์ของประชาชน ในท้องถิ่น กล่าวคือการจัดทำบริการสาธารณะใดที่สมควรให้เป็นหน้าที่และอำนาจโดยเฉพาะขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ให้ถือเป็นหน่วยงานหลักในการดำเนินงานเพื่อให้เป็นไปตามที่กฎหมายบัญญัติ

การจัดทำบริการสาธารณะระดับท้องถิ่น เป็นการดำเนินการภายใต้หลักการกระจายอำนาจ (Decentralization) ซึ่งพัฒนามาจากหลักการบริหารราชการที่มีข้อจำกัดในเรื่องความล่าช้าและไม่สอดคล้องกับความต้องการของประชาชนในพื้นที่ รัฐจึงมีแนวคิดในการกระจายอำนาจจากส่วนกลางไปยังส่วนท้องถิ่นในรูปแบบต่างๆ อย่างมีดุลยภาพ ระหว่างอำนาจในการบริหารราชการส่วนกลาง ส่วนภูมิภาค และส่วนท้องถิ่น โดยกำหนดความสัมพันธ์ระหว่างกันไว้ในกฎหมาย และให้ราชการส่วนท้องถิ่นมีความเป็นอิสระภายใต้กฎหมายในการจัดทำบริการสาธารณะ (พัชรพรรณ นุชประยูร, 2559: 22)

ในการจัดทำบริการสาธารณะหรือกิจกรรมสาธารณะจะดำเนินการเอง หรือมอบหมายให้เอกชนหรือหน่วยงานของรัฐดำเนินการนั้นก็ได้ โดยองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นซึ่งต้องทำหน้าที่กำกับ ดูแล เพื่อการคุ้มครองประโยชน์ของประชาชนในท้องถิ่นหรือประโยชน์ของประเทศเป็นส่วนรวม ภารกิจที่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นได้รับการถ่ายโอนจากราชการส่วนกลาง และราชการส่วนภูมิภาคตาม

พระราชบัญญัติกำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2542 ได้จัดแบ่งกรอบการให้บริการสาธารณะออกเป็น 6 ด้าน ได้แก่ 1) ด้านโครงสร้างพื้นฐาน ซึ่งมีเนื้อหาของงานเกี่ยวกับการคมนาคมและการขนส่ง สาธารณูปโภค สาธารณูปการ 2) ด้านงานส่งเสริมคุณภาพชีวิต ซึ่งมีเนื้อหาของงานเกี่ยวกับการส่งเสริมอาชีพ อาชีพ การฝึกอบรม ส่งเสริม พัฒนากลุ่มอาชีพต่างๆ งานสวัสดิการสังคม นันทนาการ การศึกษา การสาธารณสุข 3) ด้านการจัดระเบียบชุมชน สังคม และการรักษาความสงบเรียบร้อย การส่งเสริมประชาธิปไตยความเสมอภาค สิทธิเสรีภาพของประชาชน ซึ่งมีเนื้อหาของงานเกี่ยวกับการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของประชาชนในการพัฒนาท้องถิ่น การป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย การรักษาความสงบเรียบร้อยและความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน 4) ด้านการวางแผน การส่งเสริมการลงทุน พาณิชยกรรมและการท่องเที่ยว ซึ่งมีเนื้อหาของงานเกี่ยวกับการวางแผนพัฒนาท้องถิ่น การพัฒนาเทคโนโลยี การส่งเสริมการลงทุน การพาณิชยกรรม การพัฒนาอุตสาหกรรม การท่องเที่ยว 5) ด้านการบริหารจัดการ และการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ สิ่งแวดล้อม ซึ่งมีเนื้อหาของงานเกี่ยวกับการคุ้มครองดูแล บำรุงรักษา การใช้ประโยชน์จากป่าไม้ ที่ดิน ทรัพยากรธรรมชาติ และสิ่งแวดล้อม การจัดการสิ่งแวดล้อมและมลพิษต่างๆ การดูแลรักษาที่สาธารณะ 6) ด้านศิลปวัฒนธรรม จารีตประเพณีและภูมิปัญญาท้องถิ่น ซึ่งมีเนื้อหาของงานเกี่ยวกับการจัดการดูแลโบราณสถาน โบราณวัตถุ การจัดการดูแลพิพิธภัณฑสถานและหอจดหมายเหตุ โดยพระราชบัญญัติกำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น กำหนดให้มีคณะกรรมการการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ซึ่งคณะกรรมการชุดดังกล่าวพิจารณาและให้ความเห็นชอบการถ่ายโอนภารกิจทั้ง 6 ด้านดังกล่าว (ราชกิจจานุเบกษา, 2560)

จากความสำคัญดังกล่าว ผู้วิจัยจึงสนใจทำการวิจัยเรื่อง การบริการสาธารณะด้านโครงสร้างพื้นฐานของเทศบาลตำบลบ้านบึง อำเภอบ้านบึง จังหวัดชลบุรี ผลการวิจัยในครั้งนี้จะเป็นแนวทางในการบริการสาธารณะด้านโครงสร้างพื้นฐานของเทศบาลตำบลบ้านบึง อำเภอบ้านบึง จังหวัดชลบุรี ต่อไป

วัตถุประสงค์การวิจัย

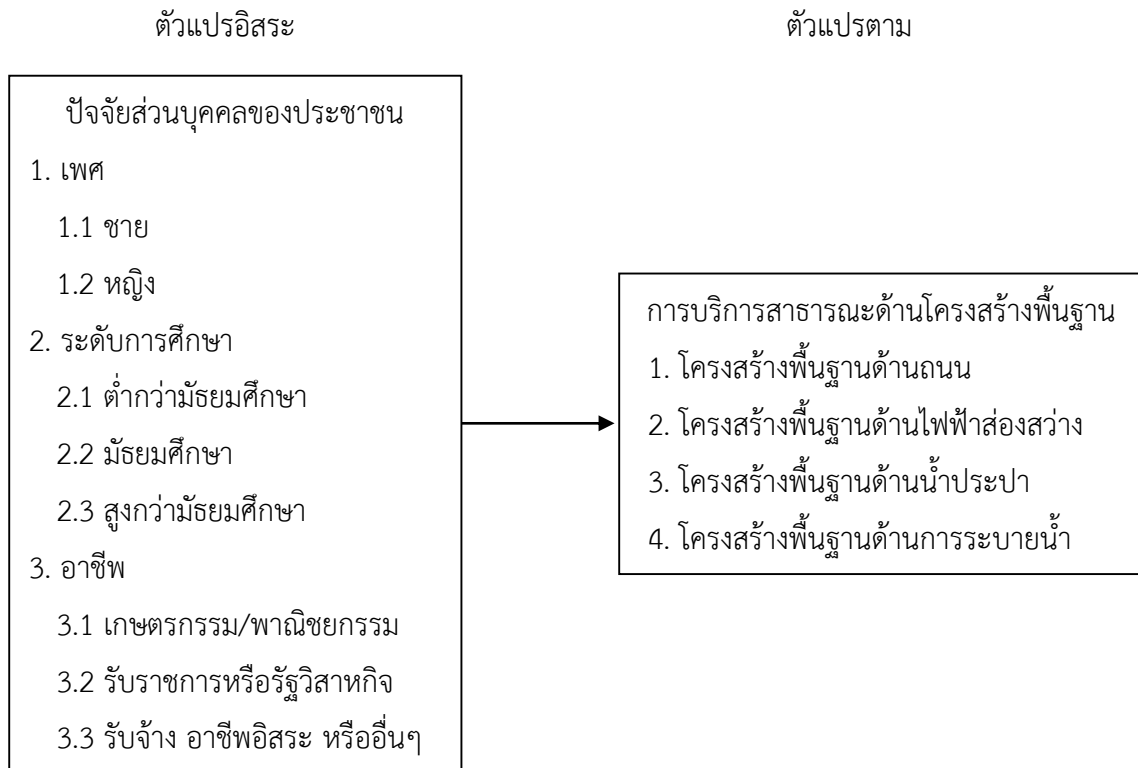
1. เพื่อศึกษาระดับการบริการสาธารณะด้านโครงสร้างพื้นฐานของเทศบาลตำบลบ้านบึง อำเภอบ้านบึง จังหวัดชลบุรี
2. เพื่อเปรียบเทียบการบริการสาธารณะด้านโครงสร้างพื้นฐานของเทศบาลตำบลบ้านบึง อำเภอบ้านบึง จังหวัดชลบุรี จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล

สมมติฐานการวิจัย

1. ประชาชนที่เพศต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการบริการสาธารณะด้านโครงสร้างพื้นฐานของเทศบาลตำบลบ้านบึง อำเภอบ้านบึง จังหวัดชลบุรี แตกต่างกัน
2. ประชาชนที่มีระดับการศึกษาต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการบริการสาธารณะด้านโครงสร้างพื้นฐานของเทศบาลตำบลบ้านบึง อำเภอบ้านบึง จังหวัดชลบุรี แตกต่างกัน
3. ประชาชนที่มีอาชีพต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการบริการสาธารณะด้านโครงสร้างพื้นฐานของเทศบาลตำบลบ้านบึง อำเภอบ้านบึง จังหวัดชลบุรี แตกต่างกัน

กรอบแนวคิดการวิจัย

ผู้วิจัยได้ศึกษาแนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการบริการสาธารณะแล้วนำมาสรุปเป็นกรอบแนวคิดในการวิจัย (Conceptual Framework) ดังภาพประกอบ

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ โดยมีวิธีดำเนินการวิจัยดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.1 ประชากร คือ ประชาชนที่มีอายุตั้งแต่ 18 ปีขึ้นไป ที่อาศัยอยู่ในเขตเทศบาลตำบลบ้านบึง อำเภอบ้านบึง จังหวัดชลบุรี จำนวน 9,220 คน (ที่ทำการปกครองอำเภอบ้านบึง จังหวัดชลบุรี, 2566)

1.2 กลุ่มตัวอย่าง คือ ประชาชนที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป ที่อาศัยอยู่ในเขตเทศบาลตำบลบ้านบึง อำเภอบ้านบึง จังหวัดชลบุรี กำหนดกลุ่มตัวอย่างโดยใช้สูตรคำนวณของ ทาโร ยามาเน่ ได้กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 383 คน และได้มาโดยการสุ่มแบบชั้นภูมิ (Stratified random sampling)

2. เครื่องมือในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้เก็บข้อมูล เป็นแบบสอบถามแบ่งออกเป็น 3 ตอน ได้แก่ ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม มีลักษณะเป็นแบบตรวจสอบรายการ ตอนที่ 2 การบริการสาธารณะด้านโครงสร้างพื้นฐานของเทศบาลตำบลบ้านบึง อำเภอบ้านบึง จังหวัดชลบุรี ตอนที่ 3 ข้อคิดเห็นและข้อเสนอแนะ

ทางการพัฒนาการบริการสาธารณะด้านโครงสร้างพื้นฐานของเทศบาลตำบลบ้านปึง อำเภอบ้านปึง จังหวัดชลบุรี เป็นคำถามแบบปลายเปิด

โดยตอนที่ 2 แบบสอบถามมีลักษณะแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ ตามวิธีของลิเคอร์ท (Likert Scale) คือ

การบริการสาธารณะด้านโครงสร้างพื้นฐาน	คะแนนเชิงบวก	คะแนนเชิงลบ
มากที่สุด	5	1
มาก	4	2
ปานกลาง	3	3
น้อย	2	4
น้อยที่สุด	1	5

3. การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือ

การสร้างเครื่องมือเพื่อเก็บข้อมูลในการวิจัยเรื่อง การบริการสาธารณะด้านโครงสร้างพื้นฐานของเทศบาลตำบลบ้านปึง อำเภอบ้านปึง จังหวัดชลบุรี ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอน ดังนี้

3.1 ศึกษาแนวคิด ทฤษฎี เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวกับการบริการสาธารณะด้านโครงสร้างพื้นฐานขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

3.2 สร้างแบบสอบถาม แบ่งออกเป็น 3 ตอน โดยพิจารณาเนื้อหาให้ครอบคลุมกับความมุ่งหมายและสมมติฐานการศึกษา

3.3 นำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นตามกรอบแนวคิดที่กำหนดเสนออาจารย์ที่ปรึกษาเพื่อพิจารณาแล้วนำมาปรับปรุงแก้ไขตามที่อาจารย์ที่ปรึกษาแนะนำเพิ่มเติม

3.4 นำแบบสอบถามที่ปรับปรุงแก้ไขแล้ว ไปทดสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) จากผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน ให้คำแนะนำในการแก้ไขปรับปรุง

3.5 นำแบบสอบถามไปทดลองใช้ (Try-out) กับประชาชนในเขตเทศบาลตำบลนาป่า อำเภอมือง จังหวัดชลบุรี จำนวน 30 คน

3.6 นำแบบสอบถามมาหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) โดยวิธีสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha Coefficient) ตามวิธีการของครอนบาค (Cronbach) ได้ค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ .93

3.7 จัดทำแบบสอบถามฉบับสมบูรณ์ เพื่อนำไปใช้เก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง

4. การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลจากประชากรด้วยตนเอง และได้รับคืนแบบสอบถาม จำนวน 383 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 100

5. การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถาม ด้วยเครื่องคอมพิวเตอร์โปรแกรมสำเร็จรูป ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม โดยการแจกแจงความถี่ (Frequency distribution) และหาร้อยละ (Percentage) ตอนที่ 2 การบริการสาธารณะด้านโครงสร้างพื้นฐานของเทศบาลตำบลบ้านปึง อำเภอบ้านปึง จังหวัดชลบุรี โดยใช้สถิติพื้นฐาน ได้แก่ หาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และเปรียบเทียบประสิทธิภาพการบริการสาธารณะของเทศบาลเมืองแสนสุข อำเภอมือง จังหวัดชลบุรี จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล

จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคลโดยการทดสอบที (t-test แบบ Independent samples) และ F-test (one way ANOVA) ตอนที่ 3 วิเคราะห์ข้อมูลโดยการสรุปเนื้อหา

สรุปผลการวิจัย

การวิจัยเรื่อง การบริการสาธารณะด้านโครงสร้างพื้นฐานของเทศบาลตำบลบ้านบึง อำเภอบ้านบึง จังหวัดชลบุรี สามารถสรุปผลการวิจัยได้ดังนี้

1. การบริการสาธารณะด้านโครงสร้างพื้นฐานของเทศบาลตำบลบ้านบึง อำเภอบ้านบึง จังหวัดชลบุรี

ตารางที่ 1 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานการบริการสาธารณะด้านโครงสร้างพื้นฐานของเทศบาลตำบลบ้านบึง อำเภอบ้านบึง จังหวัดชลบุรี โดยภาพรวมและรายด้าน

การบริการสาธารณะด้านโครงสร้างพื้นฐาน ของเทศบาลตำบลบ้านบึง	ระดับความคิดเห็น			
	$\bar{X}$	S.D.	แปลผล	ลำดับที่
1. โครงสร้างพื้นฐานด้านถนน	3.73	0.47	มาก	1
2. โครงสร้างพื้นฐานด้านไฟฟ้าส่องสว่าง	3.63	0.41	มาก	4
3. โครงสร้างพื้นฐานด้านน้ำประปา	3.66	0.47	มาก	2
4. โครงสร้างพื้นฐานด้านการระบายน้ำ	3.65	0.39	มาก	3
รวม	3.66	0.40	มาก	

จากตารางที่ 1 พบว่า การบริการสาธารณะด้านโครงสร้างพื้นฐานของเทศบาลตำบลบ้านบึง อำเภอบ้านบึง จังหวัดชลบุรี ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.66$) เรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย ดังนี้ โครงสร้างพื้นฐานด้านถนน ($\bar{X} = 3.73$) โครงสร้างพื้นฐานด้านน้ำประปา ($\bar{X} = 3.66$) โครงสร้างพื้นฐานด้านการระบายน้ำ ($\bar{X} = 3.65$) และ โครงสร้างพื้นฐานด้านไฟฟ้าส่องสว่าง ($\bar{X} = 3.63$) ตามลำดับ

การบริการสาธารณะด้านโครงสร้างพื้นฐานของเทศบาลตำบลบ้านบึง อำเภอบ้านบึง จังหวัดชลบุรี ประชาชนส่วนใหญ่มีความคิดเห็นด้วยมากที่สุด คือ โครงสร้างพื้นฐานด้านถนน ผู้วิจัยวิเคราะห์เป็นรายด้าน ดังนี้ 1) โครงสร้างพื้นฐานด้านถนน อยู่ในระดับมาก โดยพบว่าการบริการสาธารณะของเทศบาลมากที่สุด ได้แก่ ได้รับความสะดวกในการใช้ถนนเพื่อสัญจร ภายในเขตพื้นที่ความรับผิดชอบของเทศบาลตำบลบ้านบึง รองลงมา ความพึงพอใจต่อสภาพการใช้งานของถนนใน เขตพื้นที่ความรับผิดชอบของเทศบาลตำบลบ้านบึง และความพึงพอใจในการซ่อมแซมถนนหลังได้รับความเสียหาย 2) โครงสร้างพื้นฐานด้านไฟฟ้าส่องสว่าง อยู่ในระดับมาก โดยพบว่าการบริการสาธารณะของเทศบาลมากที่สุด ได้แก่ การติดตั้งไฟฟ้าสาธารณะในหมู่บ้านมีความเหมาะสม รองลงมา ไฟฟ้าสาธารณะหมู่บ้านมีความสว่างเพียงพอ และไฟฟ้าสาธารณะในหมู่บ้านไม่มีการชำรุด เสียหาย 3) โครงสร้างพื้นฐานด้านน้ำประปา อยู่ในระดับมาก โดยพบว่าการบริการสาธารณะของเทศบาลมากที่สุด ได้แก่ เจ้าหน้าที่จัดหน่วยมิเตอร์น้ำประปาภายในหมู่บ้านมีความเที่ยงตรง รองลงมา ได้แก่ ราคาค่าบริการน้ำประปาภายในหมู่บ้านมีความเหมาะสม และความพึงพอใจของการบริการจ่ายน้ำประปาภายในหมู่บ้าน 4) โครงสร้างพื้นฐานด้านการระบายน้ำ อยู่ในระดับมาก โดยพบว่าการบริการสาธารณะของเทศบาลมากที่สุด ได้แก่ ขนาด

ของทางระบายน้ำมีความเหมาะสม รองลงมา ทางระบายน้ำที่มีอยู่สามารถระบายน้ำได้ดี ความสะดวกในการแจ้งซ่อมหรือปรับปรุงแก้ไขเพื่อให้ทางระบายน้ำสามารถระบายน้ำได้ดี

2. ผลการเปรียบเทียบการบริการสาธารณะด้านโครงสร้างพื้นฐานของเทศบาลตำบลบ้านบึง อำเภอบ้านบึง จังหวัดชลบุรี จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล พบว่า ประชาชนที่มีเพศ ระดับการศึกษา และอาชีพต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการบริการสาธารณะด้านโครงสร้างพื้นฐานของเทศบาลตำบลบ้านบึง อำเภอบ้านบึง จังหวัดชลบุรี ไม่แตกต่างกัน

อภิปรายผลการวิจัย

การวิจัยเรื่อง การบริการสาธารณะด้านโครงสร้างพื้นฐานของเทศบาลตำบลบ้านบึง อำเภอบ้านบึง จังหวัดชลบุรี สามารถอภิปรายผลการวิจัยได้ดังนี้

1. การบริการสาธารณะด้านโครงสร้างพื้นฐานของเทศบาลตำบลบ้านบึง อำเภอบ้านบึง จังหวัดชลบุรี ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก สอดคล้องกับการศึกษาของ มณตรี ปทุมวัฒน์ชัย และโกศล สอดส่อง (2565) ที่ได้ศึกษาการให้บริการด้านโครงสร้างพื้นฐานต่อประชาชนขององค์การบริหารส่วนตำบลศรีชมภู อำเภอโศกพิสัย จังหวัดบึงกาฬ ผลการวิจัยพบว่า การให้บริการด้านโครงสร้างพื้นฐานต่อประชาชนขององค์การบริหารส่วนตำบลศรีชมภู โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก สอดคล้องกับการศึกษาของ วชิรินทร์ สุทธิชัย และคณะ (2559) ที่ได้ศึกษาความพึงพอใจของประชาชนต่อการให้บริการสาธารณะขององค์การบริหารส่วนจังหวัดมหาสารคาม ผลการวิจัยพบว่า ประชาชนมีความพึงพอใจต่อการให้บริการสาธารณะ โดยรวมอยู่ในระดับมาก สอดคล้องกับการศึกษาของ อชิรญาณ ฉิมพุก และคณะ (2558) ที่ได้ศึกษาความคิดเห็นของประชาชนต่อการบริการสาธารณะของเทศบาลตำบลปลายบาง อำเภอบางกรวย จังหวัดนนทบุรี ผลการวิจัยพบว่า ประชาชนมีความเห็นว่าบริการสาธารณะตรงกับความต้องการในระดับมาก ผลการวิจัยครั้งนี้ เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านเรียงลำดับค่าคะแนนเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย ดังนี้ โครงสร้างพื้นฐานด้านถนน โครงสร้างพื้นฐานด้านน้ำประปา โครงสร้างพื้นฐานด้านการระบายน้ำ และโครงสร้างพื้นฐานด้านไฟฟ้าส่องสว่าง โดยผู้วิจัยอภิปรายผลเป็นรายด้าน ดังนี้

1.1 โครงสร้างพื้นฐานด้านถนน ประชาชนมีความคิดเห็นว่าการบริการสาธารณะของเทศบาลตำบลบ้านบึง โดยรวมอยู่ในระดับมาก โดยเรื่องที่ประชาชนมีความคิดเห็นว่าประสิทธิผลการดำเนินงานตามแผนพัฒนาท้องถิ่นของเทศบาลตำบลบ้านบึงมากที่สุด ได้แก่ ความสามารถปรับแนวปฏิบัติหรือวิธีการทำงานเพื่อตอบสนองความต้องการของประชาชน การจัดลำดับความสำคัญในการดำเนินโครงการ โดยคำนึงถึงความเร่งด่วนของปัญหาและความต้องการของประชาชน และสามารถปรับงบประมาณได้เหมาะสมและเพียงพอกับการดำเนินงาน สอดคล้องกับการวิจัยของ มณตรี ปทุมวัฒน์ชัย และโกศล สอดส่อง (2565) ที่ได้ศึกษาการให้บริการด้านโครงสร้างพื้นฐานต่อประชาชนขององค์การบริหารส่วนตำบลศรีชมภู อำเภอโศกพิสัย จังหวัดบึงกาฬ ผลการวิจัยพบว่า การให้บริการด้านโครงสร้างพื้นฐานต่อประชาชนขององค์การบริหารส่วนตำบลศรีชมภู อำเภอโศกพิสัย จังหวัดบึงกาฬ เมื่อพิจารณารายด้านพบว่า ด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ด้านถนน สอดคล้องกับการศึกษาของ ประสิทธิ์ เนียมสูงเนิน (2557) ที่ได้ศึกษาความพึงพอใจของประชาชนที่มีต่อการให้บริการด้านโครงสร้างพื้นฐานขององค์การบริหารส่วนตำบลกุดจิก อำเภอสว่างแดนดิน จังหวัดนครราชสีมา พบว่าระดับความพึงพอใจมากที่สุด ได้แก่ ด้านถนน

1.2 โครงสร้างพื้นฐานด้านไฟฟ้าส่องสว่าง ประชาชนมีความคิดเห็นว่าการบริการสาธารณะของเทศบาลตำบลบ้านบึง อำเภอบ้านบึง จังหวัดชลบุรี โดยรวมอยู่ในระดับมาก โดยเรื่องที่ประชาชนมีความคิดเห็นว่าเป็นประโยชน์ผลการดำเนินงานตามแผนพัฒนาท้องถิ่นของเทศบาลตำบลบ้านบึงมากที่สุด ได้แก่ การติดตั้งไฟฟ้าสาธารณะในหมู่บ้านมีความเหมาะสม รองลงมา ไฟฟ้าสาธารณะหมู่บ้านมีความสว่างเพียงพอ และไฟฟ้าสาธารณะในหมู่บ้านไม่มีการชำรุด เสียหาย ตามลำดับ สอดคล้องกับการศึกษาของ วาติตต์ เรียมริมมะดัน (2556) ที่ได้ศึกษาความพึงพอใจที่มีต่อการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานในเขตพื้นที่ขององค์การบริหารส่วนตำบลท่าช้าง อำเภอนนทบุรี จังหวัดนนทบุรี พบว่าประชาชนมีความพึงพอใจต่อการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานด้านไฟฟ้าสาธารณะสูงที่สุด

1.3 โครงสร้างพื้นฐานด้านน้ำประปา ประชาชนมีความคิดเห็นว่าการบริการสาธารณะของเทศบาลตำบลบ้านบึง อำเภอบ้านบึง จังหวัดชลบุรี โดยรวมอยู่ในระดับมาก โดยเรื่องที่ประชาชนมีความคิดเห็นว่าเป็นประโยชน์ผลการดำเนินงานตามแผนพัฒนาท้องถิ่นของเทศบาลตำบลบ้านบึงมากที่สุด ได้แก่ เจ้าหน้าที่จัดหน่วยมิเตอร์น้ำประปาภายในหมู่บ้านมีความเที่ยงตรง รองลงมา ราคาค่าบริการน้ำประปาภายในหมู่บ้านมีความเหมาะสม และความเพียงพอของการบริการจ่ายน้ำประปาภายในหมู่บ้าน ตามลำดับ

ผลการศึกษาในครั้งนี้ ไม่สอดคล้องกับการศึกษาของ มณตรี ปทุมวัฒน์ชัย และโกศล สอดส่อง (2565) ที่ได้ศึกษาการให้บริการด้านโครงสร้างพื้นฐานต่อประชาชนขององค์การบริหารส่วนตำบลศรีชมภู อำเภอยะผา จังหวัดบึงกาฬ ผลการวิจัยพบว่า การให้บริการด้านโครงสร้างพื้นฐานต่อประชาชนขององค์การบริหารส่วนตำบลศรีชมภู อำเภอยะผา จังหวัดบึงกาฬ เมื่อพิจารณารายด้านพบว่า ด้านที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด คือ ด้านประปา ทั้งนี้อาจเป็นเพราะพื้นที่การศึกษาอยู่ในภูมิภาคที่ต่างกัน

1.4 โครงสร้างพื้นฐานด้านการระบายน้ำ ประชาชนมีความคิดเห็นว่าการบริการสาธารณะของเทศบาลตำบลบ้านบึง อำเภอบ้านบึง จังหวัดชลบุรี โดยรวมอยู่ในระดับมาก ทั้งนี้อาจเป็นเพราะเทศบาลตำบลบ้านบึง ได้ดำเนินการด้านการระบายน้ำโดยได้ปรับปรุงขนาดของทางระบายน้ำมีความเหมาะสม การดำเนินการเพื่อให้ทางระบายน้ำที่มีอยู่สามารถระบายน้ำได้ดี และจัดช่องทางในการแจ้งซ่อม การรับเรื่องเพื่อปรับปรุงแก้ไขเพื่อให้ทางระบายน้ำสามารถระบายน้ำได้ดีให้ประชาชนได้รับความสะดวก

2. ผลการเปรียบเทียบการบริการสาธารณะด้านโครงสร้างพื้นฐานของเทศบาลตำบลบ้านบึง อำเภอบ้านบึง จังหวัดชลบุรี จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคลพบว่า ประชาชนที่เพศ ระดับการศึกษา และอาชีพต่างกัน มีความคิดเห็นว่าการบริการสาธารณะด้านโครงสร้างพื้นฐานของเทศบาลตำบลบ้านบึง อำเภอบ้านบึง จังหวัดชลบุรี ไม่แตกต่างกัน ผลการศึกษาในครั้งนี้แสดงให้เห็นว่าปัจจัยส่วนบุคคลด้านเพศ ระดับการศึกษา และอาชีพของประชาชน ไม่มีผลต่อความคิดเห็นต่อการบริการสาธารณะด้านโครงสร้างพื้นฐานของเทศบาลตำบลบ้านบึง อำเภอบ้านบึง จังหวัดชลบุรี สอดคล้องกับการศึกษาของ จักรพันธ์ สมบูรณ์ธรรม และบุญเหลือ บุษปมาลา (2564) ที่ได้ศึกษาการให้บริการด้านโครงสร้างพื้นฐานของเทศบาลตำบลโนนทอง อำเภอนาเยีย จังหวัดอุตรดิตถ์ ผลการวิจัยพบว่า ประชาชนที่มีระดับการศึกษาและรายได้ต่อเดือนต่างกัน มีความคิดเห็นในการให้บริการด้านโครงสร้างพื้นฐานของเทศบาลตำบลโนนทอง ไม่แตกต่างกัน

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะการนำผลการวิจัยไปใช้
 - 1.1 โครงสร้างพื้นฐานด้านถนน ควรจัดระบบเพื่อให้ความช่วยเหลือหรืออำนวยความสะดวกในกรณีผู้ใช้บริการได้รับความเดือดร้อนในการใช้เส้นทาง
 - 1.2 โครงสร้างพื้นฐานด้านไฟฟ้าส่องสว่าง ควรจัดระบบในการซ่อมแซมไฟฟ้าส่องสว่างภายในหมู่บ้านและประชาสัมพันธ์ให้ประชาชนในพื้นที่ได้รับทราบ
 - 1.3 โครงสร้างพื้นฐานด้านน้ำประปา ควรมีการตรวจสอบความมีคุณภาพของน้ำประปาภายในหมู่บ้านด้านสี กลิ่น และรส อย่างสม่ำเสมอ
 - 1.4 โครงสร้างพื้นฐานด้านการระบายน้ำ ควรกำหนดช่วงเวลาในการซ่อมหรือปรับปรุงแก้ไขเพื่อให้ทางระบายน้ำสามารถระบายน้ำ เพื่อให้ทางระบายน้ำสามารถระบายน้ำได้ดีเท่าทันต่อสถานการณ์
2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป
 - 2.1 ควรศึกษาแนวทางการเพิ่มประสิทธิภาพการให้บริการสาธารณะด้านโครงสร้างพื้นฐาน
 - 2.2 ควรศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อการเพิ่มประสิทธิภาพการให้บริการสาธารณะด้านโครงสร้างพื้นฐาน
 - 2.3 ควรศึกษาแนวทางการสร้างความร่วมมือกับหน่วยงานต่างๆ ในการให้บริการสาธารณะด้านโครงสร้างพื้นฐานแก่ประชาชน

เอกสารอ้างอิง

- จักรพันธ์ สมบูรณ์ธรรม และบุญเหลือ บุปผามาลา. (2564). การให้บริการด้านโครงสร้างพื้นฐานของเทศบาลตำบลโนนทอง อำเภอนายูง จังหวัดอุดรธานี. *Journal of Roi Kaensarn Academi*, 7(5), 223-236.
- ที่ทำการปกครองอำเภออำเภอบ้านบึง จังหวัดชลบุรี. (2566). *ข้อมูลทะเบียนราษฎร์*. ชลบุรี: ที่ทำการปกครองอำเภออำเภอบ้านบึง. (ถ่ายเอกสาร).
- ประสิทธิ์ เนียมสูงเนิน. (2557). ความพึงพอใจของประชาชนที่มีต่อการให้บริการด้านโครงสร้างพื้นฐานขององค์การบริหารส่วนตำบลกุดจิก อำเภอสูงเนิน จังหวัดนครราชสีมา. *ปริญญาณิพนธ์วิศวกรรมศาสตรมหาบัณฑิต*, มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารี.
- พัชรวรรณ นุชประยูร. (2559). *หลักกฎหมายว่าด้วยการบริการสาธารณะ ในหลักกฎหมายเกี่ยวกับการบริหารราชการไทย*. นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- มนตรี ปทุมวัฒน์ชัย และโกศล สอดส่อง. (2565). การให้บริการด้านโครงสร้างพื้นฐานต่อประชาชนขององค์การบริหารส่วนตำบลศรีชมภู อำเภอโขงเจียม จังหวัดบึงกาฬ. *วารสารวิจัยธรรมศึกษา*, 5(1), 47-58.
- รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2560. (2560, 6 เมษายน). *ราชกิจจานุเบกษา*. เล่ม 134 ตอนที่ 60ก.
- วัชรินทร์ สุทธิชัย และคณะ. (2559). *ความพึงพอใจของประชาชนต่อการให้บริการสาธารณะขององค์การบริหารส่วนจังหวัดมหาสารคาม*. มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม.

- วาทีตต์ เรียมริมมะดัน. (2556). ความพึงพอใจที่มีต่อการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานในเขตพื้นที่ขององค์การบริหารส่วนตำบลท่าช้าง อำเภอเฉลิมพระเกียรติ จังหวัดนครราชสีมา. *ปริญญานิพนธ์ วิศวกรรมศาสตรมหาบัณฑิต*, มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารี.
- อชิรญาณ ฉิมพุก และคณะ. (2558). ความคิดเห็นของประชาชนต่อบริการสาธารณะของเทศบาลตำบลปลายบางอำเภอบางกรวย จังหวัดนนทบุรี. *วารสารสหวิทยาการวิจัยฉบับบัณฑิตศึกษา*, 4(4), 61-71.
-

**ตัวแปรปัจจัยเชิงบริหารกับการมุ่งผลสัมฤทธิ์สถานศึกษาของบุคลากรทางการศึกษา
สังกัดกรุงเทพมหานคร**

**Administrative Factors Affecting Achievement-Oriented School Management
among Educational Personnel under the Bangkok Metropolitan
Administration**

จณิสตา พิมพ์จันทา¹, โสปี วิวัฒน์ชาญกิจ²

Janisata Phimchantha¹, Sopee Wiwatchankit²

สาขาวิชาการบริหารการศึกษา คณะสังคมศาสตร์และศึกษาศาสตร์ วิทยาลัยทองสุข^{1,2}

Educational Administration, Faculty of Social Sciences and Education,

Thongsook College^{1,2}

Corresponding author, e-mail: splek_01@hotmail.com²

Received: July 26, 2026; Revised: August 18, 2026; Accepted: August 21, 2026

บทคัดย่อ

บทความวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาตัวแปรปัจจัยเชิงบริหารกับการมุ่งผลสัมฤทธิ์สถานศึกษาของบุคลากรทางการศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ บุคลากรทางการศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร จำนวน 385 คน ซึ่งได้มาโดยการเปิดตารางกำหนดขนาดตัวอย่างของ Cochran เครื่องมือที่ใช้ ได้แก่ แบบสอบถาม ความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม 0.80 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน และการถดถอยพหุคูณ

ผลการวิจัย พบว่า ปัจจัยเชิงบริหารมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับการมุ่งผลสัมฤทธิ์สถานศึกษาของบุคลากรทางการศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($r = .845$) โดยองค์ประกอบที่มีความสัมพันธ์สูงสุด ได้แก่ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ รองลงมา คือ การมุ่งอนาคตและการควบคุมตนเอง การบริหารงบประมาณและวัสดุอุปกรณ์ และการบริหารทรัพยากรบุคคล ตามลำดับ นอกจากนี้ ผลการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอน พบว่า ปัจจัยเชิงบริหาร 4 ด้าน ได้แก่ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ การมุ่งอนาคตและการควบคุมตนเอง การบริหารงบประมาณและวัสดุอุปกรณ์ และการบริหารทรัพยากรบุคคล สามารถร่วมกันพยากรณ์การมุ่งผลสัมฤทธิ์สถานศึกษาได้ร้อยละ 74.60 ($R^2 = .746$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์เป็นตัวแปรที่มีอิทธิพลสูงสุด รองลงมาคือ การมุ่งอนาคตและการควบคุมตนเอง การบริหารงบประมาณและวัสดุอุปกรณ์ และการบริหารทรัพยากรบุคคล ตามลำดับ

คำสำคัญ: ตัวแปรปัจจัยเชิงบริหาร; การมุ่งผลสัมฤทธิ์; สถานศึกษา

Abstract

This research article aimed to investigate the administrative factors associated with the achievement orientation of educational personnel under the Bangkok Metropolitan Administration. The sample consisted of 385 educational personnel under the Bangkok Metropolitan Administration, selected based on the sample size determination table developed by Cochran. The research instrument was a questionnaire with a reliability coefficient of 0.80. The statistics used for data analysis included the mean, standard deviation, Pearson's product-moment correlation coefficient, and multiple regression analysis.

The findings revealed that the administrative factors were positively correlated with the achievement orientation of educational personnel under the Bangkok Metropolitan Administration at the .01 level of statistical significance ($r = .845$). The component with the strongest correlation was achievement motivation, followed by future orientation and self-control, budget and material management, and human resource management, respectively. Furthermore, the results of the stepwise multiple regression analysis indicated that four administrative factors achievement motivation, future orientation and self-control, budget and material management, and human resource management jointly predicted the achievement orientation of educational institutions, accounting for 74.60% of the variance ($R^2 = .746$), at the .01 level of statistical significance. Achievement motivation was the strongest predictor, followed by future orientation and self-control, budget and material management, and human resource management, respectively.

Keywords: Administrative Factors; Achievement Orientation; School

บทนำ

การศึกษาเป็นกลไกสำคัญในการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์และยกระดับขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศ เนื่องจากช่วยพัฒนาความรู้ ทักษะ คุณธรรม และศักยภาพของประชาชนให้สามารถดำรงชีวิตและปรับตัวต่อการเปลี่ยนแปลงของสังคมได้อย่างเหมาะสม อันจะนำไปสู่การพัฒนาประเทศอย่างมั่นคงและยั่งยืน พระบรมราโชวาทของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดชมหาราช เมื่อวันที่ 29 กรกฎาคม พ.ศ. 2524 ได้สะท้อนว่า การศึกษาเป็นรากฐานของการพัฒนาคนให้มีความรู้ ความประพฤติ และคุณธรรม ซึ่งเป็นกำลังสำคัญในการพัฒนาประเทศ (เกรียงศักดิ์ เจริญวงศ์ศักดิ์, 2543) การบรรลุเป้าหมายด้านคุณภาพการศึกษาไม่ได้ขึ้นอยู่กับการจัดการเรียนการสอนเพียงอย่างเดียว แต่ต้องอาศัยระบบการบริหารสถานศึกษาที่มีประสิทธิภาพ เนื่องจากสถานศึกษาเป็นหน่วยงานหลักในการขับเคลื่อนนโยบายทางการศึกษาและพัฒนาผู้เรียนให้มีคุณลักษณะตามเป้าหมายของชาติ ภายใต้บริบทของการเปลี่ยนแปลงด้านเศรษฐกิจ สังคม และเทคโนโลยี ผู้บริหารสถานศึกษาจำเป็นต้องมีความสามารถในการกำหนดทิศทางการบริหารทรัพยากร และพัฒนาศักยภาพบุคลากร เพื่อยกระดับคุณภาพผู้เรียน และคุณภาพองค์กรอย่างต่อเนื่อง (Hoy & Miskel, 2013) ผลการศึกษาหลายฉบับชี้ให้เห็นว่า ปัจจัยด้านการบริหารมีบทบาทสำคัญต่อความสำเร็จของสถานศึกษา โดยเฉพาะภาวะผู้นำของผู้บริหาร การบริหาร

ทรัพยากร และการกำกับดูแลตามหลักธรรมาภิบาล ซึ่งล้วนส่งผลเชิงบวกต่อคุณภาพผู้เรียนและประสิทธิภาพการดำเนินงานของสถานศึกษา (ปิยนาด แข่งขัน, 2566; พงษ์ศักดิ์ ผกามาศ, 2566) นอกจากนี้ แนวคิดด้านภาวะผู้นำยังอธิบายว่า ผู้บริหารที่สามารถสร้างวิสัยทัศน์ร่วม สร้างแรงจูงใจ และส่งเสริมการมีส่วนร่วมของบุคลากร จะช่วยให้องค์กรสามารถขับเคลื่อนไปสู่เป้าหมายได้อย่างมีประสิทธิภาพ (Burns, 1978; Bass, 1985)

สำหรับสถานศึกษาสังกัดกรุงเทพมหานคร มีบริบทการบริหารที่แตกต่างจากพื้นที่อื่น ทั้งด้านความหนาแน่นของประชากร ความหลากหลายของผู้เรียน ความแตกต่างของบริบทชุมชน และข้อจำกัดด้านทรัพยากร ส่งผลให้ผู้บริหารต้องเผชิญกับความท้าทายในการบริหารจัดการมากยิ่งขึ้น (สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา, 2560) แม้ว่าสถานศึกษาจะมีบทบาทสำคัญในการพัฒนาคุณภาพการศึกษา แต่ยังพบข้อจำกัดหลายประการ เช่น ความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน การใช้ทรัพยากรที่ไม่เกิดประสิทธิภาพ การจัดสรรกำลังคนที่ไม่เหมาะสม และการสร้างแรงจูงใจในการปฏิบัติงานของบุคลากร ซึ่งล้วนส่งผลต่อประสิทธิภาพการจัดการศึกษาและคุณภาพขององค์กรในระยะยาว (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน, 2559) จากการทบทวนวรรณกรรม พบว่าปัจจัยเชิงบริหารที่มีบทบาทสำคัญต่อการมุ่งผลสัมฤทธิ์ของสถานศึกษาประกอบด้วย 3 ด้าน ได้แก่ ภาวะผู้นำทางการบริหาร ซึ่งเน้นการสร้างวิสัยทัศน์ร่วมและการสร้างแรงจูงใจในการปฏิบัติงาน การบริหารทรัพยากร ซึ่งครอบคลุมการบริหารทรัพยากรบุคคลและการจัดสรรงบประมาณให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุด (Gulick, 1937; Koontz, 1980) และจริยธรรมของบุคลากร โดยเฉพาะแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และการมุ่งอนาคตควบคู่กับการควบคุมตนเอง ซึ่งเป็นปัจจัยที่ส่งเสริมการปฏิบัติงานอย่างมีความรับผิดชอบและมุ่งสู่เป้าหมายขององค์กร (ในตะวัน กำหอม, 2568)

หากสถานศึกษาสามารถพัฒนาปัจจัยเชิงบริหารดังกล่าวได้อย่างเหมาะสม จะส่งผลให้บุคลากรมีเป้าหมายการทำงานร่วมกัน เกิดแรงจูงใจในการปฏิบัติงาน มีการใช้ทรัพยากรอย่างคุ้มค่า และสามารถยกระดับผลสัมฤทธิ์ของสถานศึกษาได้ทั้งด้านคุณภาพผู้เรียน (ปิยนาด แข่งขัน, 2566) ประสิทธิภาพการจัดการศึกษา และคุณภาพองค์กร ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาที่พบว่าปัจจัยด้านผู้บริหารและการจัดการทรัพยากรมีความสัมพันธ์เชิงบวกต่อความสำเร็จของสถานศึกษาอย่างมีนัยสำคัญ (พงษ์ศักดิ์ ผกามาศ และคณะ, 2566)

ด้วยเหตุนี้ ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยเชิงบริหารกับการมุ่งผลสัมฤทธิ์ของสถานศึกษาของบุคลากรทางการศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร เพื่อสร้างองค์ความรู้เชิงประจักษ์เกี่ยวกับบทบาทของปัจจัยเชิงบริหารที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ของสถานศึกษา และใช้เป็นข้อมูลประกอบการกำหนดแนวทางในการพัฒนาการบริหารสถานศึกษาให้มีประสิทธิภาพและสอดคล้องกับบริบทของกรุงเทพมหานคร อันจะนำไปสู่การยกระดับคุณภาพการศึกษา

วัตถุประสงค์การวิจัย

เพื่อศึกษาตัวแปรปัจจัยเชิงบริหารกับการมุ่งผลสัมฤทธิ์ของสถานศึกษาของบุคลากรทางการศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่อง ตัวแปรปัจจัยเชิงบริหารกับการมุ่งผลสัมฤทธิ์สถานศึกษาของบุคลากรทางการศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร เป็นการศึกษาเชิงสำรวจ(Survey Study) ทำการวิจัยโดยการเก็บรวบรวมข้อมูลนั้น ผู้ศึกษาใช้แบบสอบถาม (Questionnaire) ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล โดยรายละเอียดเกี่ยวกับวิธีการดำเนินการวิจัยมีดังนี้

1. ขอบเขตด้านประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ บุคลากรทางการศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร โดยไม่ทราบขนาดของประชากรที่แน่ชัด แต่ทราบสัดส่วนของประชากรที่ร้อยละ 60

กลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาครั้งนี้ คือ บุคลากรทางการศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร จำนวน 385 คน ได้มาโดยใช้ตารางกำหนดขนาดตัวอย่างของ Cochran, W.G. (1977; อ้างถึงใน ในตะวัน กำหอม, 2559)

2. ขอบเขตการวิจัย

การวิจัยเรื่อง ตัวแปรปัจจัยเชิงบริหารกับการมุ่งผลสัมฤทธิ์สถานศึกษาของบุคลากรทางการศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร มุ่งศึกษา ตัวแปรอิสระคือ ปัจจัยเชิงบริหาร ได้แก่ 1) ภาวะผู้นำทางการบริหาร ประกอบด้วย 1.1) การสร้างวิสัยทัศน์ร่วม 1.2) การสร้างแรงจูงใจในการปฏิบัติงาน 2) การบริหารทรัพยากร ประกอบด้วย 2.1) การบริหารทรัพยากรบุคคล 2.2) การบริหารงบประมาณและวัสดุอุปกรณ์ 3) จริยธรรม ประกอบด้วย 3.1) แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ 3.2) การมุ่งอนาคตและความมุ่งมั่นและตัวแปรตาม คือ การมุ่งผลสัมฤทธิ์สถานศึกษา ประกอบด้วย 1) ประสิทธิภาพด้านผู้เรียน 2) ประสิทธิภาพการจัดการศึกษา 3) คุณภาพองค์กรสถานศึกษา

3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้นจากการศึกษาแนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยเชิงบริหารและการมุ่งผลสัมฤทธิ์สถานศึกษาของบุคลากรทางการศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร โดยนำองค์ความรู้ที่ได้มาสังเคราะห์เป็นกรอบแนวคิดในการวิจัย เพื่อให้ครอบคลุมตัวแปร เนื้อหา และวัตถุประสงค์ของการศึกษา ทั้งนี้ การพัฒนาแบบสอบถามดำเนินการภายใต้คำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษา และได้รับการตรวจสอบความเหมาะสมของเนื้อหาและภาษาจากผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน เพื่อให้เครื่องมือมีความตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) และสามารถวัดตัวแปรที่ต้องการศึกษาได้อย่างถูกต้อง (บุญชม ศรีสะอาด, 2560; ในตะวัน กำหอม, 2559)

แบบสอบถามแบ่งออกเป็น 2 ตอน โดยตอนที่ 1 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับปัจจัยเชิงบริหาร ซึ่งเป็นตัวแปรอิสระ ประกอบด้วย 3 องค์ประกอบหลัก ได้แก่ ภาวะผู้นำทางการบริหาร การบริหารทรัพยากร และจริยธรรม รวม 6 องค์ประกอบย่อย คือ การสร้างวิสัยทัศน์ร่วม การสร้างแรงจูงใจในการปฏิบัติงาน การบริหารทรัพยากรบุคคล การบริหารงบประมาณและวัสดุอุปกรณ์ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และการมุ่งอนาคตและการควบคุมตนเอง จำนวนทั้งสิ้น 30 ข้อ ส่วนตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับการมุ่งผลสัมฤทธิ์สถานศึกษา ซึ่งเป็นตัวแปรตาม ประกอบด้วย 3 ด้าน ได้แก่ ประสิทธิภาพด้านผู้เรียน ประสิทธิภาพการจัดการศึกษา และคุณภาพองค์กรสถานศึกษา จำนวน 15 ข้อ

ข้อคำถามทั้งสองตอนเป็นแบบมาตราประมาณค่า (Rating Scale) 6 ระดับ ตามแนวคิดของลิเคิร์ต (Likert Scale) ประกอบด้วย ระดับ 6 หมายถึง เห็นด้วยอย่างยิ่ง ระดับ 5 หมายถึง เห็นด้วย

ระดับ 4 หมายถึง ค่อนข้างเห็นด้วย ระดับ 3 หมายถึง ค่อนข้างไม่เห็นด้วย ระดับ 2 หมายถึง ไม่เห็นด้วย และระดับ 1 หมายถึง ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง ซึ่งการใช้มาตราประมาณค่า 6 ระดับช่วยลดการเลือกค่ากลางของผู้ตอบแบบสอบถาม และทำให้สามารถจำแนกระดับความคิดเห็นได้ละเอียดมากยิ่งขึ้น (Chang, 1993; Sowers, 2004; อ้างถึงใน ในตะวัน กำหอม, 2559)

การพัฒนาเครื่องมือเริ่มจากการศึกษาเอกสาร แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อนำมาสังเคราะห์องค์ประกอบและตัวชี้วัดของตัวแปรที่ศึกษา จากนั้นจึงสร้างแบบสอบถามและเสนออาจารย์ที่ปรึกษาเพื่อตรวจสอบความเหมาะสมของโครงสร้างและข้อคำถาม ก่อนนำไปให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน ตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) โดยใช้ดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับวัตถุประสงค์ (Index of Item-Objective Congruence: IOC) ซึ่งผู้เชี่ยวชาญพิจารณาให้คะแนน +1 เมื่อเห็นว่าข้อคำถามสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ 0 เมื่อไม่แน่ใจ และ -1 เมื่อเห็นว่าไม่สอดคล้อง แล้วนำคะแนนมาคำนวณหาค่าดัชนีความสอดคล้องตามสูตร $IOC = \sum R/N$ โดยข้อคำถามที่มีค่า IOC ตั้งแต่ 0.67–1.00 ถือว่ามีความเหมาะสมและสามารถนำไปใช้ได้ (Rovinelli & Hambleton, 1977; อ้างถึงใน ในตะวัน กำหอม, 2559)

ภายหลังการปรับปรุงแบบสอบถามตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญแล้ว ผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามไปทดลองใช้ (Try-out) กับบุคลากรทางการศึกษาที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน เพื่อตรวจสอบความชัดเจนของข้อคำถามและนำผลมาวิเคราะห์หาความเชื่อมั่นของเครื่องมือด้วยค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's Alpha Coefficient) ซึ่งเป็นวิธีการตรวจสอบความสอดคล้องภายในของข้อคำถาม โดยได้ค่าความเชื่อมั่นที่ 0.80 ถือว่าอยู่ในเกณฑ์ที่ยอมรับได้ (Cronbach, 1951; Hair et al., 2019) เมื่อแบบสอบถามผ่านการตรวจสอบคุณภาพแล้ว จึงจัดทำเป็นฉบับสมบูรณ์เพื่อนำไปใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้แบบสอบถามจำนวน 385 ชุด ซึ่งเท่ากับจำนวนกลุ่มตัวอย่าง โดยดำเนินการแจกแบบสอบถามด้วยตนเอง พร้อมทั้งชี้แจงวัตถุประสงค์ของการวิจัย วิธีการตอบแบบสอบถาม และสร้างความเข้าใจที่ถูกต้องแก่ผู้ตอบ ทั้งนี้ ผู้วิจัยได้แจ้งให้ผู้ตอบทราบว่าข้อมูลที่ได้รับจะถูกเก็บเป็นความลับและนำไปใช้เพื่อประโยชน์ทางวิชาการเท่านั้น หลังจากได้รับแบบสอบถามคืน ผู้วิจัยตรวจสอบความครบถ้วนและความสมบูรณ์ของข้อมูลทุกฉบับ หากพบว่าแบบสอบถามไม่สมบูรณ์จะดำเนินการเก็บข้อมูลเพิ่มเติมเพื่อให้ได้ข้อมูลครบถ้วนตามจำนวนที่กำหนด ก่อนนำข้อมูลเข้าสู่การบันทึกและวิเคราะห์ด้วยโปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป

การวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยนำข้อมูลที่รวบรวมได้มาวิเคราะห์ด้วยโปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติ โดยแบ่งการวิเคราะห์ออกเป็น 2 ส่วน ได้แก่ การวิเคราะห์ด้วยสถิติเชิงพรรณนาและสถิติเชิงอนุมาน สถิติเชิงพรรณนาใช้ในการอธิบายลักษณะของข้อมูลและระดับความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้ค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) เพื่ออธิบายระดับของปัจจัยเชิงบริหารและการมุ่งผลสัมฤทธิ์สถานศึกษา ส่วนสถิติเชิงอนุมานใช้ในการทดสอบสมมติฐานการวิจัย โดยวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยเชิงบริหารกับการมุ่งผลสัมฤทธิ์สถานศึกษาของบุคลากรทางการศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร ด้วยค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson's Product Moment Correlation Coefficient) ซึ่งเป็นสถิติที่ใช้วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรเชิงปริมาณ (Cohen et al., 2018)

การแปลผลค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) พิจารณาจากค่าที่อยู่ระหว่าง -1.00 ถึง $+1.00$ โดยค่าเป็นบวกแสดงถึงความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกัน ส่วนค่าเป็นลบแสดงถึงความสัมพันธ์ในทิศทางตรงกันข้าม และค่าใกล้ศูนย์แสดงถึงความสัมพันธ์ในระดับต่ำหรือไม่มีความสัมพันธ์ ทั้งนี้ ผู้วิจัยใช้เกณฑ์การแปลผลของ Hinkle, Wiersma & Jurs (2003) โดยกำหนดว่า ค่า $0.81-1.00$ หมายถึง มีความสัมพันธ์ระดับสูงมาก ค่า $0.61-0.80$ หมายถึง มีความสัมพันธ์ระดับสูง ค่า $0.41-0.60$ หมายถึง มีความสัมพันธ์ระดับปานกลาง ค่า $0.21-0.40$ หมายถึง มีความสัมพันธ์ระดับต่ำ ค่า $0.01-0.20$ หมายถึง มีความสัมพันธ์ระดับต่ำมาก และค่า 0.00 หมายถึง ไม่มีความสัมพันธ์ ซึ่งผลการวิเคราะห์ดังกล่าวจะนำมาใช้ประกอบการอภิปรายผลและทดสอบสมมติฐานของการวิจัยต่อไป

สรุปผลการวิจัย

งานวิจัยเรื่องตัวแปรปัจจัยเชิงบริหารกับการมุ่งผลสัมฤทธิ์สถานศึกษาของบุคลากรทางการศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร สรุปผลการวิจัยได้ดังนี้

ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยเชิงบริหารกับการมุ่งผลสัมฤทธิ์สถานศึกษาของบุคลากรทางการศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร โดยใช้สถิติสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson's Product Moment Correlation Coefficient) พบว่า ตัวแปรทุกตัวมีความสัมพันธ์กันในทิศทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $.01$ โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์อยู่ในช่วง $.551-.935$ ซึ่งแสดงให้เห็นว่าตัวแปรที่ศึกษาแต่ละตัวมีความสัมพันธ์สอดคล้องกัน และสามารถนำไปใช้ในการวิเคราะห์ความสัมพันธ์เชิงสาเหตุหรือการวิเคราะห์สมการโครงสร้างในขั้นตอนต่อไปได้ เมื่อพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรหลัก พบว่า ปัจจัยเชิงบริหาร (X) มีความสัมพันธ์ทางบวกกับการมุ่งผลสัมฤทธิ์สถานศึกษา (Y) อยู่ในระดับสูง ($r = .845, p < .01$) แสดงให้เห็นว่า เมื่อสถานศึกษามีการบริหารจัดการที่มีประสิทธิภาพมากขึ้น ไม่ว่าจะเป็นด้านภาวะผู้นำ การบริหารทรัพยากร และจริยธรรมของบุคลากร ย่อมส่งผลให้การมุ่งผลสัมฤทธิ์ของสถานศึกษาสูงขึ้นตามไปด้วย เมื่อพิจารณารายองค์ประกอบของปัจจัยเชิงบริหาร พบว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ($X5$) มีความสัมพันธ์กับการมุ่งผลสัมฤทธิ์สถานศึกษาสูงที่สุด ($r = .794, p < .01$) รองลงมา ได้แก่ การมุ่งอนาคตและการควบคุมตนเอง ($X6$) ($r = .781, p < .01$) การบริหารงบประมาณและวัสดุอุปกรณ์ ($X4$) ($r = .727, p < .01$) การบริหารทรัพยากรบุคคล ($X3$) ($r = .716, p < .01$) การสร้างแรงจูงใจในการปฏิบัติงาน ($X2$) ($r = .708, p < .01$) และการสร้างวิสัยทัศน์ร่วม ($X1$) ($r = .694, p < .01$) ตามลำดับ ผลการวิเคราะห์ดังกล่าวสะท้อนให้เห็นว่าองค์ประกอบด้านจริยธรรม โดยเฉพาะแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และการมุ่งอนาคตและการควบคุมตนเองมีความสัมพันธ์กับการมุ่งผลสัมฤทธิ์สถานศึกษามากกว่าปัจจัยด้านอื่น ซึ่งแสดงให้เห็นว่าบุคลากรที่มีความมุ่งมั่นในการปฏิบัติงาน มีการวางแผนการทำงาน และสามารถควบคุมตนเองได้ จะมีส่วนสำคัญในการขับเคลื่อนสถานศึกษาให้บรรลุเป้าหมายขององค์กรได้อย่างมีประสิทธิภาพ ในส่วนขององค์ประกอบของการมุ่งผลสัมฤทธิ์สถานศึกษา พบว่า ประสิทธิภาพการจัดการศึกษา ($Y2$) มีความสัมพันธ์กับการมุ่งผลสัมฤทธิ์สถานศึกษาสูงที่สุด ($r = .935, p < .01$) รองลงมา ได้แก่ ประสิทธิภาพด้านผู้เรียน ($Y1$) ($r = .921, p < .01$) และ คุณภาพองค์กรสถานศึกษา ($Y3$) ($r = .918, p < .01$) อีกทั้งองค์ประกอบทั้งสามยังมีความสัมพันธ์กันเองในระดับสูง ($r = .829-.864, p < .01$) แสดงให้เห็นว่า การพัฒนาประสิทธิภาพในการจัดการศึกษา การยกระดับผลลัพธ์ของผู้เรียน

และการพัฒนาคุณภาพขององค์กรสถานศึกษา ล้วนเป็นองค์ประกอบที่เชื่อมโยงและสนับสนุนซึ่งกันและกัน ในการสร้างผลสัมฤทธิ์ของสถานศึกษาโดยรวม

โดยสรุป ผลการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สันชี้ให้เห็นว่า ปัจจัยเชิงบริหาร ทุกองค์ประกอบมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับการมุ่งผลสัมฤทธิ์สถานศึกษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยเฉพาะปัจจัยด้านจริยธรรม ได้แก่ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และการมุ่งอนาคตและการควบคุมตนเอง ซึ่งมีความสัมพันธ์ในระดับสูงกับการมุ่งผลสัมฤทธิ์สถานศึกษา ผลการวิจัยดังกล่าวสะท้อนให้เห็นว่าการ พัฒนาภาวะผู้นำทางการบริหาร การบริหารทรัพยากร และการส่งเสริมคุณธรรมจริยธรรมของบุคลากร ควบคู่กับการสร้างแรงจูงใจในการปฏิบัติงาน จะเป็นกลไกสำคัญในการยกระดับประสิทธิภาพด้านผู้เรียน ประสิทธิภาพการจัดการศึกษา และคุณภาพองค์กรสถานศึกษา อันนำไปสู่การบรรลุผลสัมฤทธิ์ของ สถานศึกษาอย่างยั่งยืน.

ผลการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอน (Stepwise Multiple Regression Analysis) ของปัจจัยเชิงบริหารที่ส่งผลต่อการมุ่งผลสัมฤทธิ์สถานศึกษาของบุคลากรทางการศึกษา สังกัด กรุงเทพมหานคร พบว่า ปัจจัยเชิงบริหารที่ได้รับการคัดเลือกเข้าสมการถดถอยมีจำนวน 4 ตัวแปร ได้แก่ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (X5) การมุ่งอนาคตและการควบคุมตนเอง (X6) การบริหารงบประมาณและวัสดุ อุปกรณ์ (X4) และการบริหารทรัพยากรบุคคล (X3) โดยตัวแปรทั้ง 4 สามารถร่วมกันพยากรณ์การมุ่ง ผลสัมฤทธิ์สถานศึกษาได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และสามารถร่วมกันอธิบายความแปรปรวน ของการมุ่งผลสัมฤทธิ์สถานศึกษาได้ร้อยละ 74.60 ($R = .864$, $R^2 = .746$, Adjusted $R^2 = .743$) แสดง ให้เห็นว่าแบบจำลองการถดถอยมีความเหมาะสมและมีอำนาจในการพยากรณ์อยู่ในระดับสูง โดยผลการทดสอบความมีนัยสำคัญของสมการถดถอย พบว่า ค่า $F = 271.584$, $p = .000$ แสดงว่า แบบจำลองมีความเหมาะสมในการอธิบายความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระกับตัวแปรตาม เมื่อ พิจารณาค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยในรูปคะแนนมาตรฐาน (Beta: β) พบว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (X5) เป็นตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อการมุ่งผลสัมฤทธิ์สถานศึกษามากที่สุด ($\beta = .421$, $p < .01$) รองลงมา ได้แก่ การมุ่งอนาคตและการควบคุมตนเอง (X6) ($\beta = .286$, $p < .01$) การบริหารงบประมาณและวัสดุอุปกรณ์ (X4) ($\beta = .201$, $p < .01$) และ การบริหารทรัพยากรบุคคล (X3) ($\beta = .167$, $p < .01$) ตามลำดับ ทั้งนี้ ตัวแปรทุกตัวมีค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยเป็นบวก แสดงให้เห็นว่าเมื่อระดับของปัจจัยเชิงบริหาร แต่ละด้านเพิ่มสูงขึ้น จะส่งผลให้การมุ่งผลสัมฤทธิ์สถานศึกษาของบุคลากรทางการศึกษาสูงขึ้นตามไปด้วย

จากผลการวิเคราะห์สามารถเขียนสมการถดถอยในรูปคะแนนดิบได้ ดังนี้

$$Y' = 0.315 + 0.361X_5 + 0.257X_6 + 0.186X_4 + 0.148X_3$$

และสามารถเขียนสมการถดถอยในรูปคะแนนมาตรฐานได้ ดังนี้

$$Z' = 0.421X_5 + 0.286X_6 + 0.201X_4 + 0.167X_3$$

อภิปรายผลการวิจัย

งานวิจัยเรื่อง ตัวแปรปัจจัยเชิงบริหารกับการมุ่งผลสัมฤทธิ์สถานศึกษาของบุคลากรทางการศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร อภิปรายผลการวิจัยได้ดังนี้

ผลการวิจัยครั้งนี้พบว่า ปัจจัยเชิงบริหารมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับการมุ่งผลสัมฤทธิ์ สถานศึกษาของบุคลากรทางการศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่าง .551-.935 และปัจจัยเชิงบริหารโดยรวมมีความสัมพันธ์กับการมุ่งผลสัมฤทธิ์สถานศึกษาในระดับสูง ($r = .845$) แสดงให้เห็นว่าเมื่อสถานศึกษามีการบริหารที่มีประสิทธิภาพ ทั้งด้านภาวะผู้นำ การบริหารทรัพยากร และจริยธรรมของบุคลากร ย่อมส่งผลให้การดำเนินงานของสถานศึกษามุ่งสู่ผลสัมฤทธิ์ได้ดียิ่งขึ้น ผลการวิจัยดังกล่าวสอดคล้องกับแนวคิดการบริหารแบบมุ่งผลสัมฤทธิ์ (Results-Based Management: RBM) ที่มุ่งให้ทุกกระบวนการบริหารเชื่อมโยงกับผลลัพธ์ขององค์กร และสอดคล้องกับผลการศึกษาของ วราภรณ์ สุกุลวิวรรณ์ (2558) ที่พบว่า ปัจจัยความสำเร็จของการบริหารแบบมุ่งผลสัมฤทธิ์ทุกด้านมีความสัมพันธ์กับประสิทธิผลของโรงเรียนขนาดเล็กอย่างมีนัยสำคัญ โดยเฉพาะการวางแผนกลยุทธ์ การบริหารและพัฒนาบุคลากร การจัดองค์กร และบรรยากาศแห่งการเรียนรู้ในองค์กร ซึ่งล้วนเป็นองค์ประกอบสำคัญที่ช่วยยกระดับประสิทธิผลของสถานศึกษา นอกจากนี้ ผลการวิจัยยังสอดคล้องกับการศึกษาของ กอบชัย มณีตัน (2559) ซึ่งพบว่า การบริหารแบบมุ่งผลสัมฤทธิ์มีความสัมพันธ์เชิงบวกในระดับสูงกับผลสำเร็จในการดำเนินงานตามพันธกิจของสถานศึกษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยเฉพาะด้านการวางแผนกลยุทธ์และการกำหนดตัวชี้วัดผลการดำเนินงาน แสดงให้เห็นว่าการบริหารที่กำหนดเป้าหมายชัดเจนและติดตามผลอย่างเป็นระบบ ส่งผลโดยตรงต่อความสำเร็จขององค์กรการศึกษา เช่นเดียวกับผลการศึกษาของ ชัยรัตน์ ราชประโคน (2561) ที่พบว่า การบริหารแบบมุ่งผลสัมฤทธิ์ทั้งด้านการวางแผนกลยุทธ์ การกำหนดตัวชี้วัด การวัดและตรวจสอบผลการดำเนินงาน และการให้รางวัลตอบแทน มีความสัมพันธ์เชิงบวกกับประสิทธิผลของสถานศึกษาในระดับสูงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และสอดคล้องกับนิดาพร เครือวงศ์ (2564) ที่รายงานว่า การบริหารแบบมุ่งผลสัมฤทธิ์ทุกด้านมีความสัมพันธ์กับประสิทธิผลของโรงเรียนขนาดเล็กในระดับสูงมาก เมื่อพิจารณารายองค์ประกอบของปัจจัยเชิงบริหาร พบว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และการมุ่งอนาคตและการควบคุมตนเอง เป็นองค์ประกอบที่มีความสัมพันธ์กับการมุ่งผลสัมฤทธิ์สถานศึกษาสูงสุด สะท้อนให้เห็นว่าปัจจัยด้านจริยธรรมของบุคลากรมีบทบาทสำคัญต่อการพัฒนาองค์กร เนื่องจากบุคลากรที่มีแรงจูงใจในการทำงาน มีความรับผิดชอบ และสามารถควบคุมตนเองได้ จะมีความมุ่งมั่นในการปฏิบัติงานเพื่อให้บรรลุเป้าหมายขององค์กร ผลการวิจัยดังกล่าวสอดคล้องกับดุสิต ปรีพูล (2561) ที่พบว่า การพัฒนาจริยธรรมของครูในด้านการครองตน การครองคน และการครองงาน ทำให้ครูมีความรับผิดชอบ มีวินัย มีความเสียสละ และสามารถปฏิบัติงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ รวมทั้งสอดคล้องกับ เซน ร่มพฤกษ์ (2563) ที่พบว่า การพัฒนาคุณธรรม จริยธรรม และจรรยาบรรณวิชาชีพครู ส่งผลให้ครูมีพฤติกรรมด้านจริยธรรมและจรรยาบรรณดีขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ อีกทั้งยังมีความพึงพอใจต่อการพัฒนาอยู่ในระดับมาก แสดงให้เห็นว่าการส่งเสริมคุณธรรมและจริยธรรมของบุคลากรเป็นกลไกสำคัญในการยกระดับผลการปฏิบัติงานของสถานศึกษา ผลการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอนยังพบว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ การมุ่งอนาคตและการควบคุมตนเอง การบริหารงบประมาณ และวัสดุอุปกรณ์และการบริหารทรัพยากรบุคคล เป็นตัวแปรที่สามารถร่วมกันพยากรณ์การมุ่งผลสัมฤทธิ์สถานศึกษาได้ร้อยละ 74.60 แสดงให้เห็นว่าปัจจัยทั้งสี่มีอิทธิพลอย่างมากต่อความสำเร็จของสถานศึกษา โดยเฉพาะแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ที่มีค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยมาตรฐานสูงที่สุด สะท้อนว่าความมุ่งมั่นในการทำงานของบุคลากรเป็นปัจจัยหลักที่ขับเคลื่อนผลสัมฤทธิ์ขององค์กร ผลการศึกษานี้สอดคล้องกับสมส่วน สว่าง (2560) ที่พบว่า ปัจจัยด้านการจัดวางตำแหน่งขององค์กรและกลยุทธ์การบริหารสามารถร่วมกันพยากรณ์ผลการดำเนินงานของผู้ป่วยได้ร้อยละ 40.30 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และสอดคล้องกับ

จำเนียร ราชแพทยาคม (2565) ที่พบว่าปัจจัยด้านการบริหารองค์การมีความสัมพันธ์เชิงบวกในระดับสูง กับผลสัมฤทธิ์ของการนำนโยบายคุณธรรมและความโปร่งใสไปปฏิบัติ โดยเฉพาะการสร้างค่านิยมร่วม และวัฒนธรรมองค์กรที่ผู้บริหารเป็นแบบอย่างที่ดี ในด้านภาวะผู้นำและการบริหารทรัพยากร ผลการวิจัย ครั้งนี้พบว่า แม้องค์ประกอบด้านการสร้างวิสัยทัศน์ร่วมและการสร้างแรงจูงใจในการปฏิบัติงานจะมี ระดับความสัมพันธ์รองลงมา แต่ยังมีสัมพันธ์เชิงบวกกับการมุ่งผลสัมฤทธิ์สถานศึกษาอย่างมี นัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งสอดคล้องกับ พงษ์พิทักษ์ นามนิตย์ (2564) ที่พบว่าผู้บริหารสถานศึกษาที่มี สมรรถนะด้านการมุ่งผลสัมฤทธิ์และการพัฒนาตนเองอยู่ในระดับมาก จะสามารถสร้างความร่วมมือ ส่งเสริมการทำงานเป็นทีม และติดตามประเมินผลการดำเนินงานอย่างต่อเนื่อง ส่งผลให้สถานศึกษามี ประสิทธิภาพสูงขึ้น อีกทั้งยังสอดคล้องกับ ไฉไลศรี เพชรไธ และเพชรวิทย์ จันทร์ศิริสิริ (2563) ที่เสนอว่า การพัฒนาสมรรถนะมุ่งผลสัมฤทธิ์ของครูควรดำเนินการผ่านการวางแผน การพัฒนาทักษะด้านเทคโนโลยี การติดตามประเมินผล และการสร้างความมุ่งมั่นในการจัดการเรียนรู้ รวมถึงสอดคล้องกับ จินตนา ถาคำ (2567) ที่พัฒนากลยุทธ์การบริหารสถานศึกษาแบบมุ่งผลสัมฤทธิ์เพื่อสนับสนุนการจัดการเรียนรู้เชิงรุก โดยพบว่าการวางแผนกลยุทธ์ การกำหนดตัวชี้วัด การติดตามประเมินผล และการสร้างระบบรางวัลที่ เหมาะสม ส่งผลให้ประสิทธิผลของกระบวนการบริหารและผลสัมฤทธิ์ของผู้เรียนเพิ่มขึ้นอย่างชัดเจน

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะจากผู้วิจัย

1.1 ผู้บริหารสถานศึกษาควรส่งเสริมการพัฒนา แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และการมุ่งอนาคต และการควบคุมตนเอง ของบุคลากร เนื่องจากเป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการมุ่งผลสัมฤทธิ์สถานศึกษา สูงที่สุด

1.2 สถานศึกษาควรพัฒนาระบบ การบริหารทรัพยากรบุคคลและการบริหารงบประมาณ และวัสดุอุปกรณ์ ให้มีประสิทธิภาพ โปร่งใส และสนับสนุนการปฏิบัติงาน เพื่อยกระดับผลสัมฤทธิ์ของ สถานศึกษาอย่างยั่งยืน

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรศึกษาปัจจัยอื่นที่อาจส่งผลต่อการมุ่งผลสัมฤทธิ์สถานศึกษา เช่น วัฒนธรรม องค์กร ภาวะผู้นำการเปลี่ยนแปลง นวัตกรรมการบริหาร หรือสมรรถนะดิจิทัลของผู้บริหารและครู

2.2 ควรขยายการวิจัยไปยังสถานศึกษาในสังกัดหรือภูมิภาคอื่น และใช้การวิจัยแบบ ผสมผสาน (Mixed Methods) หรือการวิเคราะห์สมการโครงสร้าง (SEM) เพื่อยืนยันความสัมพันธ์และ อิทธิพลของตัวแปรให้มีความครอบคลุมมากยิ่งขึ้น

เอกสารอ้างอิง

กอบชัย มณีตัน (2559) ความสัมพันธ์ระหว่างการบริหารแบบมุ่งผลสัมฤทธิ์กับผลสำเร็จในการดำเนินงาน ตามพันธกิจของสถานศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาเพชรบุรี เขต 1. *วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาการบริหารการศึกษา, มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี* เกรียงศักดิ์ เจริญวงศ์ศักดิ์. (2543). *การจัดการเครือข่าย: กลยุทธ์สำคัญสู่ความสำเร็จของการปฏิรูป การศึกษา*. กรุงเทพฯ: ชัคเชส มีเดีย.

- จำเนียร ราชแพทยาคม. (2566). “การบริหารองค์การภาครัฐ” ในเอกสารการสอนชุดวิชาการบริหารราชการไทย (หน่วยที่ 1-7). นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- จินตนา ถาคำ และคณะ. (2567). การพัฒนากลยุทธ์การบริหารสถานศึกษาแบบมุ่งผลสัมฤทธิ์เพื่อพัฒนาการเรียนรู้เชิงรุก (Active Learning) ของโรงเรียนจันทร์หุ่นบำเพ็ญ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษากรุงเทพมหานคร เขต 2. *วารสาร มจร อุบลปริทรรศน์*, 9(1), 651-664.
- ไฉไลศรี เพชรใต้ และพชรวิทย์ จันทรศิริสิริ. (2563). การพัฒนาโปรแกรมเสริมสร้างสมรรถนะการจัดการเรียนรู้ของครู สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. *วารสารสังคมศาสตร์และมนุษยวิทยาเชิงพุทธ*, 5(11), 170-184.
- ชัยรัตน์ ราชประโคน. (2561). ความสัมพันธ์ระหว่างการบริหารแบบมุ่งผลสัมฤทธิ์กับประสิทธิภาพบริหารงานสถานศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาบุรีรัมย์ เขต 2 จังหวัดบุรีรัมย์. *วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต*, สาขาวิชาการบริหารการศึกษา, มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์.
- เซน รมพฤกษ์. (2563). การพัฒนารูปแบบการส่งเสริมสุขภาพผู้เรียนของสถานศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสุราษฎร์ธานี เขต 2. *หลักสูตรปรัชญาดุษฎีบัณฑิต*, สาขาวิชาสหวิทยาการเพื่อการบริหารการพัฒนาที่ยั่งยืน, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยราชภัฏนครศรีธรรมราช.
- ดุสิต ปรีพูล. (2561). การพัฒนาจริยธรรมของผู้ประกอบวิชาชีพครูในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษากาฬสินธุ์ เขต 1. *ดุษฎีนิพนธ์พุทธศาสตรดุษฎีบัณฑิต*, สาขาวิชาพระพุทธศาสนา, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย.
- นิดาพร เครือวงศ์. (2564). ความสัมพันธ์ระหว่างการบริหารแบบมุ่งผลสัมฤทธิ์กับประสิทธิผลของโรงเรียนขนาดเล็ก สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาเชียงราย เขต 2. *ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต*, สาขาวิชาการบริหารการศึกษา, มหาวิทยาลัยพะเยา.
- ในตะวัน กำหอม. (2559). *การวิจัยทางการศึกษา เล่ม 2*. กรุงเทพฯ: วิทยาลัยทองสุข.
- ในตะวัน กำหอม. (2568). *การวิจัยจริยธรรม*. นนทบุรี: สำนักพิมพ์สยามจุลละมณพ.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2560). *การวิจัยเบื้องต้น*. พิมพ์ครั้งที่ 10 ฉบับปรับปรุงใหม่. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- ปิยนาด แข่งขัน. (2566). ปัจจัยที่ส่งผลต่อคุณภาพการศึกษาของโรงเรียน สังกัดสำนักงานเขตคลองสาน กรุงเทพมหานคร. *วารสารนวัตกรรมการบริหารการศึกษา*, 2(4), 42-55.
- พงษ์พิทักษ์ นามนิตย์. (2564). แนวทางการพัฒนาสมรรถนะหลักของผู้บริหารสถานศึกษาสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาอุดรธานี. *วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต*, สาขาวิชาการบริหารจัดการการศึกษา, มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม.
- พงษ์ศักดิ์ ผกามาศ. (2566) นวัตกรรมทางการศึกษา: องค์ประกอบและกลไกการพัฒนาสถาบันการศึกษาไทยสู่สากล. *วารสารการศึกษาและนวัตกรรมการเรียนรู้*, 3(2), 161-179.
- วรารณ สกุลวิวรรณ. (2558). ปัจจัยความสำเร็จของการบริหารแบบมุ่งผลสัมฤทธิ์ที่ส่งผลต่อประสิทธิผลของโรงเรียนขนาดเล็ก. *วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต*, สาขาวิชาการบริหารการศึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยศิลปากร.

- สมส่วน สว่าง. (2560). การบริหารงานแบบมุ่งผลสัมฤทธิ์ที่มีอิทธิพลต่อผลการดำเนินงานของหอผู้ป่วยในโรงพยาบาลมหาวิทยาลัยแห่งหนึ่ง สังกัดกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์พยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาการบริหารการพยาบาล, คณะพยาบาลศาสตร์, มหาวิทยาลัยคริสเตียน.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. (2559). *แนวทางการเขียนรายงานการประเมินตนเองของสถานศึกษา (Self-Assessment Report : SAR)*. กรุงเทพฯ: สำนักทดสอบทางการศึกษา.
- สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา. (2560). *แผนการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2560-2579*. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา.
- Bass, B.M. (1985). *Leadership and Performance beyond Expectations*. Free Press; Collier Macmillan.
- Burns, J.M. (1978). *Leadership*. New York: Harper & Row.
- Chang, T. and Kuo, C. (1993) Texture Analysis and Classification with Tree-Structure Wavelet Transform. *IEEE Transactions on Image Processing*, 2, 429-441. <http://dx.doi.org/10.1109/83.242353>
- Cochran, W. G. (1977). *Sampling techniques* (3rd ed.). John Wiley & Sons
- Cohen, L., Manion, L., & Morrison, K. (2018). *Research Methods in Education*. 8th ed. London: Routledge. <https://doi.org/10.4324/9781315456539>
- Cronbach, L.J. (1951). Coefficient Alpha and the Internal Structure of Tests. *Psychometrika*, 16, 297-334. <https://doi.org/10.1007/BF02310555>
- Gulick, L. and Urwick, L. (1937) *Papers on the Science of Administration*. Institute of Public Administration, New York.
- Hair, J.F., Risher, J.J., Sarstedt, M. and Ringle, C.M. (2019) When to Use and How to Report the Results of PLS-SEM. *European Business Review*, 31, 2-24. <https://doi.org/10.1108/EBR-11-2018-0203>
- Hinkle, D.E., Wiersma, W., & Jurs, S.G. (2003). *Applied Statistics for the Behavioral Sciences*. Boston, MA: Houghton Mifflin Company.
- Hoy, W., & Miskel, C. (2013). *Educational Administration*. 9th ed. McGraw-Hill.
- Richmond, V.P., Mccroskey, J.C., Davis, L.M. and Koontz, K.A. (1980) Perceived Power as a Mediator of Management Communication Style and Employee Satisfaction: A Preliminary Investigation. *Communication Quarterly*, 28, 37-46. <http://dx.doi.org/10.1080/01463378009369380>

**ความต้องการพัฒนาท้องถิ่นของประชาชนในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลคู้ายายหมี่
อำเภอสนามชัยเขต จังหวัดฉะเชิงเทรา**

**Local Development Needs of Residents in the Area of Khu Yai Mi Subdistrict
Administrative Organization, Sanam Chai Khet District,
Chachoengsao Province**

ดร.ณัฏฐา เข้มจุฑา¹, พัฒน์สิน สำเร็จรัมย์²

Daranpop Khemjarun¹, Patsin Samroengram²

คณะรัฐประศาสนศาสตร์ วิทยาลัยนครราชสีมา^{1,2}

Faculty of Public Administration, Nakhon Ratchasima College^{1,2}

Corresponding author, e-mail: Daranpop@gmail.com¹

Received: July 10, 2026; Revised: August 04, 2026; Accepted: August 10, 2026

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาความต้องการพัฒนาท้องถิ่นของประชาชนในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลคู้ายายหมี่ อำเภอสนามชัยเขต จังหวัดฉะเชิงเทรา 2) เปรียบเทียบความต้องการพัฒนาท้องถิ่นของประชาชนในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลคู้ายายหมี่ อำเภอสนามชัยเขต จังหวัดฉะเชิงเทรา จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล ประชากร คือ ประชาชนที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป ที่อาศัยอยู่ในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลคู้ายายหมี่ อำเภอสนามชัยเขต จังหวัดฉะเชิงเทรา กำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างโดยใช้สูตรคำนวณของ ทาโร ยามาเน่ ได้กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 384 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลในการศึกษาเป็นแบบสอบถามแบบมาตราส่วนประมาณค่า สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การทดสอบที (t-test แบบ Independent samples) และ F-test (one way ANOVA) และทดสอบความแตกต่างรายคู่โดยวิธีการของเชฟเฟ (Scheffé)

ผลการวิจัยพบว่า 1. ประชาชนมีความต้องการพัฒนาท้องถิ่น ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก เรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย ดังนี้ ด้านการประปา ด้านแหล่งน้ำเพื่อการเกษตร ด้านการคมนาคม ด้านสวัสดิการสังคม และด้านไฟฟ้าและแสงสว่าง ตามลำดับ 2. ประชาชนที่มีเพศ ระดับการศึกษา และอาชีพต่างกัน มีความต้องการพัฒนาท้องถิ่นไม่แตกต่างกัน

คำสำคัญ: ความต้องการ; การพัฒนาท้องถิ่น; องค์การบริหารส่วนตำบล

Abstract

The research purposes were 1) to study the Local Development Needs of Residents in the Area of Khu Yai Mi Subdistrict Administrative Organization, Sanam Chai Khet District, Chachoengsao Province, and 2) to compare the Local Development Needs of Residents

in the Area of Khu Yai Mi Subdistrict Administrative Organization, Sanam Chai Khet District, Chachoengsao Province, classified by the personal factors. The population was the people aged 18 years and over living in the area of the Khu Yai Mi Subdistrict Administrative Organization; the sample group was the 384 people determined using Taro Yamane's formula. The research instrument was the rating scale questionnaire. The data analysis statistics were the percentage, mean, standard deviation, t-test (Independent samples), one-way Analysis of Variance, and method of Scheffé.

The research findings were: 1) The Local Development Needs of Residents in the Area of Khu Yai Mi Subdistrict Administrative Organization, Sanam Chai Khet District, Chachoengsao Province, found the overall was at high level; when descending mean were includes water supply, agricultural water resources, transportation, social welfare, and electricity and lighting, and 2) the people with different gender, education levels, and occupations had opinions the Local Development Needs of Residents in the Area of Khu Yai Mi Subdistrict Administrative Organization, Sanam Chai Khet District, Chachoengsao Province did not different.

Keywords: Needs; Local Development; Subdistrict Administrative Organization

บทนำ

การบริการสาธารณะ (Public Services Management) หมายถึง การบริการหรือกิจกรรมที่รัฐจัดทำขึ้นเพื่อประโยชน์สาธารณะหรือเพื่อตอบสนองความต้องการของส่วนรวม โดยเป็นกิจการที่อยู่ในความอำนาจการหรืออยู่ในความควบคุมของฝ่ายปกครองที่จัดทำขึ้นโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อสนองความต้องการส่วนรวมของประชาชน อันเป็นการพัฒนาคุณภาพชีวิตที่ดีให้แก่ประชาชนและสร้างการพัฒนาทั้งด้านเศรษฐกิจและสังคมให้กับท้องถิ่น รวมถึงการพัฒนาประเทศชาติในภาพรวม การจัดการบริการสาธารณะเป็นกิจกรรมที่อยู่ในความรับผิดชอบของภาครัฐ และถือเป็นภาระหน้าที่ของภาครัฐที่จะต้องจัดทำเพื่อตอบสนองความต้องการของประชาชนโดยรวม (Public interest) โดยจัดระเบียบสังคม รักษาความมั่นคง ความสงบเรียบร้อย ความปลอดภัยให้ประชาชนและสังคม การจัดหาสิ่งอำนวยความสะดวกในการดำรงชีวิตเพื่อให้ประชาชนมีมาตรฐานคุณภาพชีวิตที่ดี หรือการให้บริการประชาชนโดยรัฐที่ดำเนินการในลักษณะของรัฐสวัสดิการ มีกฎหมายรองรับ มีความต่อเนื่องไม่เปลี่ยนแปลงไปตามสถานะของรัฐบาล (กฤษฎกรณ์ โลวัชรินทร์, 2569)

การบริการสาธารณะที่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นต้องดำเนินการมีสองประเภท คือ บริการสาธารณะระดับชาติ ซึ่งรัฐมอบหมายให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเป็นผู้ดำเนินการจัดทำและบริการสาธารณะซึ่งเป็นหน้าที่โดยตรงขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นโดยมีกฎหมายแบ่งแยกหน้าที่และประเภทของการบริการสาธารณะที่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นแต่ละประเภทจะเป็นผู้จัดทำแบ่งได้เป็น 4 ประเภท คือ 1) บริการสาธารณะทางด้านสุขอนามัย 2) บริการสาธารณะทางด้านเศรษฐกิจ 3) บริการสาธารณะทางด้านสังคมและการศึกษา 4) บริการสาธารณะทางด้านวัฒนธรรมองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นตามเจตนารมณ์ของรัฐบาล คือ การกระจายอำนาจในการสนองความเป็นอยู่ของประชาชนให้ดีขึ้น มีการตอบสนองต่อการพัฒนาประเทศและการให้บริการประชาชนได้อย่างมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น นำการบริการ

ของรัฐลงสู่ประชาชนได้อย่างรวดเร็ว ดังนั้น รัฐบาลจึงมีแนวนโยบายให้ส่วนราชการและองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีการบริหารงานจัดการบ้านเมืองที่ดีตามหลักธรรมาภิบาล (Good Governance) ซึ่งประกอบด้วย หลักนิติธรรม หลักคุณธรรม หลักความโปร่งใสตรวจสอบได้ หลักความรับผิดชอบ หลักความคุ้มค่า และประชาชนมีส่วนร่วม โดยมุ่งสร้างองค์กรให้เป็นไปตามหลักประสิทธิภาพและประสิทธิผล โดยมีประชาชนเป็นเป้าหมายสูงสุดในการให้บริการขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

หลักการสำคัญในการกระจายอำนาจการปกครองแก่ท้องถิ่น ก็เพื่อให้ท้องถิ่นสามารถดำเนินกิจกรรมต่างๆ ได้โดยมีความเป็นอิสระตามกรอบแห่งกฎหมาย โดยคำนึงถึงความสามารถในการตอบสนองความต้องการของประชาชนในท้องถิ่นเป็นสำคัญ ดังนั้น หน่วยการปกครองท้องถิ่นจึงมีความเป็นอิสระในระดับหนึ่งในการที่จะดำเนินกิจกรรมการบริหารของตนเองได้ แต่อีกส่วนหนึ่งนั้นรัฐบาลยังต้องคงความเป็นเอกสิทธิ์ในการควบคุมไว้ ทั้งนี้ก็เพื่อรักษาสภาพความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันและความมั่นคงของชาติได้นั่นเอง ดังนั้น แนวความคิดในการจัดการปกครองท้องถิ่นจึงการปกครองท้องถิ่นจึงเกิดขึ้น เพื่อส่งเสริมให้ท้องถิ่นได้มีอิสระในการปกครองตนเองมีส่วนร่วมทางการบริหาร มีสิทธิมีเสียงดำเนินการปกครองกันเองอันเป็นรากฐานและวิถีทางของการปกครองตามระบอบประชาธิปไตยทำให้ประชาชนรู้สึกว่าเขามีความเกี่ยวข้องและมีส่วนเสียในการบริหารที่ตนเองเข้าไปมีส่วนร่วมในกิจกรรมทางการเมือง เช่น การเลือกตั้ง การหาเสียงสนับสนุนผู้สมัครรับเลือกตั้ง เป็นต้น ทำให้เกิดความรับผิดชอบ ความหวงแหน และปกป้องต่อสิทธิผลประโยชน์ที่พึงได้รับ ซึ่งเป็นเครื่องมือที่ดีในการพัฒนาการเมืองในระดับชาติต่อไป แต่ประโยชน์ของการปกครองท้องถิ่นที่เห็นอย่างเป็นรูปธรรม ก็คือเหตุผลที่ว่าไม่มีผู้ใดจะรู้ถึงปัญหาและความต้องการของท้องถิ่นได้ดีที่สุด ซึ่งในการนี้จะทำให้เกิดการมีส่วนร่วมในการแก้ไขปัญหาของตนเอง ได้เรียนรู้ถึงกระบวนการเมือง การปกครอง และการบริหารท้องถิ่น อันจะก่อให้เกิดผู้นำท้องถิ่นที่จะก้าวมาเป็นผู้นำระดับชาติต่อไป และยังเป็นการแบ่งเบาภาระของรัฐ ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของนักรัฐศาสตร์เสรีนิยมที่ให้การสนับสนุนการปกครองตนเองของท้องถิ่นด้วยทัศนะที่ว่าเป็นการสนับสนุนประชาชนให้มีส่วนร่วมทางการเมือง มีสิทธิ มีเสียงดำเนินการปกครองตนเอง อันเป็นรากฐานและวิถีทางการปกครองตามระบอบประชาธิปไตย (วุฒิสาร ตันไชย, 2557)

องค์การบริหารส่วนตำบล เป็นองค์กรการบริหารงานส่วนท้องถิ่นในตำบล ที่เกิดขึ้นตามนโยบายการกระจายอำนาจของรัฐบาลเพื่อให้ประชาชนในท้องถิ่นซึ่งเป็นระดับพื้นฐานได้มีอำนาจในการปกครองตนเองตามระบอบประชาธิปไตย เป็นการกระจายอำนาจการปกครองจากส่วนกลางไปให้ประชาชนในท้องถิ่นดำเนินการเองภายใต้บทบัญญัติแห่งกฎหมายเพื่อให้ประชาชนได้เรียนรู้และเข้าใจถึงวิธีการปกครองตนเองตามระบอบประชาธิปไตย ซึ่งหลักการสำคัญของการปกครองส่วนท้องถิ่นประกอบด้วย การจัดให้มีการเลือกตั้ง เพื่อให้คนในท้องถิ่นนั้นได้มีโอกาสเข้าไปเป็นตัวแทนของประชาชนในการปกครองตนเอง มีองค์กรสภาท้องถิ่น มีเขตพื้นที่ในการบริหาร และความรับผิดชอบตามที่มีอำนาจหน้าที่ที่กำหนดไว้ให้มีสภาพนิติบุคคล (Juristic Person) มีรายได้ มีอำนาจในการจัดทำงบประมาณและมีความอิสระในการปกครองตนเอง (Autonomy) แต่จะต้องอยู่ในการควบคุมหรือการกำกับดูแลของรัฐ เป็นสถาบันทางการเมืองการปกครองระดับท้องถิ่นและจะต้องได้รับการสนับสนุนรวมทั้งการมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชนในท้องถิ่นนั้นๆ องค์การบริหารส่วนตำบลจึงมีบทบาทและหน้าที่ที่สำคัญในการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของประชาชนในการพัฒนาท้องถิ่นและการส่งเสริมคุณภาพชีวิตของประชาชน องค์การบริหารส่วนตำบลเป็นองค์กรที่สะท้อนให้เห็นถึงความพยายาม

ของรัฐบาลที่จะกระจายอำนาจลงสู่หน่วยการบริหารระดับตำบล ตามกระแสความต้องการของสังคมประชาธิปไตยในปัจจุบัน โดยเน้นการมีส่วนร่วมของประชาชนในการบริหารงานผ่านผู้แทนของตนเองในองค์การบริหารส่วนตำบล เพื่อการพัฒนาทางเศรษฐกิจ การเมือง และสังคมในชุมชนของตนเอง ความหมายของชุมชน หมายถึง กลุ่มชนที่รวมตัวอยู่ในละแวกเดียวกันหรือใกล้เคียงกันในลักษณะกลุ่มก้อนอาจเล็กหรือใหญ่แล้วแต่สภาพข้อเท็จจริงและกลุ่มชนดังกล่าวมีชีวิตความเป็นอยู่ในลักษณะมีความรู้สึกผูกพันเป็นหน่วยทางสังคมเดียวกัน มีวัฒนธรรมประเพณีและกิจกรรมต่างๆ ร่วมกัน ซึ่งอาจเป็นหมู่บ้านเดียวกันหรือหลายๆ หมู่บ้านรวมกันก็ได้ ภาระหน้าที่ของชุมชน คือ การดำรงไว้ซึ่งหน้าที่ทางชีวภาพ ซึ่งหมายถึงมนุษย์ต้องมีการสืบทอดของสมาชิกไม่ขาดสาย ความเป็นชุมชนมีความหลากหลาย มีปัญหาแตกต่างกันไปบางส่วนมีสภาพอ่อนแอไม่สามารถพึ่งตนเองได้ ขาดทิศทางการปรับเปลี่ยนให้เข้ากับสภาพสังคม และการเมืองที่มีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว ดังนั้น จึงจำเป็นต้องส่งเสริมการมีส่วนร่วมในการบริหารงานให้ประชาชนมีศักยภาพแก้ไขปัญหาของชุมชน การปกป้องสิทธิของชุมชนโดยการร่วมกันคิด ร่วมกันทำอย่างมีระบบซึ่งจะทำให้เกิดเป็นรูปธรรมได้นั้น จะต้องมีการส่งเสริมให้เกิดเวทีแลกเปลี่ยนความคิดเห็นเพื่อแก้ไขปัญหาของชุมชน รวมทั้งการเสริมสร้างความเข้มแข็งให้แก่ชุมชนทุกระดับ

จากเหตุผลและความสำคัญดังกล่าว ผู้วิจัยจึงสนใจทำการวิจัยเรื่อง ความต้องการพัฒนาท้องถิ่นของประชาชนในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลคูยายหมี อำเภอสนามชัยเขต จังหวัดฉะเชิงเทรา ผลของการวิจัยในครั้งนี้จะเป็นแนวทางในการพัฒนา ปรับปรุงการดำเนินงานพัฒนาท้องถิ่นขององค์การบริหารส่วนตำบลคูยายหมี อำเภอสนามชัยเขต จังหวัดฉะเชิงเทรา ให้ตรงตามความต้องการของประชาชน และให้การดำเนินงานพัฒนาท้องถิ่นขององค์การบริหารส่วนตำบลคูยายหมี อำเภอสนามชัยเขต จังหวัดฉะเชิงเทรามีประสิทธิภาพและประสิทธิผลยิ่งขึ้นต่อไป

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาระดับความต้องการพัฒนาท้องถิ่นของประชาชนในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลคูยายหมี อำเภอสนามชัยเขต จังหวัดฉะเชิงเทรา
2. เพื่อเปรียบเทียบความต้องการพัฒนาท้องถิ่นของประชาชนในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลคูยายหมี อำเภอสนามชัยเขต จังหวัดฉะเชิงเทรา จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล

สมมติฐานการวิจัย

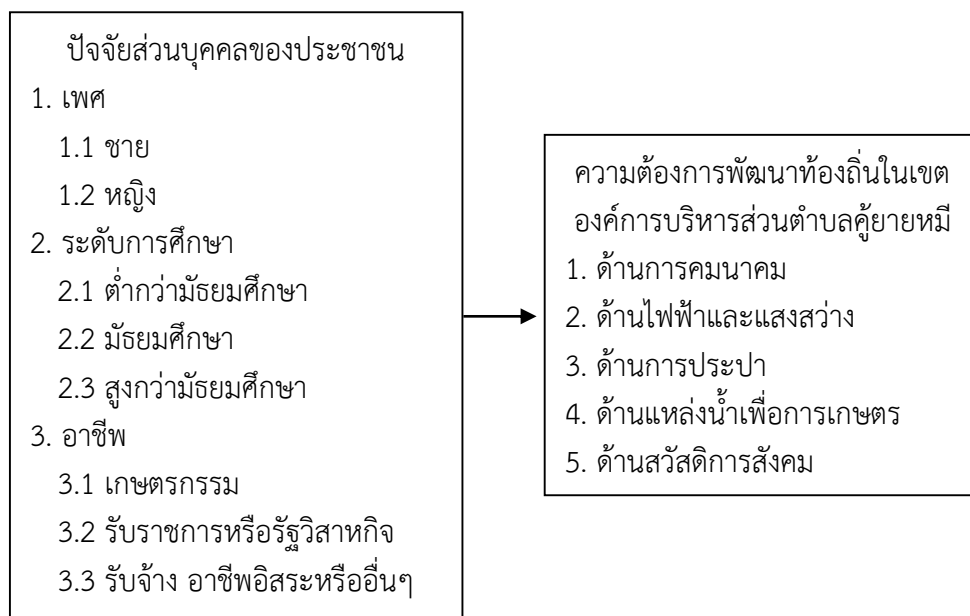
1. ประชาชนในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลคูยายหมี อำเภอสนามชัยเขต จังหวัดฉะเชิงเทรา ที่เพศต่างกัน มีความต้องการพัฒนาท้องถิ่น แตกต่างกัน
2. ประชาชนในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลคูยายหมี อำเภอสนามชัยเขต จังหวัดฉะเชิงเทรา ที่มีระดับการศึกษาต่างกัน มีความต้องการพัฒนาท้องถิ่น แตกต่างกัน
3. ประชาชนในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลคูยายหมี อำเภอสนามชัยเขต จังหวัดฉะเชิงเทรา ที่มีอาชีพต่างกัน มีความต้องการพัฒนาท้องถิ่น แตกต่างกัน

กรอบแนวคิดการวิจัย

การวิจัย ความต้องการพัฒนาท้องถิ่นของประชาชนในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลคูยายหมี่ อำเภอสยามชัยเขต จังหวัดฉะเชิงเทรา ผู้วิจัยได้ศึกษาแนวคิด ทฤษฎีและผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้องแล้วกำหนดเป็นกรอบแนวคิดในการวิจัย ดังภาพประกอบ

ตัวแปรอิสระ

ตัวแปรตาม

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) เพื่อศึกษาความต้องการพัฒนาท้องถิ่นของประชาชนในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลคูยายหมี่ อำเภอสยามชัยเขต จังหวัดฉะเชิงเทรา มีวิธีการดำเนินการวิจัยดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1) ประชากร คือ ประชาชนที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป ที่อาศัยอยู่ในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลคูยายหมี่ อำเภอสยามชัยเขต จังหวัดฉะเชิงเทรา จำนวน 9,900 คน (องค์การบริหารส่วนตำบลคูยายหมี่ อำเภอสยามชัยเขต จังหวัดฉะเชิงเทรา, 2566)

2) กลุ่มตัวอย่าง คือ ประชาชนที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป ที่อาศัยอยู่ในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลคูยายหมี่ อำเภอสยามชัยเขต จังหวัดฉะเชิงเทรา กำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างโดยใช้สูตรคำนวณของ ทาโร ยามาเน่ ได้กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 384 คน

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามเกี่ยวกับความต้องการพัฒนาท้องถิ่นของประชาชนในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลคูยายหมี่ อำเภอสยามชัยเขต จังหวัดฉะเชิงเทรา แบ่งออกเป็น 2 ตอน ได้แก่

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม มีลักษณะเป็นแบบตรวจสอบรายการ

ตอนที่ 2 ความต้องการพัฒนาท้องถิ่นของประชาชนในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลคูยายหมี อำเภอสยามชัยเขต จังหวัดฉะเชิงเทรา ประกอบด้วย 1) ด้านการคมนาคม 2) ด้านไฟฟ้าและ แสงสว่าง 3) ด้านการประปา 4) ด้านแหล่งน้ำเพื่อการเกษตรและ 5) ด้านสวัสดิการสังคม โดยแบบสอบถามมี ลักษณะแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ

3. การตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

ผู้วิจัยทำการตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) ของแบบสอบถามโดยหาดัชนี ความสอดคล้องรายข้อ (Index of Objective-item Congruence (IOC)) ด้วยผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน ซึ่งข้อคำถามแต่ละข้อมีค่าดัชนีความสอดคล้องอยู่ระหว่าง 0.66-1.00 เป็นไปตามเกณฑ์มาตรฐาน (Hambleton, 1980) จากนั้นตรวจสอบความเที่ยง (Reliability) ด้วยการนำแบบสอบถามไปทดลองใช้ (Try Out) กับประชาชนในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลท่ากระดาน อำเภอสยามชัยเขต จังหวัดฉะเชิงเทรา จำนวน 30 คน จึงนำข้อมูลไปวิเคราะห์หาค่าความเที่ยง (Reliability) ด้วยวิธีการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ ของครอนบาช (Cronbach's Alpha Coefficients) แบบสอบถามมีความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ 0.94

4. การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลจากประชากรด้วยตนเอง และได้รับคืนแบบสอบถาม จำนวน 384 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 100

5. การวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถาม ด้วยเครื่องคอมพิวเตอร์ โปรแกรมสำเร็จรูป ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม โดยการแจกแจงความถี่ (Frequency distribution) และหาร้อยละ (Percentage) ตอนที่ 2 ความต้องการพัฒนาท้องถิ่นของประชาชนใน เขตองค์การบริหารส่วนตำบลคูยายหมี อำเภอสยามชัยเขต จังหวัดฉะเชิงเทรา โดยใช้สถิติพื้นฐาน ได้แก่ หาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และเปรียบเทียบความต้องการพัฒนาท้องถิ่นของประชาชนในเขต องค์การบริหารส่วนตำบลคูยายหมี อำเภอสยามชัยเขต จังหวัดฉะเชิงเทรา จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล โดยการทดสอบที (t-test) และค่าเอฟ (F-test)

สรุปผลการวิจัย

การวิจัยเรื่อง ความต้องการพัฒนาท้องถิ่นของประชาชนในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลคูยายหมี อำเภอสยามชัยเขต จังหวัดฉะเชิงเทรา สามารถสรุปผลการวิจัยได้ดังนี้

1. ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง

ประชาชนในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลคูยายหมี อำเภอสยามชัยเขต จังหวัดฉะเชิงเทรา ที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง จำนวน 197 คน (ร้อยละ 51.34) รองลงมาเป็นเพศชาย จำนวน 187 คน (ร้อยละ 48.66) ส่วนใหญ่มีการศึกษาระดับต่ำกว่ามัธยมศึกษา จำนวน 149 คน (ร้อยละ 38.80) รองลงมา มีการศึกษามัธยมศึกษา จำนวน 137 คน (ร้อยละ 35.67) และสูงกว่ามัธยมศึกษา จำนวน 98 คน (ร้อยละ 25.53) ส่วนใหญ่ประกอบอาชีพรับจ้าง อาชีพอิสระ อาชีพอื่นๆ จำนวน 146 คน (ร้อยละ 38.03) รองลงมา อาชีพเกษตรกรหรือพาณิชยกรรม จำนวน 130 คน (ร้อยละ 33.85) และ รับราชการหรือพนักงานรัฐวิสาหกิจ จำนวน 108 คน (ร้อยละ 28.12)

2. ความต้องการพัฒนาท้องถิ่นของประชาชนในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลคูยายหมี อำเภอสนามชัยเขต จังหวัดฉะเชิงเทรา

จากการศึกษาความต้องการพัฒนาท้องถิ่นของประชาชนในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลคูยายหมี อำเภอสนามชัยเขต จังหวัดฉะเชิงเทรา พบว่า ประชาชนมีความต้องการพัฒนาท้องถิ่นในภาพรวมและทุกด้านอยู่ในระดับมาก ($M = 3.68$, $SD = 0.43$) ดังแสดงในตาราง 1

ตารางที่ 1 ความต้องการพัฒนาท้องถิ่นของประชาชนในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลคูยายหมี อำเภอสนามชัยเขต จังหวัดฉะเชิงเทรา ในภาพรวมและรายด้าน

ความต้องการพัฒนาท้องถิ่นของประชาชน ในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลคูยายหมี		ระดับความคิดเห็น		แปลผล	ลำดับ
		M	SD		
1	ด้านการประปา	3.74	0.37	มาก	1
2	ด้านแหล่งน้ำเพื่อการเกษตร	3.72	0.39	มาก	2
3	ด้านการคมนาคม	3.71	0.44	มาก	3
4	ด้านสวัสดิการสังคม	3.67	0.40	มาก	4
5	ด้านไฟฟ้าและแสงสว่าง	3.56	0.41	มาก	5
รวม		3.68	0.43	มาก	

จากตารางที่ 1 พบว่า ประชาชนในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลคูยายหมี อำเภอสนามชัยเขต จังหวัดฉะเชิงเทรา มีความต้องการพัฒนาท้องถิ่น ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($M = 3.68$, $SD = 0.43$) เรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย ดังนี้ ด้านการประปา ($M = 3.74$, $SD = 0.37$) ด้านแหล่งน้ำเพื่อการเกษตร ($M = 3.72$, $SD = 0.39$) ด้านการคมนาคม ($M = 3.71$, $SD = 0.44$) ด้านสวัสดิการสังคม ($M = 3.67$, $SD = 0.40$) และด้านไฟฟ้าและแสงสว่าง ($M = 3.56$, $SD = 0.41$) ตามลำดับ

ความต้องการพัฒนาท้องถิ่นของประชาชนในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลคูยายหมี อำเภอสนามชัยเขต จังหวัดฉะเชิงเทรา ส่วนใหญ่มีความคิดเห็นด้วยมากที่สุด คือ ด้านการประปา ผู้วิจัยวิเคราะห์เป็นรายด้าน ดังนี้ 1) ด้านการคมนาคม อยู่ในระดับมาก โดยพบว่าประชาชนมีความต้องการพัฒนามากที่สุด ได้แก่ การซ่อมแซมถนนลาดยาง การซ่อมแซมถนนคอนกรีตเสริมเหล็ก และการจัดทำป้ายจราจรเพื่อความสะดวกในการสัญจร 2) ด้านไฟฟ้าและแสงสว่าง อยู่ในระดับมาก โดยพบว่าประชาชนมีความต้องการพัฒนามากที่สุด ได้แก่ การปรับปรุงซ่อมแซมไฟฟ้าส่องสว่างภายในหมู่บ้าน การติดตั้งไฟฟ้าส่องสว่างภายในหมู่บ้าน และการซ่อมแซมไฟฟ้าส่องสว่างระหว่างหมู่บ้าน 3) ด้านการประปา อยู่ในระดับมาก โดยพบว่าประชาชนมีความต้องการพัฒนามากที่สุด ได้แก่ การซ่อมแซม บำรุงรักษาระบบผลิตน้ำประปา การพัฒนาคุณภาพน้ำประปาให้มีคุณภาพ และการขยายเขตการให้บริการน้ำประปา 4) ด้านแหล่งน้ำเพื่อการเกษตร อยู่ในระดับมาก โดยพบว่าประชาชนมีความต้องการพัฒนามากที่สุด ได้แก่ การขุดลอกแหล่งน้ำเพื่อการเกษตร การก่อสร้าง ต่อเติมคลองส่งน้ำเพื่อให้เพียงพอต่อความต้องการของประชาชนในพื้นที่ และการบำรุงรักษาส่งน้ำเพื่อให้พร้อมสำหรับการใช้งานด้านการเกษตร 5) ด้านสวัสดิการสังคม อยู่ในระดับมาก โดยพบว่าประชาชนมีความต้องการพัฒนามากที่สุด ได้แก่ การซ่อมแซม บำรุงรักษาสถานที่สาธารณะ ระบบป้องกันโรคติดต่อในชุมชน และการดูแลผู้สูงอายุในชุมชน

3. ผลการเปรียบเทียบความต้องการพัฒนาท้องถิ่นของประชาชนในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลคูยายหมี่ อำเภอสนามชัยเขต จังหวัดฉะเชิงเทรา จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล พบว่า ประชาชนที่มีเพศ ระดับการศึกษา และอาชีพต่างกัน มีความต้องการพัฒนาท้องถิ่น ไม่แตกต่างกัน

อภิปรายผลการวิจัย

การวิจัยเรื่อง ความต้องการพัฒนาท้องถิ่นของประชาชนในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลคูยายหมี่ อำเภอสนามชัยเขต จังหวัดฉะเชิงเทรา สามารถอภิปรายผลการวิจัยได้ดังนี้

1. ประชาชนในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลคูยายหมี่ อำเภอสนามชัยเขต จังหวัดฉะเชิงเทรา มีความต้องการพัฒนาท้องถิ่น ภาพรวมอยู่ในระดับมาก สอดคล้องกับงานวิจัยของ ณัฏฐณิชา ทิพย์สังข์ (2565) ที่ได้ศึกษาความคาดหวังของประชาชนต่อนโยบายด้านการพัฒนากับการมีส่วนร่วมของประชาชน ในเขตเทศบาลเมืองคอหงส์ จังหวัดสงขลา มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาการมีส่วนร่วมของประชาชน ในเขตเทศบาลเมืองคอหงส์ จังหวัดสงขลา 2) เปรียบเทียบการมีส่วนร่วมของประชาชนในเขตเทศบาลเมืองคอหงส์ จังหวัดสงขลา จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล 3) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความคาดหวังของประชาชนต่อนโยบายด้านการพัฒนากับการมีส่วนร่วมของประชาชนในเขตเทศบาลเมืองคอหงส์ จังหวัดสงขลา ผลการวิจัยพบว่า ระดับการมีส่วนร่วมของประชาชนในเขตเทศบาลเมืองคอหงส์ จังหวัดสงขลา อยู่ในระดับมาก

ผลการศึกษาในครั้งนี้พบว่า ประชาชนในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลคูยายหมี่ อำเภอสนามชัยเขต จังหวัดฉะเชิงเทรา มีความต้องการพัฒนาท้องถิ่น เรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย ดังนี้ ด้านการประปา ด้านแหล่งน้ำเพื่อการเกษตร ด้านการคมนาคม ด้านสวัสดิการสังคม และด้านไฟฟ้าและแสงสว่าง ตามลำดับ โดยผู้วิจัยอภิปรายผลในแต่ละด้าน ดังนี้

1.1 ด้านการประปา จากการวิจัยพบว่า ประชาชนในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลคูยายหมี่ อำเภอสนามชัยเขต จังหวัดฉะเชิงเทรา มีความต้องการพัฒนาท้องถิ่นในระดับมาก โดยเรื่องที่ประชาชนมีความต้องการมาก ได้แก่ การซ่อมแซม บำรุงรักษาระบบผลิตน้ำประปา รองลงมา ได้แก่ การพัฒนาคุณภาพน้ำประปาให้มีคุณภาพ และการขยายเขตการให้บริการน้ำประปา สอดคล้องกับงานวิจัยของ มยุรี ศิริยม (2563) ที่ได้ศึกษาความต้องการในการพัฒนาชุมชนของประชาชนในเขตเทศบาลนครรังสิต อำเภอธัญบุรี จังหวัดปทุมธานี ผลการวิจัยพบว่า ความต้องการในการพัฒนาชุมชนของประชาชนในเขตเทศบาลนครรังสิต อำเภอธัญบุรี จังหวัดปทุมธานี ด้านโครงสร้างพื้นฐาน อยู่ในระดับมาก

1.2 ด้านแหล่งน้ำเพื่อการเกษตร จากการวิจัยพบว่า ประชาชนในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลคูยายหมี่ อำเภอสนามชัยเขต จังหวัดฉะเชิงเทรา มีความต้องการพัฒนาท้องถิ่นในระดับมาก โดยเรื่องที่ประชาชนมีความต้องการมาก ได้แก่ การขุดลอกแหล่งน้ำเพื่อการเกษตร รองลงมา ได้แก่ การก่อสร้าง ต่อเติมคลองส่งน้ำเพื่อให้เพียงพอต่อความต้องการของประชาชนในพื้นที่ และการบำรุงรักษาคลองส่งน้ำเพื่อให้พร้อมสำหรับการใช้งานด้านการเกษตร ตามลำดับ สอดคล้องกับงานวิจัยของ เอกพล ศรีทอง (2564) ที่ได้ศึกษาความต้องการบริการสาธารณะของประชาชนในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลเมืองพาน อำเภอบ้านผือ จังหวัดอุดรธานี มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบความต้องการบริการสาธารณะของประชาชนในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลเมืองพาน อำเภอบ้านผือ จังหวัดอุดรธานี

จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล ผลการศึกษาพบว่า ประชาชนในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลเมืองพาน อำเภอบ้านผือ จังหวัดอุดรธานี มีความต้องการบริการสาธารณะด้านแหล่งน้ำเพื่อการเกษตร อยู่ในระดับมาก

1.3 ด้านการคมนาคม จากการวิจัยพบว่า ประชาชนในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลคู้ยายหมี อำเภอสนาบชัยเขต จังหวัดฉะเชิงเทรา มีความต้องการพัฒนาท้องถิ่นในระดับมาก โดยเรื่องที่ประชาชนมีความต้องการมาก ได้แก่ การซ่อมแซมถนนลาดยาง รองลงมา การซ่อมแซมถนนคอนกรีตเสริมเหล็ก และการจัดทำป้ายจราจรเพื่อความสะดวกในการสัญจร ตามลำดับ สอดคล้องกับงานวิจัยของ อธิชา เรื่องไฟศาล (2561) ที่ได้ศึกษาความต้องการพัฒนาชุมชนในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลสาหร่าย อำเภอยะรัง จังหวัดนครราชสีมา มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบความต้องการพัฒนาชุมชนในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลสาหร่าย อำเภอยะรัง จังหวัดนครราชสีมา จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล ผลการศึกษาพบว่า ประชาชนในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลสาหร่าย อำเภอยะรัง จังหวัดนครราชสีมา มีความต้องการบริการสาธารณะด้านการคมนาคม อยู่ในระดับมาก

1.4 ด้านสวัสดิการสังคม จากการวิจัยพบว่า ประชาชนในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลคู้ยายหมี อำเภอสนาบชัยเขต จังหวัดฉะเชิงเทรา มีความต้องการพัฒนาท้องถิ่นในระดับมาก โดยเรื่องที่ประชาชนมีความต้องการมาก ได้แก่ การซ่อมแซม บำรุงรักษาสถานที่สาธารณะ ระบบป้องกันโรคติดต่อในชุมชน และการดูแลผู้สูงอายุในชุมชน สอดคล้องกับงานวิจัยของ เกษมสันต์ อยู่ยี่น (2559) ได้ศึกษาความคาดหวังของประชาชนที่มีต่อการบริหารงานสาธารณะขององค์การบริหารส่วนตำบลสามตุ่ม อำเภอสนาบ จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ผลการศึกษาพบว่า 1) ประชาชนมีระดับความคาดหวังต่อการบริหารงานสาธารณะขององค์การบริหารส่วนตำบลสามตุ่ม อำเภอสนาบ จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ด้านพัฒนาสังคม อยู่ในระดับมาก

1.5 ด้านไฟฟ้าและแสงสว่าง จากการวิจัยพบว่า ประชาชนในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลคู้ยายหมี อำเภอสนาบชัยเขต จังหวัดฉะเชิงเทรา มีความต้องการพัฒนาท้องถิ่นในระดับมาก โดยเรื่องที่ประชาชนมีความต้องการมาก ได้แก่ การซ่อมแซม บำรุงรักษาสถานที่สาธารณะ ระบบป้องกันโรคติดต่อในชุมชน และการดูแลผู้สูงอายุในชุมชน สอดคล้องกับงานวิจัยของ ณัฐธัญญา ทิพย์สังข์ (2565) ได้ศึกษาความคาดหวังของประชาชนต่อนโยบายด้านการพัฒนา กับการมีส่วนร่วมของประชาชนในเขตเทศบาลเมืองคลองขลุง จังหวัดสงขลา ผลการวิจัยพบว่า ความคาดหวังต่อนโยบายด้านการพัฒนาด้านการพัฒนาระบบคมนาคมและโครงสร้างพื้นฐาน อยู่ในระดับมาก

2. ผลการเปรียบเทียบความต้องการพัฒนาท้องถิ่นของประชาชนในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลคู้ยายหมี อำเภอสนาบชัยเขต จังหวัดฉะเชิงเทรา จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล พบว่า ประชาชนในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลบางนาง อำเภอยะรัง จังหวัดชลบุรี ที่เพศ ระดับการศึกษา และอาชีพต่างกัน มีความต้องการพัฒนาท้องถิ่น ไม่แตกต่างกัน ผลการศึกษาในครั้งนี้แสดงให้เห็นว่าปัจจัยส่วนบุคคลของประชาชนในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลคู้ยายหมี อำเภอสนาบชัยเขต จังหวัดฉะเชิงเทรา ด้านเพศ ระดับการศึกษา และอาชีพ ไม่มีผลต่อความต้องการพัฒนาท้องถิ่น สอดคล้องกับการศึกษาของ อธิชา เรื่องไฟศาล (2561) ที่ได้ศึกษาความต้องการพัฒนาชุมชนในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลสาหร่าย อำเภอยะรัง จังหวัดนครราชสีมา มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบความต้องการพัฒนาชุมชนในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลสาหร่าย อำเภอยะรัง จังหวัดนครราชสีมา จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล ผลการศึกษาพบว่า ประชาชนในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลสาหร่าย อำเภอยะรัง จังหวัดนครราชสีมา ที่มีเพศ ระดับการศึกษา และอาชีพต่างกัน มีความต้องการบริการสาธารณะ ไม่แตกต่างกัน

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะการนำผลการวิจัยไปใช้
 - 1.1 ด้านการคมนาคม องค์การบริหารส่วนตำบลควรมีการตรวจสอบ และซ่อมบำรุงรักษาถนนลาดยางอย่างสม่ำเสมอ
 - 1.2 ด้านไฟฟ้าและแสงสว่าง องค์การบริหารส่วนตำบลควรมีการปรับปรุง ซ่อมแซมบำรุงไฟฟ้าส่องสว่างภายในหมู่บ้านให้มากยิ่งขึ้น
 - 1.3 ด้านการประปา องค์การบริหารส่วนตำบลควรมีการตรวจสอบ และกำหนดเวลาในการซ่อมบำรุงรักษาระบบผลิตน้ำประปาอย่างสม่ำเสมอ
 - 1.4 ด้านแหล่งน้ำเพื่อการเกษตร องค์การบริหารส่วนตำบลควรจัดสรรงบประมาณ หรือประสานเพื่อหางบประมาณเพื่อขุดลอกแหล่งน้ำเพื่อการเกษตรให้มากยิ่งขึ้น
 - 1.5 ด้านสวัสดิการสังคม องค์การบริหารส่วนตำบลควรจัดให้มี และดำเนินการซ่อม บำรุงรักษาสถานที่สาธารณะให้มากยิ่งขึ้น
2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป
 - 2.1 ควรศึกษาเพื่อสำรวจความต้องการพัฒนาท้องถิ่นของประชาชน เพื่อให้การดำเนินโครงการกิจกรรมต่างๆ สามารถตอบสนองความต้องการของประชาชนและสามารถแก้ไขปัญหาได้อย่างแท้จริง
 - 2.2 ควรศึกษาแนวทางการเพิ่มประสิทธิภาพการดำเนินงานเพื่อตอบสนองความต้องการของประชาชน
 - 2.3 ควรศึกษาปัญหา อุปสรรคการดำเนินโครงการ กิจกรรมต่างๆ เพื่อเป็นแนวทางในการปรับปรุงเพื่อให้การดำเนินโครงการ กิจกรรมต่างๆ มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

เอกสารอ้างอิง

- กฤษฎารัตน์ โลว์ชินทร์. (2569). รัฐประศาสนศาสตร์: แนวคิดเพื่อการจัดการปกครองสาธารณะในศตวรรษที่ 21. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์ปัญญาอ่อนโยน.
- เกษมสันต์ อยู่เย็น. (2559). ความคาดหวังของประชาชนที่มีต่อการบริหารงานสาธารณะขององค์การบริหารส่วนตำบลสามตุ่ม อำเภอเสนา จังหวัดพระนครศรีอยุธยา. *ปริญญาานิพนธ์รัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา*.
- มยุรี ศิริยม. (2563). ความต้องการในการพัฒนาชุมชนของประชาชนในเขตเทศบาลนครรังสิตอำเภอธัญบุรี จังหวัดปทุมธานี. *วารสารวิจัยมหาวิทยาลัยเวสเทิร์น มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์*, 6(1), 133-145.
- วุฒิสาร ตันไชย. (2557). *การกระจายอำนาจและประชาธิปไตยในประเทศไทย*. กรุงเทพฯ: สถาบันพระปกเกล้า.
- อิธิชา เรืองไพศาล. (2561). ความต้องการพัฒนาชุมชนในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลทรายอำเภอยางชุมน้อย จังหวัดนครราชสีมา. *ปริญญาานิพนธ์รัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต, คณะรัฐประศาสนศาสตร์, วิทยาลัยนครราชสีมา*.
- เอกพล ศรีทอง. (2564). ความต้องการบริการสาธารณะของประชาชนในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลเมืองพาน อำเภอบ้านฝาง จังหวัดอุดรธานี. *ปริญญาานิพนธ์รัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต, คณะรัฐประศาสนศาสตร์, วิทยาลัยนครราชสีมา*.

องค์การบริหารส่วนตำบลคูยายหมี อำเภอสนามชัยเขต จังหวัดฉะเชิงเทรา. (2566). รายงานประจำปี
พ.ศ. 2566. ฉะเชิงเทรา: องค์การบริหารส่วนตำบลคูยายหมี. (ถ่ายเอกสาร).

คำแนะนำสำหรับผู้นิพนธ์บทความ

วารสารสื่อวิชาการและวิจัย มีวัตถุประสงค์ส่งเสริมการศึกษาค้นคว้าและเผยแพร่ผลงานวิชาการและงานวิจัยด้านมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ของนักวิจัย นักวิชาการ นิสิตนักศึกษา และผู้สนใจทั่วไปโดยรูปแบบผลงานที่วารสารจะรับพิจารณา มี 3 ประเภท คือ บทความวิจัย บทความวิชาการ และบทวิจารณ์หนังสือ

บทความวิจัย บทความวิชาการ และบทวิจารณ์หนังสือที่จะได้รับการพิจารณาลงตีพิมพ์ในวารสารสื่อวิชาการและวิจัยนี้ จะต้องได้รับการพิจารณาจากผู้ทรงคุณวุฒิ (Peer Review) จำนวน 3 ท่าน ก่อนเพื่อให้วารสารมีคุณภาพและนำไปอ้างอิงได้

การเตรียมต้นฉบับบทความวิจัย บทความวิชาการ บทวิจารณ์หนังสือ และงานวิชาการอื่นๆ มีดังนี้

1. ภาษา เป็นภาษาไทยหรือภาษาอังกฤษก็ได้ การใช้ภาษาไทยให้ยึดหลักการใช้คำศัพท์และชื่อบัญญัติตามหลักของราชบัณฑิตยสถาน ควรหลีกเลี่ยงการใช้ภาษาอังกฤษในข้อความ ยกเว้นกรณีจำเป็น ให้เขียนคำศัพท์ภาษาไทยตามด้วยวงเล็บภาษาอังกฤษ ให้ใช้ตัวเล็กทั้งหมดยกเว้นชื่อเฉพาะต้องขึ้นต้นด้วยตัวอักษรใหญ่ บทความส่วนที่เป็นภาษาอังกฤษควรให้ผู้เชี่ยวชาญด้านภาษาอังกฤษตรวจสอบความถูกต้องก่อนที่จะส่งต้นฉบับ

2. การพิมพ์ ให้จัดพิมพ์ด้วยโปรแกรมไมโครซอฟท์เวิร์ด ด้วยรูปแบบตัวอักษร TH Sarabun PSK ขนาด 16 พอยต์ โดยจัดหน้ากระดาษขนาด A4 ตั้งค่าน้ำหนักกระดาษสำหรับการพิมพ์ห่างจากขอบกระดาษทุกด้าน ด้านละ 1 นิ้ว (2.54 เซนติเมตร)

3. จำนวนหน้า บทความวิจัย บทวิจารณ์หนังสือ และบทความวิชาการ ตั้งแต่หัวข้อเรื่องจนถึงบรรณานุกรมควรมีความยาวไม่เกิน 15 หน้า กระดาษ ขนาด A4

การเรียงลำดับเนื้อหา

1. บทความวิจัย

1.1 ชื่อเรื่อง ควรสั้น กระชับ และสื่อเป้าหมายหลักของการศึกษาวิจัย ไม่ใช้คำย่อชื่อเรื่องต้องมีทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ โดยให้นำชื่อเรื่องภาษาไทยมาก่อน

1.2 ชื่อผู้นิพนธ์ภาษาไทยและภาษาอังกฤษ ตำแหน่งทางวิชาการ หน่วยงานหรือสถาบันที่สังกัด และอีเมลของผู้เขียนหลักและร่วม

1.3 บทคัดย่อ (abstract) ให้มีทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ เป็นเนื้อความย่อที่อ่านแล้วเข้าใจง่าย โดยเรียงลำดับความสำคัญของเนื้อหา เช่น วัตถุประสงค์ วิธีการศึกษา ผลงานและการวิจารณ์อย่างต่อเนื่องกันไม่ควรเกิน 200 คำ หรือมีความยาวไม่เกิน 12 บรรทัด ไม่ควรมีคำย่อ ให้บทคัดย่อภาษาไทยขึ้นก่อนภาษาอังกฤษ

1.4 คำสำคัญหรือคำหลัก (Keywords) ให้ระบุทั้งภาษาไทย และภาษาอังกฤษ ใส่ไว้ท้ายบทคัดย่อของแต่ละภาษา จำนวนไม่เกิน 5 คำ

1.5 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหาหรือบทนำ เป็นส่วนของเนื้อหาที่บอกความเป็นมาและเหตุผลนำไปสู่การศึกษาวิจัย ให้ข้อมูลทางวิชาการพร้อมทั้งจุดมุ่งหมายที่เกี่ยวข้องอย่างคร่าวๆ และมีวัตถุประสงค์ของการศึกษาและวิจัยนั้นด้วย

1.6 วิธีดำเนินการวิจัย ให้ระบุรายละเอียดวัสดุ อุปกรณ์ สิ่งนำมาศึกษา จำนวนลักษณะเฉพาะของตัวอย่างที่ศึกษา ตลอดจนเครื่องมือและอุปกรณ์ต่างๆ ที่ใช้ในการศึกษา อธิบายวิธีการศึกษา หรือแผนการทดลองทางสถิติ การสุ่มตัวอย่าง วิธีการเก็บข้อมูลและวิธีการวิเคราะห์ข้อมูล

1.7 ผลการวิจัย แจ้งผลที่พบตามลำดับหัวข้อของการศึกษาวิจัยอย่างชัดเจนได้ใจความ ถ้าผลไม่ซับซ้อนไม่มีตัวเลขมาก ควรใช้คำบรรยาย แต่ถ้ามีตัวเลขมาก ตัวแปรมาก ควรใช้ตารางแผนภูมิแทน ไม่ควรมีเกิน 5 ตาราง หรือแผนภูมิ ควรแปลความหมายและวิเคราะห์ผลที่ค้นพบ และสรุปเปรียบเทียบกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

1.8 อภิปรายผล ชี้แจงว่าผลการศึกษาดตรงกับวัตถุประสงค์ของการวิจัย หรือแตกต่างไปจากผลงานที่มีผู้รายงานไว้ก่อนหรือไม่ อย่างไร เหตุใดจึงเป็นเช่นนั้นและมีพื้นฐานอ้างอิงที่เชื่อถือได้ และให้จบด้วยข้อเสนอแนะที่จะนำผลการวิจัยไปใช้ประโยชน์หรือทิ้งประเด็นคำถามการวิจัย ซึ่งเป็นแนวทางสำหรับการวิจัยต่อไป

1.9 ตาราง รูปภาพ และแผนภูมิ ควรคัดเลือกเฉพาะที่จำเป็น และต้องมีคำอธิบายสั้นๆ แต่สื่อความหมายได้สาระครบถ้วนในกรณีที่เป็นตาราง คำอธิบาย ต้องอยู่ด้านบน ในกรณีเป็นรูปภาพ หรือแผนภูมิคำอธิบายต้องอยู่ด้านล่าง

1.10 บรรณานุกรม สำหรับการพิมพ์เอกสารอ้างอิง ทั้งเอกสารอ้างอิงที่เป็นภาษาไทยและภาษาอังกฤษโดยมีหลักการทั่วไป

2. บทความวิชาการ

2.1 ชื่อเรื่อง

2.2 ผู้แต่ง

2.3 บทนำ

2.4 เนื้อหา

2.5 บทสรุป

2.6 บรรณานุกรม

3. บทวิจารณ์หนังสือ

3.1 ข้อมูลเกี่ยวกับหนังสือ

3.2 ชื่อผู้วิจารณ์

3.3 บทวิจารณ์

3.4 บรรณานุกรม

4. งานวิชาการอื่น

กรอบในการเขียนให้ใช้ในกรณีเดียวกันกับงานวิชาการข้างต้น

ขอบเขตการตีพิมพ์

วารสารสื่อวิชาการและวิจัย เป็นวารสารสาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ ครอบคลุมในสาขามนุษยศาสตร์และสังคมโดยเน้นด้านพระพุทธศาสนา ปรัชญา ศาสนา ภาษาบาลีสันสกฤต การศึกษาเชิงประยุกต์ การพัฒนาชุมชน การพัฒนาสังคม รัฐศาสตร์ และรัฐประศาสนศาสตร์ รวมถึงสหวิทยาการด้านมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

วาระการตีพิมพ์

วารสารสื่อวิชาการและวิจัย มีวาระการตีพิมพ์เผยแพร่ ปีละ 3 ฉบับ ได้แก่ ฉบับที่ 1 เดือนมกราคม-เมษายน ฉบับที่ 2 เดือนพฤษภาคม-สิงหาคม และฉบับที่ 3 เดือนกันยายน-ธันวาคม

การส่งบทความ

สำหรับบทความที่จะตีพิมพ์ในวารสารสื่อวิชาการและวิจัย จะต้องส่งผ่านระบบลงเบียนออนไลน์ที่ <https://so12.tci-thaijo.org/index.php/JERR> เท่านั้น สามารถติดต่อและสอบถามข้อมูลได้จากช่องทาง ดังนี้ Phone: 095 235 3269, E-mail: jerr2568@gmail.com และ Facebook: วารสารสื่อวิชาการและวิจัย

การเขียนบรรณานุกรม/เอกสารอ้างอิง

การรวบรวมรายการเอกสารทั้งหมดที่ผู้เขียนได้ใช้อ้างอิงในการเขียนผลงานนั้นๆ จัดเรียงรายการตามลำดับอักษรชื่อผู้แต่ง ภายใต้หัวข้อเอกสารบรรณานุกรม สำหรับบทความภาษาไทย หรือ References สำหรับบทความภาษาอังกฤษ ให้ใช้รูปแบบการเขียนแบบ APA V.6 (American Psychological Association) ตัวอย่างการเขียนมีดังนี้

หนังสือ

ชื่อผู้แต่ง./ (ปีที่พิมพ์)./ชื่อเรื่อง./ครั้งที่พิมพ์ (ถ้ามี)./สถานที่พิมพ์./ผู้จัดพิมพ์.

ตัวอย่าง

พระมหาสุทิตย์ อาภากรโ. (2547). *เครือข่าย: ธรรมชาติ ความรู้ และการจัดการ*. กรุงเทพฯ: โครงการเสริมสร้างการเรียนรู้เพื่อชุมชนเป็นสุข (สรส.).

Potter, M.E. (1990). *The Competitive advantage of nations*. New York: Free Press.

บทความในวารสาร

ชื่อผู้เขียนบทความ./ (ปีที่พิมพ์)./ชื่อบทความ./ชื่อวารสาร./ปีที่หรือเล่มที่/(ฉบับที่ (ถ้ามี))./เลขหน้า.

ตัวอย่าง

ชัยณรงค์ ศรีมันตะ. (2563). ธรรมชาติมนุษย์ในปรัชญาโทมัส ฮอบส์. *วารสารวิชาการมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา*, 28(1), 48-72.

Foster, W.P. (2004). The decline of the local a challenge to educational leadership. *Education Administration Quarterly*, 40(2), 176-191.

วิทยานิพนธ์/ดุษฎีนิพนธ์/สารนิพนธ์/รายงานการวิจัย

ชื่อผู้ทำวิทยานิพนธ์/ดุษฎีนิพนธ์/สารนิพนธ์/รายงานการวิจัย/(ปีที่พิมพ์)./ชื่อวิทยานิพนธ์หรือดุษฎีนิพนธ์
และสารนิพนธ์./ระดับวิทยานิพนธ์หรือดุษฎีนิพนธ์และสารนิพนธ์./ชื่อสาขาวิชา./คณะ./
ชื่อมหาวิทยาลัย.

ตัวอย่าง

นพพร ไทยเจริญ. (2549). การสร้างชุดการสอนกลุ่มสาระการเรียนรู้วิทยาศาสตร์เรื่อง ดินและหินใน
ท้องถิ่นสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, สาขาวิชา
หลักสูตรและการสอน, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยบูรพา.

Shim, W. J. (1996). Contamination and bioaccumulation of tributyltin and triphenyltin compounds
in the Chinhae Bay system. Korea. Master's thesis. Department of Oceanography, Seoul
National University.

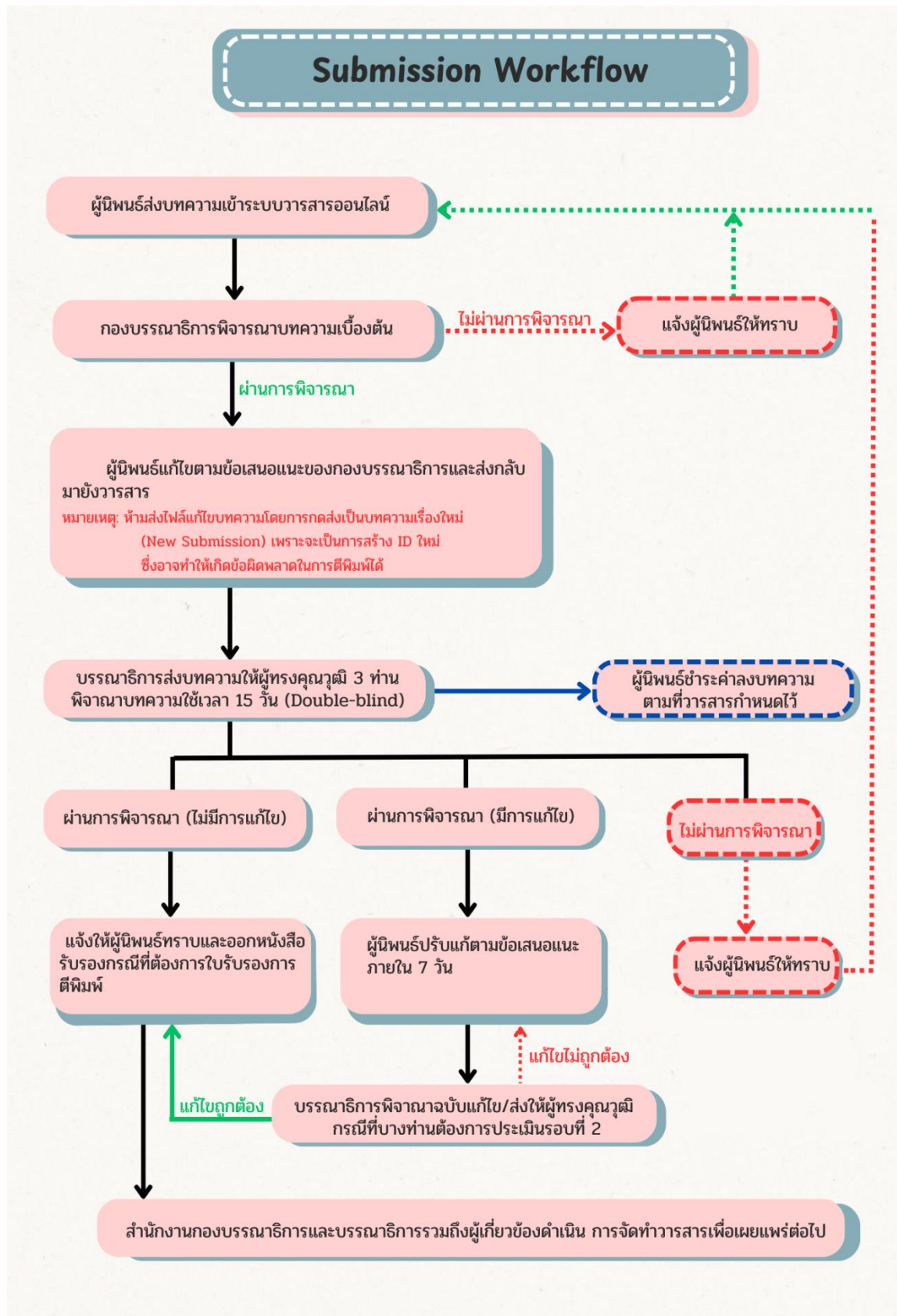
บทความจากเว็บไซต์ (Web Site)

ชื่อผู้แต่ง. ชื่อบทความ./[ออนไลน์]./แหล่งที่มา/วัน/เดือน/ปี.

ตัวอย่าง

พรรณี บัวเล็ก. พัฒนาการทุนนิยมในประเทศไทย. [ออนไลน์]. แหล่งที่มา: <http://research.krirk.ac.th/pdf>. [25 ธันวาคม 2555]

ขั้นตอนการส่งและพิจารณาบทความ

ยกระดับวิชาการ สร้างสรรค์งานวิจัย

Enhancing Academic Work and Research Development

Editorial Board

Journal of Educational Resources and Research

Tel. 095 235 3269

E-mail: jerr2568@gmail.com